

ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും സാംസ്കാരികപൈതൃകവും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ മൂല്യവും വ്യക്തതയും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെതന്നെ, നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് പരിരക്ഷിക്കുകയും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് സൗജന്യമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സഹകരണത്തോടെ കോർത്തിണക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ഓൺലൈൻ ലൈബ്രറിയിൽ അപൂർവ്വങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കാൻ ചെയ്ത് മികവാർന്ന ചെറിയ പി ഡി എഫ് ഫയലുകളായി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവ കമ്പ്യൂട്ടറിലോ പ്രിന്റ് ചെയ്തോ എളുപ്പത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയിൽ ലഭ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാണിജ്യപരവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും അനുവദനീയമല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടായ ഈ പുണ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനും പ്രകാശകർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയെക്കുറിച്ചും ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാകാനും ശ്രേയസ് വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുക.

ഒരൊപ്പം

ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സ്നാനിധിയിൽ

ശ്രീ വിദ്യാനന്ദ തീർത്ഥാടക സ്വാമികൾ

ശ്രീ തീർത്ഥാടിയ ഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 7

ഒരാഴ്ച

ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സന്നിധിയിൽ

ഗ്രന്ഥകാരൻ

ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ

തീർത്ഥപാദാശ്രമം

തീർത്ഥപാദപുരം P. O.

വാഴൂർ via, Kottayam Dt.

കേരളാ സ്പോർട്സ്.

SREE THEERTHAPADICHA GRANDHAVALI No. 7

Orazhoha-

Sree Thapovanaswamy Mannidhiyil

:(Malayalam)

/ Rights reserved

First Edition December 1969

Copies 1000

Second Edition June 1978

Copies-2000

by:-

Sree Vidyannadan Theerthapada

Mannidhiyil

Printed at Vijaya Press, Pallikathodu.

Price Rs. 5

Published by

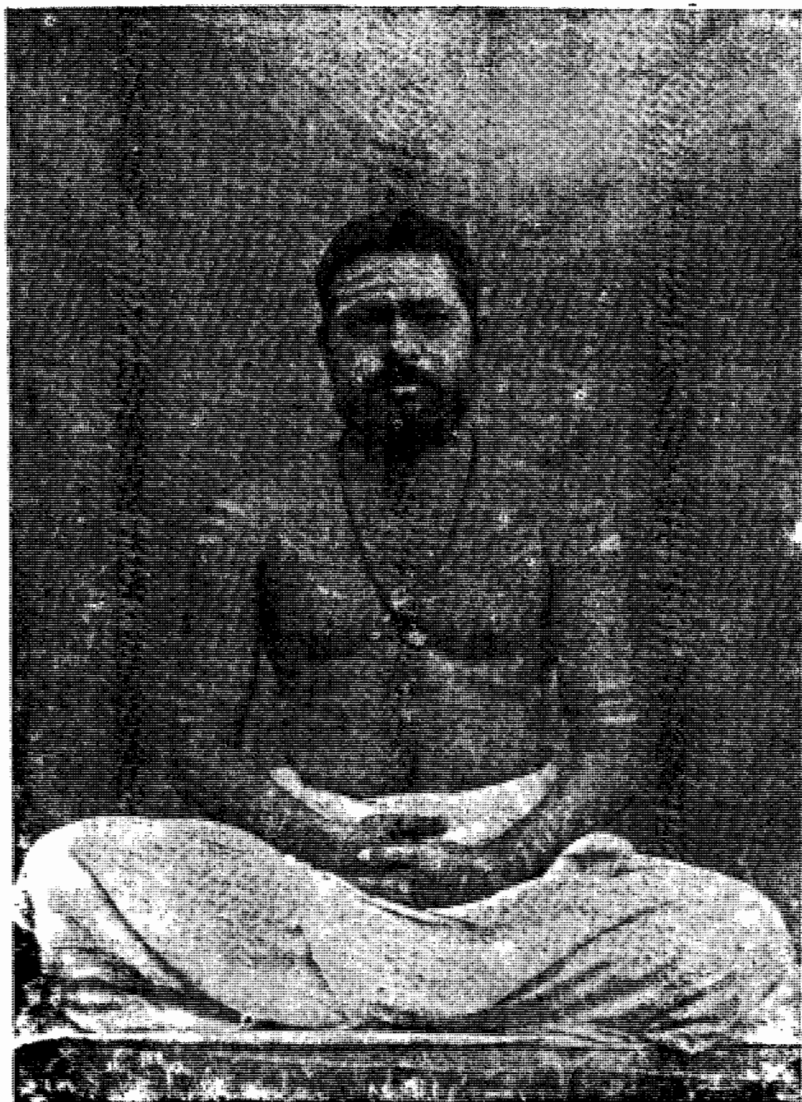
Theerthapadapuram

Theerthapadapuram P. O.

Vazhoor,

Kottayam Dt.

Kerala.

ശ്രീ വിദ്യാ നന്ദ തിരുമുഖാരസ്വാമികൾ

പ്രസ്താവന

‘കരാള-ശ്രീ തപോവനസ്വാമിസന്നിധിയിൽ’ എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം തീർത്ഥാടീയഗ്രന്ഥാവലിയിലെ ഏഴാം നമ്പർ പുസ്തകമായി വാഴൂർ തീർത്ഥപാദാശ്രമത്തിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണ്. 1952 ഏപ്രിൽ 12-ാം തീയതി മുതൽ ഒരാളുക്കാലം ഹിമവാന്റെ മദ്ധ്യ പ്രദേശത്തുള്ള ഉത്തരകാശി എന്ന പുണ്യസ്ഥലത്തുവെച്ചു മഹാത്മാവായ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുമായി ഞാൻ നടത്തിയ വേദാന്തചർച്ചകളുടെ സംഗ്രഹമാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ 1957-ജനുവരി 1-നാൾ ഉത്തരകാശിയിൽ വെച്ച് അന്റെ അന്തിമമായ പ്രാരബ്ധശരീരം ഉപേക്ഷിച്ച് വിഭവദൈവമായും അടഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായി 1958-ജനുവരി 5-ാം തീയതി 'ശ്രദ്ധാഞ്ജലി' എന്നപേരിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം പെരുമ്പാവൂർനിന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ശ്രീ ചിന്താമനസ്വാമികൾ, ശ്രീ അഭൈനന്ദമഠാതിസ്വാമികൾ, ഞാൻ, ശ്രീ ഗോവിന്ദഗിരിസ്വാമികൾ, സാഹിത്യകുശലൻ കൊല്ലാങ്കുട്ട ശ്രീ. പി. ഗോപാലൻനായർ, ശ്രീ പുത്തേഴുന്നൂറാമൻമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ; ശ്രീ ടി. ആർ. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എൽ; ശ്രീ. പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ; ശ്രീ. ടി. എൻ. ശേഖരപിള്ള എം. എ. എൽ. ടി; ശ്രീ. എ. ശേഖരൻനായർ ബി. എ. ബി. എൽ; ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണപിള്ള പെരുമ്പാവൂർ ഇന്ദ്രാംപേർ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എഡിറ്റററിയൽ കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളായി യഥാക്രമം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു. അതിന്റെ കൺവീനർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലും ചെലവിലും ആണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത്. ഇൻഡ്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ശ്രീ സ്വാമികളുടെ അപരമങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ അനേകം ലേഖനങ്ങൾ അടങ്ങിയ മഹത്തായ ഒരു സ്മാരകഗ്രന്ഥമാണ് ശ്രദ്ധാഞ്ജലി ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളും ഞാനുമായി ഉത്തരകാശിയിൽവെച്ചു നടത്തിയ വേദാന്തചർച്ചകൾ അതിൽ ചേർക്കുവാൻ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതണമെന്ന് ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണപിള്ള

നിർബന്ധപൂർവ്വം എന്നോട് അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി 'ഒരാളും ശ്രീ തപോവനസ്വാമി പാദങ്ങളുടെ കൂടെ' എന്നൊരു ലേഖനം ഞാൻ എഴുതി ശ്രദ്ധാഞ്ജലിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ശ്രീ തപോവന സ്വാമികളും ഞാനുമായി സംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിയത് 1952 ഏപ്രിലിൽ ആയിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ, അവസംഗം ഹിച്ച് ലേഖനമാക്കിയത് 1957 ഡിസംബർ ഒടുവിൽ മാത്രമാണ്. അതിനാൽ, ലേഖനത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ എന്റെ സ്മരണയെ മുൻനിറുത്തി എഴുതിയതാണെന്നു പറയുവാൻ തരമുള്ളു. എങ്കിലും, ആ പട്ടയിലെ പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ നടന്നതുപോലെതന്നെ എഴുതുവാൻ കഴിവുപോലെ ഞാൻ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കറെയെല്ലാം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്നത്തെ ശ്രോതാവായിരുന്ന ശ്രീ പി. കൃഷ്ണപിള്ളയും അതു സമ്മതിച്ച് അനുമോദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ശ്രീ തപോവനസ്വാമി മഹാസമാധിസ്ഥാനമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ശ്രദ്ധാഞ്ജലിയെപ്പറ്റി മലയാളരാജ്യം, മാതൃഭൂമി, മനോരമ, ഹിന്ദു മുതലായ പത്രങ്ങൾ വളരെ പ്രശംസിച്ചു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. കൂടാതെ പ്രശസ്തനായ പല പണ്ഡിതന്മാരും ശ്രദ്ധാഞ്ജലിയേയും പ്രത്യേകിച്ച് അതിലെ എന്റെ ലേഖനത്തെയും അനുമോദിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ, ചതുശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതനും വേദാന്തകേസരിയുമായിരുന്ന മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി മഹാരാജാവ് ശ്രീ. പരീക്ഷിതൻ രാമവർമ്മൻ, കൺവീനർ ശ്രീ പി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പേക്കു് അയച്ചുകൊടുത്ത കത്തിലെ പ്രസക്തഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

Hill Palace, Tripunithura,

5—8—1958

(ശ്രീ ഹരയേ നമഃ

പ്രിയ സുഹൃത്തേ!

നിങ്ങൾ സ്നേഹപൂർവ്വം അയച്ചതന്ന പരമപൂജ്യ ശ്രീ തപോവനസ്വാമി മഹാസ്വാമി സംബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ “ശ്രദ്ധാഞ്ജലി”യുടെ പ്രതി എനിക്കു കിട്ടിയത് ഹൃദയ അധികം ദിവസമായി. അതിനുള്ള അഭിനന്ദനം അറിയിക്കുവാൻ എന്റെ സെക്രട്ടറിയെ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. സാവധാനമായി വായിച്ചു നോക്കിയിട്ടുവേണം നേരിട്ടെഴുതാൻ എന്നു വിചാരിച്ചു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. രോഗാദികളായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം അത് മുഴുവനാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ട് രണ്ടു മൂന്നു ദിവസമേ ആയിട്ടുള്ള വായിക്കുമ്പോൾ എത്രതന്നെ അഭ്യുതവും സന്തോഷവും മനഃശാന്തിയും ഉണ്ടായി എന്നു വാക്കുകൊണ്ട് അറിയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. തിരഞ്ഞെടുത്ത വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം മധുരങ്ങൾ തന്നെ. എന്നാൽ രൂപ ഭേദമായിരിക്കാം കാരണം മലയാളത്തിൽ എഴുതിയവയാണ് അധികം ആകർഷകമായി തോന്നിയത്. അതുകളിലും വച്ച് ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ എഴുതിയ “ഒരാളു ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളുടെ കൂടെ” എന്ന ലേഖനം പരമോൽകൃഷ്ടമായി തോന്നി. ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ ശ്രീ ഗുരുസമീപത്തിൽ ഉള്ളപോലെ തോന്നി ഒന്നോ രണ്ടോ തവണകൂടി ആ ഭാഗം വായിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഔപനിഷദതത്വങ്ങളുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത സമാഹാരമാണല്ലോ അത്.

ഇവിടെ ഇപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ക്ഷേമം. സർവ്വ ശ്രേയസ്സുകളും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവാൻ ജഗദീശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

എന്നും, സന്തോഷം

രാമവർമ്മ പരീക്ഷിത്ത് (ഒപ്പ്)

ശ്രീ മഹാദേവ വനസ്വാമികൾ

ശ്രീ പരീക്ഷിത തമ്പുരാണപ്പോലെയുള്ള വൃദ്ധനായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള അനുമോദനങ്ങൾ ലഭിച്ചപ്പോഴാണ് ഏന്റെ ലേഖനത്തിൽ വലിയ പാകപ്പിഴ പറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന വിശ്വാസം എനിക്കുണ്ടായത്. പ്രസ്തുതലേഖനത്തിൽ രണ്ടുദിവസത്തെ സംഭാഷണമേ ചേർത്തിരുന്നുള്ളൂ. ബാക്കി അഞ്ചുദിവസത്തെ സംഭാഷണങ്ങൾകൂടി എഴുതിച്ചേർത്ത ഒരു പുസ്തകമാക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് പല വേദാന്തപണ്ഡിതന്മാരായ സന്ന്യാസിമാരും ജിജ്ഞാസുക്കളും എന്റെ പേക്കുഴുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അക്കാലങ്ങളിൽ എനിക്ക് അതിനു സൗകര്യപ്പെട്ടില്ല എന്നാൽ. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുമായി നടത്തിയ മൂന്നാം ദിവസത്തെ സംഭാഷണത്തിന്റെ സംഗ്രഹംകൂടി എഴുതി 1964-സെപ്റ്റംബർ മാസത്തിൽ 'ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സന്നിധിയിൽ' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 'പരമപുരുഷാത്മം' മാസികയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. ശ്രീ ജ്ഞാനാനന്ദസരസ്വതിസ്വാമികളുടെ ആധിപത്യത്തിൽ നടന്നിരുന്ന ആ മാസികയുടെ 1964-ഒക്ടോബർ മാസത്തെ വിശേഷാൽ പ്രതിയിൽ ആ ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതു വായിച്ച ചില സുഹൃത്തുക്കൾ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളെല്ലാം ചേർത്ത് ഒരു പുസ്തകമാക്കാൻ എന്നെ വളരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ലേഖനം എഴുതുന്നതുപോലെ, ധനവ്യയം ചെയ്തു പുസ്തകം അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തു വാൻ എന്നെപ്പോലെയുള്ള സാധുക്കൾക്ക് അത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലോ. അതിനാൽ, അങ്ങനെയുള്ള വിഷയത്തിൽ ഞാൻ അധികം ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. ഭക്തജനങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ഞാൻ എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ചേർത്തു പുസ്തകമാ

ക്കാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ, അതനുവദിക്കുകമാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്യാറുള്ളൂ. അങ്ങനെയോണ് വാഴൂർ തീർത്ഥപാദിയ ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായതും.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ; രണ്ടുമാസത്തിനുമുൻപു കമാരി, ഡോക്ടർ ഇ വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മ എം. ബി. ബി. എസ്സ്. 'ഒരാളു ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളുടെ കൂടെ' എന്ന ലേഖനം വായിച്ചു എന്നും അതൊരു പുസ്തകമായി അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ അനുവാദം നൽകണമെന്നും കാണിച്ചു എന്നിക്ക് ഓർമ്മയായത്. എന്റെ ശിഷ്യൻ ശ്രീ ചിത്യാരൂപതീർത്ഥപാദരാണ് ആ ലേഖനം വായിക്കാൻ കൊടുത്തതെന്നും അത് അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു എന്നുംകൂടി അതിൽ എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. എനിക്ക് ഡോക്ടർ വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മയെ അന്നു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുനലൂർ സർക്കാർ ആശുപത്രിയിൽ ജോലിയുള്ള ഡോക്ടർ ഇ. വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മ എന്നു മാത്രമേ ആ കത്തിൽനിന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ, പിന്നീടുള്ള ലേഖന പ്രതിലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും കമാരി ഡോക്ടർ വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മ, പരേതനായ റിട്ട: ഡിവിഷണൽ അഗ്രികൾച്ചറൽ ഓഫീസർ കൊല്ലം ഓലയിൽ ശ്രീഭവനിൽ ശ്രീ വി. നാരായണൻനായരുടെ മകളും കൊല്ലം മുൻസിപ്പൽ ചെയർമാനായിരുന്നു അന്തരിച്ച അഡ്വക്കേറ്റ് ശ്രീ പി. ആർ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ അനന്തിരവളും ആണെന്നു മനസ്സിലായി. ശ്രീ വി. നാരായണൻനായരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നി, ശ്രീമതി കെ. ഈശ്വരി

അമ്മയേയും എനിക്ക് മുഖ്യതന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. തികഞ്ഞ ഒരീശ്വരഭക്തനും ധർമ്മനിഷ്ഠനുമായിരുന്ന ശ്രീ നാരായണൻനായരുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് ഒന്നരണ്ടു തവണ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽപോയി സത്കാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ സാധുപുജയിലും, അതിഥിസല്ലാരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ ശ്ലാഘതന്നെ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. പക്ഷേ, ശ്രീമതി ഇശ്വരീത്തമ്മ 1965 ജൂണിലും, ശ്രീ നാരായണൻ നായർ 1967 ജൂലൈയിലും ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം എനിക്ക് അവരുടെ വീട്ടിൽപോകാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും, സ്വമാതാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ ശ്രീ നാരായണൻനായരുടെ വാത്സല്യഭാജനമായ കമാരി വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മയ്ക്കും എന്നോടും, ശ്രീ ചിത്ത്വരൂപതീർത്ഥപാദരോടും ഉണ്ടെന്നു അവരുമായി പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

പുസ്തകം അച്ചടിക്കുന്ന ചുമതല കമാരി വിജയലക്ഷ്മിഅമ്മ ഏറ്റെടുത്ത ശ്രദ്ധാഞ്ജലിയിലേയും, പരമപുരുഷാർത്ഥത്തിലേയും ലേഖനങ്ങൾഒന്നുകൂടി ഞാൻപരിശോധിച്ചുനോക്കി. എഴുതിത്തീർത്ത ലേഖനത്തിന്റെ പകുതി ഭാഗമേ പരമപുരുഷാർത്ഥത്തിൽ കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ എന്ന് അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ഓർമ്മവന്നത്. അങ്ങനെ വിട്ടുപോയ ഭാഗവും ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ ചെറിയ ഒരു ജീവചരിത്രസംഗ്രഹവും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് 'ഒരാൾ—ശ്രീ തപോവനസ്വാമിസന്നിധിയിൽ' എന്ന പേരിൽ പുസ്തകം മുഴുവിക്കാണെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ശ്രീ സ്വാമിപാദങ്ങൾ രചിച്ച സൗമ്യകാശിശങ്കോത്രത്തിന്റെ മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിന് ഞാൻ എഴുതിയ അവ

താരികയിൽ നിന്നാണ് ആ ചരിത്രഭാഗം ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. വിഷയക്രമമനുസരിച്ച്, ഈ ഗ്രന്ഥം ആറു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നിൽ ചരിത്ര സംഗ്രഹവും, രണ്ടിൽ ഇവിടെനിന്ന് ഉത്തരകാശിയിലേക്കുള്ള യാത്രയുടെ വിവരണവും, മൂന്നിൽ സന്ന്യാസികളുടെ ധർമ്മവും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങളും, നാലിൽ ആത്മാനുഭൂതിയും സമാധിയും, അഞ്ചിൽ തപോമാഹാര്യവും ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതാ നിരൂപണവും, ആറിൽ ഉപസംഹാരവും മടങ്ങി കേരളത്തിൽ വന്നശേഷം ശ്രീ നാഥാമിജിയുമായി നടത്തിയ എഴുത്തുകത്തുകളുമാണ് പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നവർക്ക് ധർമ്മസംഗംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന മഹത്തായ പ്രയോജനം ഈ ഗ്രന്ഥരചന വഴി വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നുകൂടി എനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ എത്ര പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായാലും ശരി, ഒരു മനുഷ്യൻ ശാന്തിരൂപമായ ആത്മനിഷ്ഠബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായ സജ്ജനങ്ങളുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ്, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ വിവേകചൂഡാമണിയിൽ പറയുന്നത്. മനുഷ്യത്വവും, മുമുക്ഷുത്വവും, മഹാപുരുഷസംഗമവും ദുർല്ലഭമാണെന്നും ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ടുമാത്രമേ അതുമൂലം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളുവെന്നും, വേദാന്തശാസ്ത്രം ഒരുത്തർക്കും മനസ്സിലാക്കാത്ത വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ദുർഗ്രഹമായ ശൈലിയിൽ ചർച്ചചെയ്ത ജിജ്ഞാസുകളെ ഭ്രമിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഇന്ന് ഏറെക്കുറെ പരിഷ്കാരികളെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന

പലവിധാന്തരം, പറയാറുണ്ട്. ഭ്രാന്തന്മാരുടെ കാര്യകാരണബന്ധമില്ലാത്ത ജല്പനങ്ങൾക്ക് വേദാന്തനാമകരണം നല്കി പരിഹസിക്കുന്നതിനുപോലും ഇന്നത്തെ അഭ്യസ്ത വിദ്യാരിൽ ഏറിയകൂറും മടിക്കാറില്ല. എന്നാൽ, ഭ്രാന്തരുൾകളായ മഹർഷിശ്വരന്മാരുടെ ദീർഘകാലത്തെ തപസ്സിന്റെയും ഇന്ദ്രിയതീതമായ യഥാർത്ഥമാന്താനഭൂതിയുടെയും പരിണതഫലമാണ് അദ്വൈത വേദാന്തസിദ്ധാന്തമെന്ന് പാശ്ചാത്യരും പൗരസ്ത്യരുമായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ഇന്ന് സശിരക്രമം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, വേദാന്തം സഹജവും ശാന്തമായകവുമായ ആത്മാനുഭൂതിയാണെന്നുള്ള പരമമർത്ഥം ശ്രീതപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മഹാപുരുഷന്മാരുടെ സഹവാസവും അനുഗ്രഹവും കൊണ്ടുമാത്രമാണ് ബോധ്യമാകുന്നത്. കാരണം, ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന വേദാന്തരഹസ്യങ്ങൾ സ്വാന്തരവരൂപത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുവാൻ ആത്മാനുഭൂതിസമ്പന്നന്മാരായ ജ്ഞാനയോഗികൾക്കേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അനേകകാലം വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചാൽതന്നെയും മനസ്സിലാക്കാത്ത വിഷയങ്ങൾ മഹാത്മാക്കളുടെ തിരുവാഴ്ചയ്ക്കുൾ അല്പകാലം കേട്ടാൽ ബുദ്ധിയും ശ്രദ്ധയുമുള്ള വ്യക്തിക്ക് പെട്ടെന്നു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. അദ്വൈതവേദാന്തരഹസ്യം സരളമായ രീതിയിൽ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ കറിയെല്ലാം പരിചയമുള്ള ജിജ്ഞാസുക്കൾക്കു മാത്രമേ ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടണമെന്ന

മുദ്രശാസ്ത്രം കൃതിയാണ് ഈ നിബന്ധം. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായതാണ്.

പ്രശസ്തമായ ഒരു വാദനാദികൾ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പരമഹംസ പരിവ്രാജകാചാര്യർ ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികളാണ്. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ വിവിധ ഭാഷകളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അഗാധമായ പണ്ഡിതത്വം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീ സ്വാമികൾ ഈ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അവിലാഭാത പ്രശസ്തനായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പരമഹംസനാണ്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണമഠത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മൈസൂറിൽ നടത്തിയിരുന്ന വേദാന്ത മഹാവിദ്യാലയത്തിന്റെ സ്ഥാപതി എന്ന നിലയിലും ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ധാർമിക ചിന്തയുടെ അധികരിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ള അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഉപന്യാസങ്ങളുടെയും പ്രണേതാവെന്ന നിലയിലും പ്രശസ്തസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികൾ ഇന്ന് പ്രവൃത്തിരണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നും പിന്തിരിഞ്ഞ് ഉത്തരകാശിയിലുള്ള പ്രണവകുടീരത്തിൽ നിവൃത്തിപ്രധാനമായ സാധുചര്യയിൽ കഴിയുകയാണ്. ഒരു കേരളീയനായ അദ്ദേഹം ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഈ നാട്ടിലേക്കും വരാറുണ്ട്. അങ്ങനെ ഈ അടുത്തകാലത്തും അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും വന്നു വിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ, ഈ പുസ്തകം വായിച്ചുനോക്കി വിഭജനയോഗം ഒരു വാദനാദികൾ എഴുതിത്തരികയാണെന്നായി. എനിക്കുറപ്പും അഭിവന്ദ്യനായ ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികളുടെ ആശംസാപൂർവ്വമായ ഈ അവതാ

രിക ലഭിച്ചതിൽ വളരെ കൃതാർത്ഥനായുണ്ട്. ഈ സംഭാവനയ്ക്ക് ആ പരിവ്രാജകസാർവ്വഭൗമന്റെ മുമ്പിൽ നാരായണസ്തമരണപൂർവ്വമായ എന്റെ കൃതജ്ഞത സാദരം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സ്വന്തം ക്ഷലവിൽ എന്നെ ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സന്നിധിയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോയതും അവിടെ നടന്ന ശാസ്ത്രചർച്ചകൾ സംഗ്രഹിച്ച് ഈ വിധത്തിൽ എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ത്യാഗശാലിയായ പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട്ടു ശ്രീ പി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം മലയാളഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും വിവർത്തനം ചെയ്യിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും അദ്ദേഹമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. എന്റെ പ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തായ അദ്ദേഹം ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളുടെ സവിശേഷമായ കാരുണ്യത്തിനും പൂർണ്ണമായ അനൗഗ്രഹത്തിനും പാത്രീഭൂതനായിത്തീർന്ന ഒരു സുകൃതിയത്രെ. ഇന്ന് അദ്ദേഹം സ്വാമി മഹാദേവവനം എന്ന പേരിൽ സന്നിധാനം സ്വീകരിച്ച് ഉത്തരകാശിയിലെ പ്രണവകടീരത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തു വരുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ ഫോട്ടോ അയച്ചതന്നു സഹായിച്ചതും അദ്ദേഹമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹായ്യവും പ്രേരണയും ഇല്ലായിരവെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്റെ കർത്തൃത്വത്തിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ശ്രീ മഹാദേവവനസ്വാമികളോടു് ഈ ഗ്രന്ഥരചനാവിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള കടപ്പാടു് വാക്കുകൾക്ക് വിഷയമല്ലതന്നെ.

ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ നിബന്ധ. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതും.

ശ്രദ്ധേയമായ ഒരുവതാരികകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തെ അലങ്കരിച്ചത് പരമഹംസ പരിപ്രാജകാചാര്യർ ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികളാണ്. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ വിവിധ ഭാഷകളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അഗാധവൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീ സ്വാമികൾ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അഖിലഭാരത പ്രശസ്തനായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പരമഹംസനാഥൻ. ശ്രീരാമകൃഷ്ണമാന്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മൈസൂറിൽ നടത്തിയിരുന്ന വേദാന്ത മഹാവിദ്യാലയത്തിന്റെ കലപതി എന്ന നിലയിലും ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ധാർമിക വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഉപന്യാസങ്ങളുടെയും പ്രണേതാവെന്ന നിലയിലും പ്രശസ്തസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികൾ ഇന്നു പ്രവൃത്തിരണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം പിന്തിരിഞ്ഞ് ഉത്തരകാശിയിലുള്ള പ്രണവകുടീരത്തിൽ നിവൃത്തിപ്രധാനമായ സാധുപര്യയിൽ കഴിയുകയാണ് ഒരു കേരളീയനായ അദ്ദേഹം ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഈ നാട്ടിലേക്കും വരാറുണ്ട്. അങ്ങനെ ഈ അടുത്തകാലത്തും അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും വന്നു വിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ, ഈ പുസ്തകം വായിച്ചുനോക്കി വിജ്ഞേയമായ ഒരുവതാരിക എഴുതിത്തരികയാണുണ്ടായത്. എന്നിക്കേറവും അഭിവന്ദ്യനായ ശ്രീ വിമലാനന്ദപുരിസ്വാമികളുടെ ആശംസാപൂർവ്വകമായ ഈ അവതാ

രിക ലഭിച്ചതിൽ വളരെ കൃതാർത്ഥരായുണ്ട്. ഈ സംഭാവനയ്ക്ക് ആ പരിപ്രാജകസാർവ്വഭൗമന്റെ മുമ്പിൽ നാരായണസ്തമരണപൂർവ്വമായ എന്റെ കൃതജ്ഞത സാദരം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സ്വന്തം ചെലവിൽ എന്നെ ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സന്ന്യയിയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോയതും അവിടെ നടന്ന ശാസ്ത്രചർച്ചകൾ സംഗ്രഹിച്ച് ഈ വിധത്തിൽ എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ത്യാഗശാലിയായ പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട്ടു ശ്രീ പി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം മലയാളഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും വിവർത്തനം ചെയ്യിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും അദ്ദേഹമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. എന്റെ പ്രേഷാസൂഹ്യത്തായ അദ്ദേഹം ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളുടെ സവിശേഷമായ കാരുണ്യത്തിനും പൂർണ്ണമായ അനൗഹത്തത്തിനും പാത്രീഭൂതനായിത്തീർന്ന ഒരു സൂക്തമിത്രം. ഇന്ന് അദ്ദേഹം സ്വാമി മഹാദേവവനം എന്ന പേരിൽ സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ച് ഉത്തരകാശിയിലെ പ്രണവകടീരത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തുവരുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ ഫോട്ടോ അയച്ചുതന്ന സഹായിച്ചതും അദ്ദേഹമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹായ്യവും പ്രേരണയും ഇല്ലാത്തതെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്റെ കർത്തൃത്വത്തിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ശ്രീ മഹാദേവവനസ്വാമികളോടു ഈ ഗ്രന്ഥരചനാവിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള കടപ്പാട് വാക്കുകൾക്ക് വിഷയമല്ലതന്നെ.

ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണം ധനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പക്ഷേ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പലരും ദരിദ്രന്മാരാണ്. ധനമുള്ളവരിൽ അധികംപേരും സത്പാത്രദാനത്തിൽ വിമുഖരായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, അപരിൽ ഒരു വിഭാഗം മതകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കറെയെല്ലാം ധനം വ്യയം ചെയ്യാതിരിക്കണമില്ല. പക്ഷേ, അപരിൽ ഏറിയ കൂറും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവം നടത്തുന്നതിലും വഴിപാടുകൾ കഴിപ്പിക്കുന്നതിലുമാണ് തങ്ങളുടെ ദാനപാടവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. മതവിഷയകമായി ദ്രവ്യം വ്യയം ചെയ്യുന്നത് സദ്ഗ്രന്ഥപ്രകാശനത്തിനും വേദാന്തധർമ്മ പ്രചാരണത്തിനും വേണ്ടിയായിരുന്നെങ്കിൽ അതു ജനസാമാന്യത്തിന് സ്ഥിരമായ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അതു ചെയ്യാൻ മനസ്സുള്ള സൂക്തരികൾ ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെ കുറവാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവരിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അർഹയാണ് കമാരി ഡോക്ടർ ഇ. വിജയലക്ഷ്മി അമ്മ. പ്രായം അധികം ഇല്ലെങ്കിലും ലോകക്ഷേമകരമായ ധാർമികമാർഗ്ഗത്തിൽ ശ്രദ്ധയും ഈ ശ്വരനിൽ സവിശേഷമായ കേതിയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ശ്രീ വിജയലക്ഷ്മി അമ്മക്ക് ഉന്നതവും ശോഭനവുമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ മനസ്സിനി പെയ്ത അനുകരണീയവും പ്രശംസനീയവുമായ ഈ ദാനകർമ്മത്തിൽ എന്നോടൊപ്പം ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്ന മഹാജനങ്ങളും സന്തോഷിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ശ്രീ വിജയലക്ഷ്മി അമ്മക്ക് കരുണാമയനും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനുമായ ശ്രീ പരമേശ്വരൻ നിത്യമായ പ്രേയസ്സും ശ്രേയസ്സും പ്രദാനം ചെയ്യാട്ടു

എന്നു് ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു് എന്റെ ഹാർദ്ദമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ ശേഖരിപ്പുത്തരിക്കാമെന്നു്.

പുനകം അച്ചടിപ്പിക്കാമെന്നുള്ള ശ്രീ വിജയലക്ഷ്മി അമ്മയുടെ എഴുത്തു കിട്ടിയതും ഉദാസീനനായിരുന്ന എന്നെ ഗ്രന്ഥം പരിശോധിച്ച പ്രസ്സിൽ കൊടുക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ശ്രീ ചിത്യാരൂപതീർത്ഥപാദസ്വാമിയും കൊല്ലം ഫാക്ടറിയിൽക്കു് സ്റ്റോഴ്സ് ഉടമസ്ഥൻ ശ്രീ എ ജനാർദ്ദനൻപിള്ളയുമാണു്. അതുപോലെ, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളും അച്ചടിക്കത്തക്കവണ്ണം പകർത്തിത്തന്നതു് കണ്ടെ ജൂനിയർ ഇഞ്ചിനീയറായ കൊട്ടാരക്കര മേലേക്കോയ്ക്കൽ ശ്രീ എൻ. ശ്രീധരൻനായരും നാലായിക്കുളം ബ്രഹ്മനികേതനത്തിൽ ശ്രീ ടി. ഗോപാലപിള്ളയും ആണെന്നുള്ളകാര്യവും ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിന്റെ അച്ചടിയിൽ പ്രൊഫ്. ഭംഗിയായി പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതു് എന്റെ ആത്മസുഹൃത്തായ പണിശ്ശേരിൽ ശ്രീ എൻ. ശ്രീനിവാസക്കുറുപ്പാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം ഈ മട്ടിൽ വേണ്ടവണ്ണം അച്ചടിച്ചതു കൊല്ലം വി. വി. പ്രസ്സിലത്രേ. എത്രയും വേഗം സശ്രദ്ധം അതു നിർവ്വഹിച്ചതന്നെ പ്രസ്സ് മനേജർ ശ്രീ ബാലകൃഷ്ണറെഡ്ഡാരും സ്റ്റാഫും സർവ്വഥാ അനുതോദനാർഹരാണെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, ഇങ്ങനെ ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാവർക്കും ഈ ശ്ലാഘാസ്മരണയോടുകൂടിയ ശുഭാശംസകളും കൃതജ്ഞതയും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രീ തീർത്ഥപാദീയഗ്രന്ഥാവലിയിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളെപ്പോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും സഹൃദയന്മാരായ മഹാജനങ്ങളുടെ അംഗീകാരവും സ്വാഗതവും ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി ഈ പ്രസ്താവന ഇവിടെ നിറുത്തുന്നു.

തീർത്ഥപാദപുരം.

വാഴൂർ,

5-12-69

എന്നു്,

ഗ്രന്ഥകർത്താ (ഒപ്പു്)

ഈ രണ്ടാം പതിപ്പു് എത്രയും വേഗം രംഗീയരായി അച്ചടിച്ചുതന്ന ആനിക്കാടു് വിജയം പ്രസ്സ് മാനേജർ, ശ്രീ എം. എൻ. വിജയകുമാറനോടും സ്റ്റാഫിനോടുമുള്ള ഹാർട്ടമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

എന്നു്

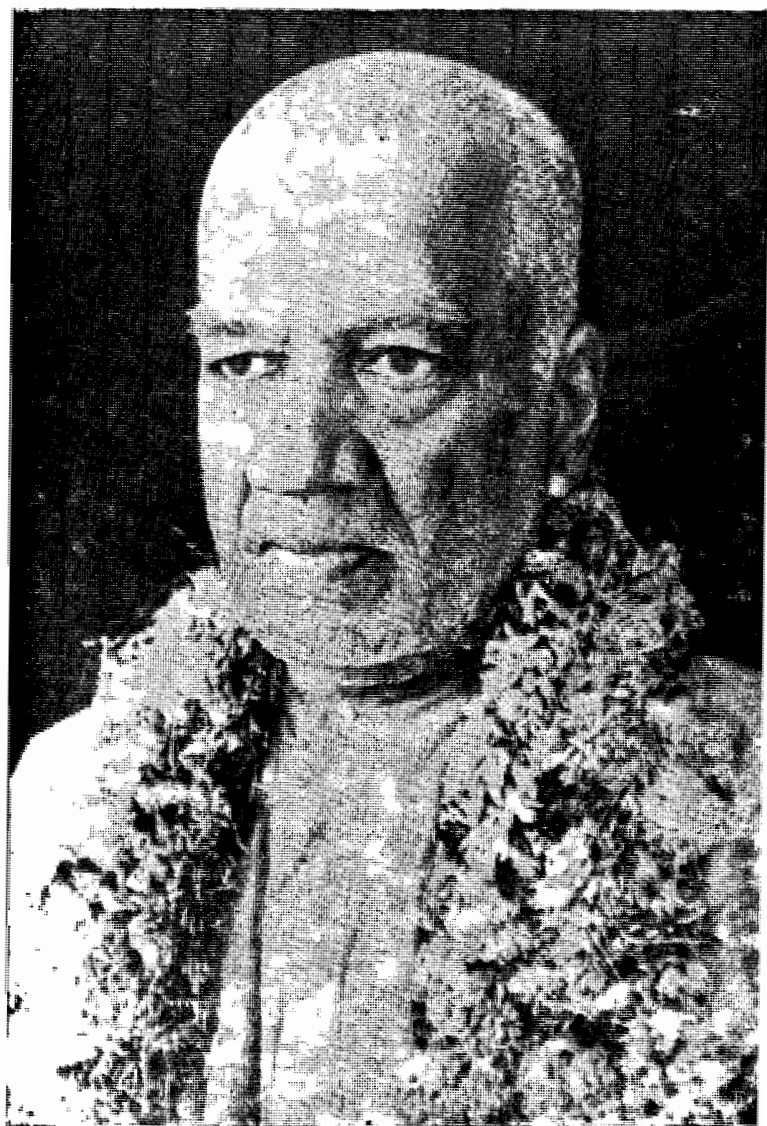
തീർത്ഥപാദപുരം.

വാഴൂർ.

30—6—78.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

(ഒപ്പു്)

പരമപൂജ്യ ശ്രീ തപോവന സ്വാമികൾ

അവതാരിക

ഗേവദിഭൂതികളെപ്പറ്റി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണൻ, വിദ്യകളിൽവെച്ചു അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമായതെന്ന് വിഭൂതിയെന്ന്, ശ്രീമദ് ഗേവദ്ഗീതയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയുടെ സാരം ബ്രഹ്മവിദ്യതന്നെയാണ്. ശ്രുതിപ്രമാണം മൂലം പരീക്ഷിക്കുന്നവർക്ക്, ആത്മവിദ്യയും ബ്രഹ്മവിദ്യയും രണ്ടല്ല എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് വേദാന്തം. വേദാന്തത്തിൽ ഇന്ന്, ഏതാണ്ട് അഭിരുചി പരക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഇത് ദൃഢവും ഫലപ്രദവുമാകണമെങ്കിൽ, പരോക്ഷജ്ഞാനത്തോടൊപ്പംതന്നെ, അപരോക്ഷാനുഭവത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളും ആവശ്യമാണ്. ജ്ഞാനദാർഢ്യം ഉള്ളവർക്കു് നീക്കം വേദനീഷ്ഠരായ ആചാര്യന്മാർ നാലുപ്രകാരത്തിലാണ് പ്രയത്നിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശ്രുതി, യുക്തി, അനുഭവം, ഉദാഹരണം എന്നു നിർദ്ദേശിച്ച ഈ പ്രാധാന്യക്രമത്തിൽ വേദാന്തത്തോളം ജിജ്ഞാസുക്കളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് വിസ്മയം എല്ലാം.

അഭൈതാചാര്യന്മാർ ശ്രുതിശരണന്മാരായിരുന്നു. ശ്രുതിവിരുദ്ധമായ ശുഷ്കയുക്തികളെ അവർ അനുമോദിച്ചിരുന്നില്ല. ജ്ഞാനത്തിന് ശുദ്ധ അനിവാര്യമാണെന്ന്

അനുഭവംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും അവർ ബോധിപ്പിച്ചു. ശാസ്ത്രവും ഗുരുവാക്യവും ഫലപ്രാപ്തിക്ക് അതോപമമായ ഉപായമാണെന്ന് അവർ പഠിപ്പിച്ചു. ഇതു രണ്ടും സത്യമാണെന്നുള്ള ബോധമില്ലാത്തവന്ന് സംശയം ഒരിടവും ശമിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട്, ശ്രദ്ധ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു വിരുദ്ധമായിത്തീരാത്ത തർക്കങ്ങളും ശ്രുത്യർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിലേക്ക് ആചാര്യവര്യന്മാർ വേണ്ടിടത്തൊന്നും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പേരുത്തന്നുമാറായ ശിഷ്യന്മാർ അനുവദിക്കാത്ത ബാഹ്യയുക്തികൾ അവർ തള്ളേണ്ടതല്ല. ഒരു പ്രകരണത്തിൽ സാധ്യമായ യുക്തികൾ മറ്റൊരു പ്രകരണത്തിൽക്കൂടി അനുഭവോദ്യമാകുന്നതെന്നില്ല. ഇത് ശാസ്ത്രീയമെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന വേദബാഹ്യമായ മാനദണ്ഡം വേദാർത്ഥനിർണ്ണയത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് ആശംസ്യമായിരിക്കുകയില്ലെന്നാണ് വേദാർത്ഥജ്ഞന്മാരുടെ നിർണ്ണയം. ഇങ്ങനെ തർക്കവും ശ്രുതിയും പരസ്പരവിരുദ്ധമാണെന്ന് അനുഭവജ്ഞന്മാർക്ക് തോന്നാനിടയുണ്ട്. അനുഭവത്തിൽ വിപര്യയം കല്പിക്കുവാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക? അതുകൊണ്ട്, വേദത്തെ അനുഭവത്തിനും വളരെ പ്രധാനമായ സ്ഥാനം നൽകുന്നുണ്ട്. അനുഭവം എന്നു പറയുന്നത് വിചാരമുമാണ്; പാപന്മാരുടെ ദൈനംദിനവ്യവഹാരമല്ല, തത്വത്തിന്റെ തത്ത്വം നിർണ്ണയിക്കുകയല്ല, വേദാന്തത്തിന്റെ പരിപാടി.

വിദ്വേഷം. വിലയിരുത്തുന്നതിന് അനുവദിച്ചതായ മറ്റൊരാൾക്കു സാധ്യമാകയുള്ള. അനുഭവം അല്പവും മിഥ്യതയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾകൂടം ക്രമേണ വേദാന്ത വിഷയങ്ങളിൽ താത്പര്യം ഉളവാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യകതയുണ്ട്. ഇതിലേക്കുവേണ്ടി യോജിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളും അനുഭവങ്ങളുടെ ചര്യയും മാറ്റം ആവശ്യമായികാമു. ലമായും വിവരണങ്ങൾ വഴിയായും വർണ്ണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് യോഗവാസിഷ്ഠം തുടങ്ങിയ വിപുലഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുൻകാലത്തു് ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അധികാരികളുടെ ഗ്രന്ഥശക്തിക്കനുസരിച്ചു് ഇതിൽ ഏതു പടിയിലു നിന്നാണ് തുടക്കം ആവശ്യമായിത്തീരുന്നതെന്ന് സന്ദർഭംപോലെ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇക്കാലത്തു് അംഗോപാംഗങ്ങളോടുകൂടി വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്തശേഷം വിഹിതകർമ്മങ്ങൾമൂലം ചിത്തശുദ്ധി സമ്പാദിച്ചു് ശമാദിഷ്ട്കസമ്പന്നനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള മുഖ്യക്കൾ അത്യന്തം വിരളമാണ്. അവർക്കുമാത്രം മുഖ്യമായി പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ആകരഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും, ശ്രോത്രീയനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനുമായ ഗുരുവിൽ നിന്നും അഭ്യസിച്ചു്, ശ്രവണമനനാദികൾ അനുഷ്ഠിച്ചു് പരോക്ഷവും അപരോക്ഷവുമായ അദ്ധ്യായാത്മവിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവരോ അതിലേക്കു വേണ്ട അധികാരവും സൗകര്യവും ഉള്ളവരോ ഇക്കാലത്തു് കണ്ടി

കാണാൻകൂടി ദുർല്ലഭമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്നിരുന്നാലും, സഞ്ചിതകർമ്മങ്ങളാൽ ഇളവാകുന്ന സാത്വികവാസനകൾ ചിലപ്പോൾ ഇക്കാര്യത്തും ചിലപ്പോൾ കാണാത്തതുകൊണ്ട്, ആവിധമുള്ള പുണ്യപരിപാടികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇന്നും ഉപദേശം തേടുന്നവർ ഇല്ലാതില്ല. വിദ്വേഷവേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയും അപർ ഉപദേശിക്കുന്ന സഭ്യകതികളെപ്പറ്റിയും അവരുടെ മുഖത്തുനിന്നും ശ്രവിക്കുന്ന സമർപ്പങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയും വായിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതെന്നു ഇക്കാലത്തു വേദാന്ത ജിജ്ഞാസുകൾക്കും മുഖ്യകർമ്മങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമാണ്. പുരുഷനായ തോതിലെങ്കിലും ഈ ഒരു പ്രയോജനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോജനം.

സർവ്വസംഗ്രഹിതഗ്രന്ഥമായി യന്ത്രികമനസ്സായിൽ മുഴുകി മുപ്പതിലധികം വർഷം ഹിമഗിരിയുടെ ഗംഭീരമായ അന്തർഭാഗത്തിൽ സുരധൂനിതരണിവാസിയായി ബ്രഹ്മവിദ്യാവിശ്രാന്തി അനുഭവിച്ച തപോവൻജി മഹരാജിന്റെ പാവനമായസത്സംഗംകൊണ്ട്, ആശ്യാത്മികമായ ഉത്തേജനവും സ്വന്തശാന്തിയും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗ്യശാലികൾ ഇന്ദ്രിയയുടെ തെക്കെ അറ്റത്തെ രാജ്യമായ കേരളത്തിൽ വളരെ അധികം പേരുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ച്

അവയിലെ ഉദാത്തങ്ങളായ ആശയങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നിരുന്നാലും.

തത്വങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉത്കൃഷ്ടവും തർക്കശൂദ്ധവുമായിരുന്നാലും, മതകാര്യങ്ങളിൽ അവയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വ്യക്തികളിൽക്കൂടിയാണ് അവയിലേക്ക് മുദുഷുക്കൾ ആകൃഷ്ടരാകുന്നത്. ഗുരുവും ശാസ്ത്രവും പരസ്പരപോഷകങ്ങളാണ്. ദേശികൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച കൊടുക്കാത്തപക്ഷം, സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ യുക്തികളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ച് ശാസ്താർത്ഥം തേടിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ അപാകത്തിൽ വീഴുന്നത് നാം നിത്യവും കാണുന്നു. അതേപ്രകാരംതന്നെ, ശ്രോത്രിയനും അപ്രജിനനും അകാമഹതനും അല്ലാതെയുള്ള സ്വാന്തരവേമാത്രാഭിമാനിയായ ഒരു ഗുരു ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന അപൂർവ്വതത്വങ്ങളിൽമാത്രം വിശ്വസിച്ചു ശാസ്ത്രനിന്ദകരായിത്തീരുന്നവരും അന്ധപരമ്പരയിൽപ്പെടുന്നതായി കാണാം. ഈ രണ്ടു ദോഷങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾമഹാമഹിമശാലികളായഭാഷ്യകാരന്മാർ വേണ്ടത്ര ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളും ശ്രീ യെ മുറുകിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രുത്യന്തകൂലങ്ങളായ തർക്കങ്ങളെ അവലംബിച്ച് വിദ്വാന്തവേദം അനുയോജ്യമായ ഉദാഹരണങ്ങളും വേണ്ടിടത്തെല്ലാം ചേർത്താണ് വേദാന്ത

മാഗ്നം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങളിൽപ്പോലും ഇതു വ്യക്തമാണ്. ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമികളുടെ ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥം ഇതിനു പേന്തപണ്ണം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വർണ്ണന വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ വിഷയഗ്രഹണത്തിനു യോജിച്ച ഭക്തിശ്രുദ്യാപൂർണ്ണമായ ഒരു മനോഭാവം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര സഹായിക്കുന്നു. അനവധി ജിജ്ഞാസുകളുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ചോദിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നത്തക്കവിധം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ കാരോന്നം നിഷ്കൃഷ്ടവും ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു ഏറ്റവും യോജിച്ചതുമായിരിക്കുന്നു. ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ ഉപദേശാവിന്റെ ശാസ്ത്രബോധത്തെയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയെയും വ്യവഹാരജ്ഞാനത്തെയും മാത്രമല്ല, ജിജ്ഞാസുവിൽ സംതൃപ്തി ഉളവാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കഴിക്കാൻ പോകുന്ന മിഷ്ണാന്നം രസകരമാണെന്നു വർണ്ണിച്ചു് ഭോക്താവിനെ അക്ഷമപ്പെടുത്തേണ്ട കാര്യമില്ല. ഇത്രയും പറയുന്നതിനതന്നെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രേരണയുണ്ടായതു്, ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദരുടെ വേദാന്തപ്രവർത്തനത്തിലുള്ള അപാരമായ താത്പര്യവും നിരന്തരപരിശ്രമവും അസാധാരണപാണ്ഡിത്യവും, ഗഹനമായ വിഷയങ്ങളെ സാമാന്യ ജനങ്ങൾക്കുപാലും ലളിതമനോഹരമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിദ്ധരിപ്പിക്കാനുള്ള

പാടവവും ചിരപരിചയംകൊണ്ട് അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായിട്ടുമാത്രമാണ്, കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിളക്കു കാണുന്നതിന് തിരികൊള്ളത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എങ്കിലും, പ്രീതിവശ്യനായ ഒരുവൻ ഈവിധം ആചരിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ഫലപ്രദങ്ങളായ ഈവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകർത്താവിൽനിന്നും ഇനിയും വളരെ സിദ്ധിക്കുവാൻ സംഗതി വരട്ടെ!

ഉത്തരകാശി
ഹിമാലയം
3-12-1969.

വിമലാനന്ദപുരി
(ഒപ്പ്)

ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ
(ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ദീക്ഷാഗുരു)

ഒരാഴ്ച

ശ്രീ തപോവനസ്വാമിസന്നിധിയിൽ

ഒന്നു്

ദേവതാത്മാവായ ഹിമവാനും താപഹാരിണിയായ
ഭാഗീരഥിയും ഭാരതത്തിന്റെ രണ്ടു ദിവ്യവിഭൂതികളാകുന്നു,
അവ രണ്ടും അനാദികാലം മുതൽ മാനവ ഹൃദയത്തിൽ
ഈശ്വര ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.
അതിനാൽ ഹിമാലയവും ഗംഗയും ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തി
ന്റെ വിളനിലമാണെന്നുകൂടി കരുതാം. ഭാരതീയരായ
നമ്മളുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ തികവു് ഈശ്വരദർശന
ത്തിലാണല്ലോ പ്രകടമാവുക. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിമി
ത്തകാരണമായും ഉപാദാനകാരണമായും നിർണ്ണയിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടുള്ള സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായ ഈശ്വരനും അവസ്ഥാ
ത്രയത്തിൽ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവനും ഒന്നാണെ
ന്നുള്ള നിശ്ചയദാർഢ്യം വന്ന മഹാപുരുഷന്മാർക്കു മാത്രമേ
ഈശ്വരദർശനസുഖം അനുഭവിച്ചു് കൃതകൃത്യത നേടാൻ
കഴിയുകയുള്ളൂ. ആ നേട്ടം മനുഷ്യനെ അത്യുന്നതമായ
ജീവന്മുക്തിപദത്തിൽ എത്തിക്കുന്നു.

“സാമ്രാജ്യാധിപത്വം” ജീവനുകൾക്കുള്ള ഏകസാധനം ബ്രഹ്മവിദ്യയാകുന്നു. ജീവേശ്വരൈക്യപ്രതിപാദകമായ ബ്രഹ്മവിദ്യ അഭ്യസിച്ചു ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിനുള്ള ഏകാന്തസങ്കേതങ്ങൾ ഹിമാലയപർവ്വതത്തിലുള്ളതുപോലെ ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തും കാണപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രാചീന കാലം മുതൽതന്നെ ഹിമാലയം ബ്രഹ്മവിദ്യാലയം എന്ന നിലയിൽ കൂടിയും വിശ്വവിശ്രുതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്.

വസിഷ്ഠാസ്വാമിമഹർഷിശ്വരന്മാർ ബ്രഹ്മവിദ്യ അഭ്യസിച്ചു കഠിനതപസ്സുചെയ്തും ജീവനുകൾക്കായിത്തീർന്നു. ഹിമാലയത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. ഹരിദാശം, ഹൃഷീകേശം, ഉത്തരകാശി, ഗംഗോത്ഥരി, ബദരികാശ്രമം മുതലായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ആ മഹർഷിവരേണ്യന്മാരുടെ തപോഭൂമികളായിരുന്നു എന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നത്. ആ പുണ്യധാമങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും അപൂർവ്വം ചില ജീവനുകൾക്കായി മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാർ ലോകാനുഗ്രഹം വിജയിച്ചുരുളുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള തീർത്ഥപാദന്മാരിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പുജ്യതമനായി സമാധാനപ്പെട്ടുപോരുന്ന ഒരു പരമഹംസപരിവ്രാജകാചാര്യവര്യനാണ് 1957 ജനുവരി 16-ാം നു ഉത്തരകാശിയിൽ വെച്ച് വിദേഹമുക്തനായിത്തീർന്ന മഹാമഹിമശാലിയായ ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങൾ.

മഹാതപസ്സിന്റെ പരിണതഫലങ്ങളായ വൈരാഗ്യവും ബോധവും ഉപരതിയും പ്രസ്തുത മഹാത്മാവിനെ സർവ്വഭാസവിശേഷം സമാശ്വേഷിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്.

“ഹിമവദ്വിഭൂതി” എന്നപേരിൽ പ്രഖ്യാതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ശ്രീ സ്വാമികൾ ഒരു കേരളീയനാണെന്നുള്ള വസ്തുത കേരളീയർക്കകമാനം അഭിമാനകരവും ആനന്ദജനകവുമാണല്ലോ, ശ്രീ ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ കാലശേഷം ഭാരതം ഒട്ടുക്ക് പരമാരാധ്യനായിത്തീർന്ന ഒരു കേരളീയ സന്ന്യാസിവര്യൻ ശ്രീ തപോവന സ്വാമികൾ മാത്രമാണെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. അദ്ദേഹം 1889 മാർഗ്ഗശീർഷമാസത്തിലെ ഗീതാജയന്തിയെന്നു പ്രഖ്യാതമായ പുണ്യദിനത്തിൽ പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽപ്പെട്ട മുപ്പല്ലൂരംഗത്തിൽസമ്പൽസമൃദ്ധവും മാനുവുമായ ഒരു നായർതറവാട്ടിലാണ് ജനിച്ചതു്. അതിബാല്യത്തിൽ തന്നെ അനിതരസാധാരണമായ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കർമ്മകൗശല്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. യൌവ്വനാരംഭത്തോടുകൂടി സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, മലയാളം ഈ ഭാഷകളിൽ ശ്രീ സ്വാമികൾ ഒരു തികഞ്ഞ പണ്ഡിതനായിത്തീർന്നു. 18-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ച “വിഭാകരൻ” എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യം കേരളത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധനാരായണപലവിദ്യാലയങ്ങളുടെയും പ്രശംസകൾക്കു വിഷയമായിട്ടുണ്ടു്. ആ യുവാവസ്ഥയിൽപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പരമപ്രേമരൂപിണിയായ ഭക്തി വ്യക്തമായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 21-ാമത്തെ വയസ്സിൽ സ്വപിതാവു് പരലോകപ്രാപ്തനായതോടുകൂടി ശ്രീ സ്വാമികൾ ഒരു യഥാർത്ഥ മുക്തവുമായിത്തീർന്നു, സജ്ജനസംസർഗ്ഗത്തിലും വേദാന്തശാസ്ത്രചിന്തയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്തം പൂർണ്ണമായി തീവ്രതയായി വ്യാപരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അന്നു

സൗരാഷ്ട്രത്തിലുള്ള ഭാവനഗരത്തെ അധിവസിച്ചിരുന്ന സർവ്വശാസ്ത്രപാരംഗതനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനുമായ ശ്രീ ശാന്ത്യാനന്ദസരസ്വതിസ്വാമികളെ ഗുരുവായി വരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് വേദാന്തതത്വങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് ആത്മതത്വാവധാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ഭാഗ്യേയം ശ്രീ സ്വാമികൾക്കുണ്ടായി. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം അചിരേണ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലും ഒരു മികച്ച പണ്ഡിതനായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ വേദാന്തപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു മാത്രം അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനായില്ല. പ്രാചീന മഹർഷിമാരെപ്പോലെ ഒരു യഥാർത്ഥജീവന്യുക്തനാകണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷം. ആ അഭിലാഷം സഫലമാകത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള തപശ്ചര്യകളിൽ അവിടുന്ന് നല്ലതുപേലെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നു.

അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുവരവെ 1923-ൽ ചിങ്ങമാസത്തിലെ ശ്രീകൃഷ്ണജയന്തിദിവസം പ്രസ്തുത മഹാപുരുഷൻ ലൌകികബന്ധമെല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായ ഒരു പരിവ്രാജകന്റെ നിലയിൽ ഹിമാലയത്തിലേക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. ഏഷീയകേന്ദ്ര ഗംഗാതീരത്തുള്ള ഒരു പുൽക്കടലിൽ ദൃശ്യരമായ തപശ്ചര്യയിൽ മുഴുകി അദ്ദേഹം വളരെനേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അക്കാലത്താണ് ശ്രീശങ്കരപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ശ്രീജനാർദ്ദനഗിരിസ്വാമികളിൽനിന്നു സന്യാസദീക്ഷ സ്വീകരിച്ച ശ്രീതപോവനസ്വാമികൾ എന്ന അന്യർത്ഥനാമാവായ ഒരു പരമഹംസ സന്യാസിയായിത്തീർന്നത്.

മഹാതപസ്സ്, സർവ്വശാസ്ത്രപാരംഗതത്വം, അനന്യ സാധാരണമായ വൈരാഗ്യം, സമദർശിത്വം, മുതലായവയിൽ ശ്രീതപോവനസ്വാമികളോടു തുല്യനായി അധികം മഹത്മാക്കൾ ഈ കലികാലത്തുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഉത്തരവണ്ഡത്തിലുള്ള പല വ്യഭാചഹാത്മാക്കളും പറയുന്നത്. കന്യാകുമാരി മുതൽ കൈലാസംവരെയുള്ള പുണ്യ ക്ഷേത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം പലകുറിദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മുഴുകാത്ത പുണ്യതീർത്ഥങ്ങൾ ഭാരതത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. പാശ്ചാത്യവും, പൗരസ്ത്യവുമായ ദർശനശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു നേടാൻ കഴിഞ്ഞ ജ്ഞാനസിദ്ധി അതുതന്നെകൊണ്ടു പറയേണ്ടു.

ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള വേദാന്തികൾക്കെല്ലാം ശ്രീതപോവനസ്വാമികൾ പരമാരാധ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ആത്മാരാധനയായ യതീന്ദ്രമാരെ ദർശിച്ചു ആത്മസത്തുഷ്ടി നേടുന്നതിനുവേണ്ടി ഹിമാലയത്തിലേക്കു തീർത്ഥയാത്രചെയ്തിരുന്ന ജിജ്ഞാസുക്കളെല്ലാം ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സ്തവനിധിയിൽ വെച്ചാണ് കൃതാർത്ഥരായിത്തീർന്നിരുന്നത്. ലളിതകോമളമായ ഭാഷയിൽ ദുർഗ്രഹമായ വേദാന്തവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചു മനമതികളായ ജിജ്ഞാസുക്കളെപ്പോലും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ശ്രീ സ്വാമികളുടെ കഴിവു അനന്യസാധാരണമായ ഒന്നായിരുന്നു. അവിടുത്തെ പ്രവചനങ്ങൾ കേട്ടുകഴിയുമ്പോൾ ഉപനിഷദ്വചനങ്ങൾ എല്ലാം “ആത്മകഥാകഥനങ്ങൾ” മാത്രമാണെന്ന് ഓരോ ശ्रोതാവിനും തോന്നിപ്പോകമായിരുന്നു.

പുരാണങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസിഷ്ഠവിശ്വാ
 മിത്രാദി മഹർഷിമാരുടെ ശാന്തതയും ഗംഭീര്യവും ബ്രഹ്മ
 വർച്ചസ്സും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു് എപ്പോഴും കളിയാടി
 കൊണ്ടാണിരുന്നതു്. യതിധർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം ഒരു
 മുന്തിമൽഭാവമായിരുന്നു ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ എന്നു
 പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വരൂപം ഏതാണ്ടു വ്യക്ത
 മാകും. വിരക്തനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ
 പെരുമാറ്റം ആരെയും അതുതപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായിരുന്നു.
 ഭൂപാലനോടും അജപാലനോടും അദ്ദേഹം തുല്യനിലയി
 ലാണു് പെരുമാറിയിരുന്നതു്.

സ്തുതിപാഠകന്മാരെ പുലർത്താതെ, വർത്തമാനപത്രങ്ങ
 ലിൽ സ്വമാഹാരത്വം പരസ്യപ്പെടുത്താതെ, ബഹിർമുഖ
 വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഒന്നിലും ഇടപെടാതെ ഹിമാലയത്തു്
 ലുള്ള ഏകാന്തസങ്കേതങ്ങളിൽ മാത്രം സ്ഥിരാസനനായി
 വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ
 ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനപ്രകാശം ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗ
 ങ്ങളിലുള്ള അനവധി മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു്
 അനവരതം പകർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജംഗമബ്രഹ്മമഹാ
 വിദ്യാലയംകൂടിയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ലേശവും
 അതിശയോക്തിയില്ലെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഹിമഗിരിവിഹാരം, കൈലാസയാത്ര, ശ്രീസൗമ്യകാ
 ശീശസ്തോത്രം, ശ്രീ ബദരീനാഥസ്തോത്രം, ഗംഗോത്തരീയം.
 ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം, ശ്രീ ഗോമുഖീയാത്ര, ശ്രീ ഗംഗാ
 സ്തോത്രം, ഈശ്വരഭക്തനും മുതലായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ
 പ്രണേതാവെന്നനിലയിൽ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾക്കു്

സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനം അന്യാദൃശമായ ഒന്നാണ്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ചു ഹിമഗിരി വിഹാരവും കൈലാസയാത്രയും മലയാളികളെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച മലയാളഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ~~മഹത്തമ~~ പുണ്യമായ ആ ഗ്രന്ഥം രണ്ടും ഇന്നു കേരളം ഒട്ടക പ്രദേശ പ്രചാരത്തിൽ ഇരിക്കയാണല്ലോ. ഉപനിഷൽസാരസമ്പ്രദായ ബ്രഹ്മവിദ്യയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന തത്ത്വലുപ്പമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ വേറെയധികമില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. മറ്റുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയിൽ മിക്കതും ഹിന്ദിവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി ഉത്തരഭാരതത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പ്രകാശിതങ്ങളായിവരുന്നു.

ശ്രീ സ്വാമികൾ ഒടുവിൽ അധികം സമയവും ഉത്തരകാശിയിലാണ് നീവസിച്ചിരുന്നത്. വേനൽക്കാലത്തു ഗംഗോത്രിയിലും ചെന്നു വിശ്രമിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആർക്കും സന്നയാസഭീക്ഷ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നാണറിവു്. എന്നാൽ ആത്മവിദ്യയിൽ അനവധി ശിഷ്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ശ്രീ ഗോവിന്ദഗിരി, ശ്രീ ചിന്മയാനന്ദ സരസ്വതി, ശ്രീ മഹാദേവവനം മുതലായ സന്നയാസി മന്ത്രജ്ഞന്മാർ അവരിൽ പ്രമുഖന്മാരാണ്.

രണ്ടു്

ഹിമവദ്വിഭൂതി എന്ന പേരിൽ വിശ്വവിശ്രുതനായ പരമപൂജ്യ ശ്രീ തപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളോടേറിച്ചുള്ള സാമാന്യപരിചയം എനിക്കുദ്യമായുണ്ടായതു് 1947 മാർച്ച് മാസത്തിലായിരുന്നു. സാഹിത്യകുശലൻ പണ്ഡിറ്റ് ശ്രീ പി. ഗോപാലൻനായർ അവർകൾ (കൊല്ലങ്കോട്) മലയാളവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ബദരീ നാമസ്തോത്രഗ്രന്ഥം വഴിക്കാണ്. ആ പരിചയം സിദ്ധിച്ചതു്. ശ്രീ ഗോപാലൻനായർ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി എന്റെ പേക്കുയച്ചുതന്നിരുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥം ആദ്യവസാനം വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ വായിച്ചുതീർത്തതു്. വേദാന്തസാരസമ്പൂർണ്ണവും കേതീരസനിർഭരവുമായ അതിലെ സ്തോത്രങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഖണ്ഡമായ പരമാനന്ദത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവ് സർവശാസ്ത്രങ്ങളിലും അനിതരസാധാരണമായ അവഗാഹം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിചൽസനയാസിയാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അതിലെ സ്തോത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഒരു കേരളീയനായ ജഗദ്ഗുരു ശ്രീശങ്കരഭഗവൽ പാദർ പരിഷ്കരിച്ച പുനഃപ്രതിഷ്ഠനടത്തിയ ദേവമന്ദിരമാണല്ലോ പരിപാവനമായ ബദരീനാഥം. ആ ദേവമന്ദിരത്തിൽ തപോനിഷ്ഠയിലിരുന്നുകൊണ്ടു് കേതവത്സലനായ

ആ ബദരീനാഥന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന യതീ ശ്വരൻ ഒരു കേരളീയനാണെന്നുകൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു ദർശിക്കണമെന്നുള്ള അഭിലാഷം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. പക്ഷേ അതു വളർന്ന് സഫലമാകാൻമുള്ള ചുറ്റുപാടു ആയിടെക്കെണ്ടും എന്നി കണ്ടായിരുന്നില്ല.

1951 സെപ്റ്റംബർമാസത്തിൽ ഒരാഴ്ചയോളം കാലം ഞാൻ മലബാറിൽ വടവന്നൂർ വടക്കേപ്പാടു ശ്രീ നാരായണൻനായരുടെ അതിഥിയായി നിവസിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ ശ്രീ നാരായണൻനായർ ഒരു മഹാവൈദ്യനെന്ന നിലയിൽ ഭാരതം ഒട്ടകു പ്രഖ്യാതനാണ്. എന്നാൽ ഒരു വേദാന്തവിദ്യാവിപക്ഷണൻ കൂടിയാണദ്ദേഹം എന്നുള്ള വസ്തുത അധികം ആളുകൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പല ബ്രഹ്മ നിഷ്ണാതമാലി പരിചയിക്കുന്നതിനും വേദാന്ത ചർച്ചകൾ നടത്തുന്നതിനും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സുകൃതിയാണ് ശ്രീ നാരായണൻനായർ. * അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടും ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ പൂർവാശ്രമവും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ ശ്രീ നാരായണൻനായർക്ക് ശ്രീ സ്വാമികളെ ബാല്യം മുതൽ അറിയുന്നതിനും അദ്ദേഹവുമായി ശാസ്ത്രചർച്ച നടത്തുന്നതിനും ധാരാളം അവസരങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ നാരായണൻനായരുടെ കൂടെ താമസിച്ചിരുന്ന കാല

* അദ്ദേഹം ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞിട്ട് നാലഞ്ചു വർഷമായി.

തുത് എനിക്ക് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ വളരെയധികം വാത്തകൾ അറിയുവാൻ സാധിച്ചു. അതോടുകൂടി ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളെ ദർശിക്കുവാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹം തീവ്രതരമായി വർദ്ധിച്ചു.

ആത്മവിദ്യാപഥത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സന്യാസിക്ക് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളെപ്പോലെയുള്ള ജീവനുക്തന്മാരായ പരമഹംസ പരിവ്രാജകന്മാരുടെ സമീപത്തിലെത്തി അവരുടെ അനുഗ്രഹം നേടുകയെന്നത് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമാണല്ലോ. കാരണം താദൃശമാഹാത്മാക്കളുടെ അനുഗ്രഹം പാപിയെ പുണ്യവാനും, പുണ്യവാനെ ജിജ്ഞാസുവും, ജിജ്ഞാസുവിനെ ജ്ഞാനിയും, ജ്ഞാനിയെ ജീവനുക്തന്മാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവിടെനിന്ന് ഏകദേശം രണ്ടായിരത്തിൽപരം നാഴിക വടക്ക് ഹിമാലയപർവ്വതത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഏകാന്തസങ്കേതത്തിൽ സ്ഥിരാസനനായി വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നസ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ എത്തുന്നതിനുള്ള അവസരം ആശ്രമകാര്യവ്യഗ്രനായ എന്നിക്കെങ്ങിനെയാണുണ്ടാവുക എന്നിങ്ങനെ യുള്ള ചിന്താശകലങ്ങൾ ആയിടേയെല്ലാം എന്നെ അലട്ടാതെയുമിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുവരവേ 1952 മാർച്ചമാസം 22-ാം തീയതി ഒരു ധർമ്മപ്രവചനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഏറ്റുമാനൂർക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തിയിരുന്നു. രാവിലെ 9

മണിക്ക മഹാദേവദർശനം കഴിഞ്ഞു ക്ഷേത്രത്തിനുവെളിയിലേക്കു വന്നപ്പോൾ ശ്രീമദ് ആഗമാനന്ദസ്വാമികളെ കാണുവാനിടയായി. അദ്ദേഹവും അവിടെ ധർമ്മപ്രവചനത്തിന് വന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീ ആഗമാനന്ദജി എന്നെക്കണ്ടയുടനെ പറഞ്ഞത് “വിദ്യാനന്ദസ്വാമികളെ ഇന്നുതന്നെ എന്റെ കാറിൽ പെരുമ്പാവൂരേക്കു കൊണ്ടു ചെല്ലണമെന്നു നമ്മുടെ പി. കൃഷ്ണപിള്ള എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടു സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞാലുടൻ നമുക്ക് ഒരുമിച്ചുപോകണം. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളെ കാണുന്നതിനുവേണ്ടി ഉത്തരകാശിയിലേക്കു പോകുവാൻ ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ള തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ വാർത്ത പറയുവാൻ, മറ്റും ആയിരക്കണം കൃഷ്ണപിള്ള സ്വാമിയെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു സൗകര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വിദ്യാനന്ദസ്വാമിക്കും ഉത്തരകാശിക്കു പോകരുതോ?”

ശ്രീമദ് ആഗമാനന്ദസ്വാമികളുടെ അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ ഈ വാക്കുകൾ എന്നിൽ വിവിധ വിചാരങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചു. കാരണം, ഹിമാലയവും ഗംഗാനദിയും, അതിബാല്യം മുതൽതന്നെ എന്റെ സങ്കല്പമണ്ഡലത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു ദിവ്യവിഭൂതികളാണ്. പൂരാണാദികളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്ന ബാല്യകാലങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഗംഗാസന്നാനവും, ഹിമാലയപര്യടനവും ഞാൻ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നരണ്ടുഘട്ടങ്ങളിൽ ഹിമാലയത്തിൽ പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചതാണ്, പക്ഷേ പ്രാരാബ്ധം അന്ന് അതിനൊന്നും അനു

കൂലാലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉത്തരകാശിയിലേയ്ക്കുള്ള തീർത്ഥാടനംകൊണ്ട് ശ്രീ തപോവനസ്വാമിദർശനത്തോടൊപ്പം ഹിമാലയദർശനവും, ഗംഗാതീർത്ഥസ്നാനവുംകൂടി സാധിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ചിരാഭിലാഷങ്ങൾ സഫലങ്ങളാകുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ യാത്രയ്ക്കു ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടുതാനും. അതെല്ലാം തീരുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി പെരുമ്പാവൂർ ചെന്ന് എന്റെ മാന്യസുഹൃത്തായ * ശ്രീകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കണ്ട വിശദവിവരങ്ങൾ അറിയണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അന്ന് ശ്രീ അഗമാനന്ദസ്വാമിയുക്തമാണ് പോകുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, പിറ്റേന്നാൾ രാത്രി 7 മണിക്ക് ഞാൻ പെരുമ്പാവൂരെത്തി ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയെക്കണ്ടു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് “ഈ മാച്ച് 31-ന് ശ്രീ തപോവനസ്വാമിതൃപ്പാദങ്ങളെ ദർശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉത്തരകാശിക്കു തീർത്ഥയാത്ര പുറപ്പെടുവാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്; സ്വാമിജി കൂടി വരണമെന്ന് ഞാൻ നിബന്ധപൂർവ്വം അപേക്ഷിക്കുന്നു” എന്നാണ്. ആലോചിച്ച നാളെ രാവിലെ ഉത്തരം പറയാമെന്നായിരുന്നു എന്റെ മറുപടി. രാത്രി വളരെ ആലോചിച്ചതിനുശേഷം ഉത്തരകാശിക്കു പോകാമെന്നു ഞാനും തീരുമാനിച്ചു. ആ വിവരം രാവിലെ ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട് ശ്രീ പി. കൃഷ്ണപിള്ള പുണ്യ തീർത്ഥാടനാദികളിലും സജ്ജനസംസർഗ്ഗത്തിലും വേദാന്ത

* അദ്ദേഹം ഇന്ന് ഉത്തരകാശിയിലുള്ള പ്രണവകുടിരത്തിൽവിശ്രമിക്കുന്ന ശ്രീ മഹാദേവവനസ്വാമികളാണ്.

ചിന്തയിലും മറ്റും ഏറ്റവും തലുനായ ഒരു സുകൃതിയാണ് മുൻപ് കാശി, ബദരീനാഥം മുതലായ പുണ്യ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പോയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഞാനാകട്ടെ, അതിനുമുൻപ് കേരളത്തിൽ വെളിയിലെങ്ങും പോയിട്ടില്ല ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ഉത്തമനായ ഒരു സുഹൃത്തിനെ തീർത്ഥാടനത്തിൽ സഹപാരിയായി ലഭിച്ചു. അതു് ഒരു മഹാഭാഗ്യമായിട്ടാണു് ഞാൻ ഇന്നും കരുതുന്നതു്.

ഞാനും ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയുംകൂടി മുൻനിശ്ചയം അന്നു നവംബർ 1952 മാച്ച് 31-ാം നു പകൽ രണ്ടുമണിക്കു് പെരുമ്പാവൂരിൽ നിന്നു് ഉത്തരകാശിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ട ആലുവായിൽനിന്നും ഹരിദാശംവരെ തീവണ്ടിയിലാണു് സഞ്ചരിച്ചതു്. ഇടയ്ക്കു് മദ്രാസ്, ഡൽഹി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിശ്രമിച്ചു് അവിടെയുള്ള പ്രധാന ദേവ മന്ദിരങ്ങളും ആശ്രമങ്ങളും മറ്റും ദർശിച്ചതിനുശേഷം ഏപ്രിൽ 5-ാം നു രാവിലെ ഞങ്ങൾ ഹരിദാശം റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അപ്പോൾ കാലടി അഭൈതാശ്രമവാസിനായ ശ്രീ ഗണാനന്ദസ്വാമികൾ * ഞങ്ങളുടെ വരവുപ്രതീക്ഷിച്ചു് അവിടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബദ്യാശ്രമയാത്രയ്ക്കു് തയ്യാറായി ഹരിദാശം കംഖൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണസേവാശ്രമത്തിൽ അന്നു വിശ്രമിച്ചവരികയായിരുന്നു. ശ്രീ ഗണാനന്ദജിയുമൊരുമിച്ചു് ഞങ്ങൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണസേവാശ്രമത്തിലേക്കുപോയി അവിടെ മുൻദിവസം താമസിച്ചു് ഹരിദാശത്തിലുള്ള

* ഇദ്ദേഹമിന്നു് കാലടി അഭൈതാശ്രമം അദ്ധ്യക്ഷനാണു്

വേണം. ” ഉത്തരഭാരതീയനായ ഒരു സന്ന്യാസിയിൽ നിന്ന് കേരളീയനായ ഒരു സന്ന്യാസിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രശംസകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സ്വദേശാഭിമാനവിജൃംഭിതരും പുളകിതഗാത്രരുമായിപ്പോയെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഇവിടെ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നില്ല.

ഞങ്ങൾ ഏപ്രിൽ 8-ാം-നു രാവിലെ ശ്രീ ഗണാനന്ദ സ്വാമികളും രാമകൃഷ്ണമാത്തിലെ മറ്റൊരു ബങ്കാളീസന്ന്യാസിയുമൊരുമിച്ച് ഏഷീകേശത്തേക്കു്. അപ്പോൾതന്നെ ഗംഗാസ്നാനവും ഭരതമന്ദിരഭർശനവും കഴിഞ്ഞ് അവിടെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട മഠങ്ങളും ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളും ഒന്നു ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടു. പൂജ്യശ്രീ ശിവാനന്ദസ്വാമികൾ തുടങ്ങിയ ചില മഹാത്മാക്കളെക്കൂടി അന്ന് പരിചയപ്പെടുവാനിടയായി. അവിടെ തുളസീമാത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ വിശ്രമിച്ചത്. ആ മാത്തിൽവെച്ച് ഉത്തരകാശീനിവാസിയായ ശ്രീ നിത്യാനന്ദഗിരി എന്ന ഒരു സാധുവിനെ പരിചയപ്പെട്ടു. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ കടീരത്തിന്നു സമീപമുള്ള ദേവീഗരി ആശ്രമത്തിലെ ഒരു ഗുഹയാണ് അദ്ദേഹം. ഉത്തരകാശീയിലേക്കുള്ള വഴി പരിചയമില്ലാതിരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് ശ്രീ നിത്യാനന്ദഗിരിയെ മാർഗ്ഗദർശിയായി കിട്ടിയത് ഈശ്വരാനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് തോന്നിയത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏഷീകേശത്തു നിന്നും ഉത്തരകാശീയിലേക്ക് ഉദ്ദേശം 100 മൈൽ ദൂരം ഉണ്ട്. കറേവഴി ബസ്സുമാർഗ്ഗം പോകാം പക്ഷേ ബസ്സിലെ ജോലിക്കാരും, വഴിയിലുള്ള കൂലിക്കാരും പവ്വതീയരാണ്. അവരുടെ ഭാഷ ഗ്രഹിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാ-

സമൂഹം. ഞങ്ങൾക്ക് ശുദ്ധമായ ഹിന്ദി, സാമാന്യ, അറിയാമെങ്കിലും ഹിമാലയനിവാസികളുടെ 'പഹാഡി' ഭാഷ ലേഖനം വശമില്ല. അതിനാൽ ആ ഭാഷ അറിയാവുന്ന ഒരാളെ മാർഗ്ഗദർശിയായി ലഭിച്ചത് വളരെ ഉപകാരമായിട്ടാണ് അനുഭവിച്ചത്.

1952 ഏപ്രിൽ 9-ാം തീയതി രാവിലെ ബസ്സുവഴി ഞങ്ങൾ ഉത്തരാഖന്ദിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. 12 മണിയായപ്പോൾ ആ ബസ്സ് ഞങ്ങളെ ടെഹറിയിൽ എത്തിച്ചു. നിമ്നോന്നതങ്ങളായ പർവ്വതപാശ്ചാതങ്ങളിൽക്കൂടി വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞുപോകുന്ന ആ വഴിയിൽ ബസ്സ് മന്ദം മന്ദമാണു പോയ്ക്കാണ്ടിരുന്നത്. അതിനാൽ വലിയ വനങ്ങളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്ന മയൂരങ്ങളേയും കൂത്താടുന്ന മാനകളേയും തമ്മിൽതല്ലി അട്ടഹസിക്കുന്ന മർക്കടസഞ്ചയത്തേയും അടുത്തുകാണുന്നതിനും പെള്ളിമാമലയിലെ ശൈത്യവും ഔഷ്ണ്യവും ഇടക്കിടെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചു. ടെഹറിയിൽനിന്ന് അനുധാരാസുചിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾക്കു പോകേണ്ടിയിരുന്നത്. ബസ്സുകിട്ടാത്താൽ ഉച്ചഭക്ഷണവും വിശ്രമവും കഴിഞ്ഞു 3 മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ കാൽനടയായി യാത്ര തുടർന്നു. അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന സസ്യശൃംഗമളമായ വയലുകളിൽക്കൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ പോയ്ക്കാണ്ടിരുന്നത്. അന്നു രാത്രി 'മാൻഗ്രൂൺ' എന്ന ഗ്രാമത്തിലെത്തി വഴിയരികിലുള്ള ഒരു പീടികയുടെ വരാനായിൽ വിശ്രമിച്ചു. ശ്രീരാമതീർത്ഥസ്വാമി കരേക്കാലം തപസ്സുചെയ്തിരുന്ന പുണ്യാശ്രമത്തിനടുത്തായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ വിശ്രമസ്ഥ

കേരം. ഹിമാലയത്തിലെ ചന്ദ്രികാമണ്ഡിതമായ അന്ന്
 ഞ്ഞ രാത്രിയുടെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രീ
 സ്വാമി രാമതീർത്ഥനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടും വളരെ സമയം
 ഞങ്ങൾ വഴിയിൽ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിറേറ്റിവസം
 രാവിലെ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ട കാൽനടയായും, ബസ്സു
 വഴിയായും സന്ധ്യയായപ്പോൾ ധരാസു എന്ന സ്ഥല
 ഞ്ഞത്തി അവിടെയുള്ള ഒരു ധർമ്മശാലയിൽ രാത്രി താമ
 സിച്ചു. അവിടെനിന്നും ഗംഗോത്രിയിലേക്കുള്ള വഴിയി
 ലൂടെയാണ് ഉത്തരകാശിയിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതു്. 11-ാം
 തീയതി പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ ഞങ്ങൾ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.
 ഭാഗീരഥീതടത്തിലൂടെയുള്ള ആ ചെറുവഴിയേ കതിരുകളും
 കഴുതകളുമല്ലാതെ ബസ്സും കാറും ഒന്നും ഇന്നും പോകാറില്ല*
 അതുകൊണ്ടു്, ഞങ്ങൾ അവിടം മുതൽ നടക്കുകയായിരുന്നു.
 10 മണിയായപ്പോൾ ഡൂംഡ എന്ന സ്ഥലത്തുചെന്നു് അ
 വിടെയുള്ള ധർമ്മശാലയിൽ വിശ്രമിച്ചു. ലഘുഭക്ഷണവും
 ഉച്ചഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞു 2½ മണിയോടുകൂടി ഉത്തരകാശി
 യിലേയ്ക്കുപുറപ്പെട്ടു. ഹെറിയിൽനിന്നു് ഒരു പർവ്വതീയബ്രാ
 ഹ്മണനെ സഹായത്തിനു ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുപോന്നിട്ടുണ്ടാ
 യിരുന്നു. ആഹാരം തയ്യാറാക്കുക, ഞങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ
 എടുക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു അയാളുടെ പ്രധാന
 ജോലി. അയാളും ഒരുമിച്ചു മന്ദം മന്ദം നടന്നു. ഇടക്കി
 ടയ്ക്കു് പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ദർശിച്ചു. പ്രകൃതിസുഷമയനുഭ
 വിച്ചു. ആണു് ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു്. അതുകൊണ്ടു്

*ഇപ്പോൾ ബസ്സുകളിലും ജീപ്പുകളിലും പേരുകത്താഴ്ചവി
 ധം യാത്രാസൗകര്യം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 2

രാത്രിയിൽ 9 മണിയോടുകൂടി മാത്രമേ ഉത്തരകാശിയിൽ
 പെന്നുചേരുകവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ആ പരിപാവനകുഷേത്ര
 ത്തിൽ വികാരതരളിതപ്രദയന്മാരായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ
 പ്രവേശിച്ചത്. രാത്രി അവിടെയുള്ള ദേവീഗിരി ആശ്ര
 മത്തിൽപെന്ന് ആഹാരാദികൾ കഴിഞ്ഞു വിശ്രമിച്ചു.

മഹാമഹിമശാലിയായ ഹിമാലയപർവ്വതത്തിന്റെ
 മദ്ധ്യത്തിൽ 10 നാഴികയോളം നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു പുണ്യ
 പ്രദേശമാണ് ഉത്തരകാശി. പഴയകാലത്തു വളരെ വീര
 ക്തന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാർ തപസ്സുചെയ്തിരുന്ന ഗുഹ
 കളും ശിലാതലങ്ങളും അവിടെ പലയിടത്തും ഇന്നും കാ
 ണ്ണാണുണ്ട്. അത്യുന്നതമായി നിലകൊള്ളുന്ന വാരണാഭത
 മെന്ന ഒരു പർവ്വതം ഉത്തരകാശിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ
 പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വിരാജിക്കുന്നു. ഗോമുഖിയിൽനി
 നുപുറപ്പെട്ട ഗംഗോത്ത്രിവഴി വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞുവരുന്ന ഗംഗ
 നദി പൃസ്തത പർവ്വതത്തിന്റെ കിഴക്കുപാർശ്വത്തിലൂടെ
 തെക്കുവടക്കായിട്ടാണ് ഒഴുകുന്നത്. ആ ഗംഗയുടെ തീരത്തു
 വാരണാഭതപർവ്വതത്തിന്റെ തെക്കും കിഴക്കുമുള്ള പാർശ്വ
 ങ്ങളിൽ സന്യാസികളുടെ ധാരാളം കുടീരങ്ങൾ ഉണ്ടു്.
 കൈലാസാശ്രമം, തപോവനകുടീരം, ദേവീഗിരിആശ്രമം
 മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ധരാസു
 വിൽനിന്നു ഗംഗോത്തരിയിലേയ്ക്കു പോകുന്നവഴിയുടെ വട
 ക്കോഗത്തു പല കുടികൾ ചേർന്നുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ്
 ദേവീഗിരി ആശ്രമം. അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഉത്തര
 കാശിയിൽ വിഖ്യാതനായിരുന്ന ദേവീഗിരി സ്വാമികളാ
 യിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാരും ശിഷ്യന്മാരുമായ

ചില ബംഗാളീസന്യാസികളുടെ ഭരണത്തിലാണ് ഇന്ന് പ്രസ്തുത ആശ്രമകാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കുവാൻ ഒരു കൂടിൽ ഒഴിഞ്ഞുതന്നു. അവിടെ താമസിച്ച് ശ്രീ തപോവനകുടീരത്തിൽ പോയിവരാമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്.

മുൻകൂട്ടം

1952 ഏപ്രിൽ 12-ാം-നു രാവിലെ ഗംഗാതീർത്ഥസ്നാനവും അനുഷ്ഠാനാദികളും കഴിഞ്ഞ് 9 മണിയോടു കൂടി ശ്രീ നിത്യാന്ദഗിരിസ്വാമികളുമൊരുമിച്ച് ഞങ്ങൾ ശ്രീ തപോവനകുടീരത്തിലേക്കുപോയി. ഉന്നതമായ വാരണാശിഗിരിയുടെ തെക്കേ ചരിവിലുള്ള ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണ് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ കൂടിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതിന്റെ ചുറ്റുപാടും കൽക്കയ്യാലകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ കയ്യാലയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു പടിപ്പുരകാണാം. പടിപ്പുരയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലത്തു് ധാരാളം പനിനീർപ്പടലത്തകൾ തിങ്ങിപ്പടർന്നിരിക്കുന്നു. ആ പെടികളിൽ വെളുപ്പും ചുവപ്പും കലർന്ന ധാരാളം പൂഷ്പങ്ങൾ മനോഹരതയിൽ കളിയാടുന്ന കാഴ്ച ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒന്നാണ്. അവിടെനിന്ന് ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ഓരോ പുഷ്പങ്ങൾ പരിച്ഛേദിക്കുകയും വാതിൽക്കടന്ന് ആ കുടീരത്തിന്റെ മുറ്റത്തുചെന്നതു്. അവിടമോ, പ്രശാന്തരമണീയമായ

ഒരേകാന്തസങ്കേതം ! ആ മുററത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ പർവ്വതത്തിന്റെ കിഴക്കും തെക്കും പാർശ്വങ്ങളിൽ കൂടി സ്ഫടികം ഉരുകി ഒഴുകുന്നപോലെ തെളുത്തുള്ള വിലസ്സുന്ന പതിതപാവനിയായ ഗംഗദൂതഗതിയിൽ പ്രവഹിക്കുന്നതു കാണാം. ഉയന്നും താഴ്ന്നും കുറങ്ങിത്തീർത്തും പതപ്പഞ്ചിരി പൊഴിച്ചും മൂളിപ്പാടുപാടിയും പോകുന്ന ആ ഗംഗ എന്നും ബാല്യകേളീലോലുപയായിട്ടാണ് വിരാജിക്കുന്നതെന്നു തോന്നും. ഗംഗയുടെ പാർശ്വങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കടിലുകളും ഗ്രാമങ്ങളും വയലുകളും അവയുടെ പിന്നിലായി മഹാരണ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പർവ്വതപാർശ്വങ്ങളും ഹിമാച്ഛാദിതങ്ങളായ ഗിരിശ്രംഗങ്ങളും ആ മുററത്തുനിന്നു നോക്കിക്കണ്ടു് ആകാം. ഹിമവാന്റെ വൈചിത്ര്യം നിറഞ്ഞ സൗന്ദര്യധോരണി ആസ്വദിക്കാവുന്നതാണ്. ഗംഗയിൽനിന്നു വരുന്ന കളിർകാറു് ആ കടീരപരിസരങ്ങളിൽ എപ്പോഴും ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടുണിരിക്കുന്നതു്. യോഗികൾക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്ന ശാന്തസ്വന്ദരമായ പ്രണവനാദംപോലെ ഗംഗയിൽനിന്നു മുഴങ്ങുന്നകുളാരവം ആ കടീരാന്തരീക്ഷത്തിൽ അലതല്ലുന്നുണ്ടു്. മണ്ണും കല്ലുംകൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ച ഒരു ചെറു കടിലാണ് ശ്രീ തപോവനസ്വാമിജിയുടെ പുണ്യാശ്രമം. ഹിമാലയത്തിൽകിട്ടുന്ന ഒരുതരം കൽക്കഷണംകൊണ്ടാണ് അതു മേഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ തെക്കുവശത്തായി ഒരു ചെറിയ വരാനുണ്ടു്. ആ വരാനയുടെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തുള്ള ഭിത്തിയിൽ സർപ്പദ്രവ്യണനായ മഹാദേവന്റെ തേജോമയമായ ഒരു ചെറിയ ചിത്രം തൂങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടു്. ചന്ദ്രശേഖരനും ഭക്തവത്സലനുമായ ആ ഭഗവാൻ അദ്യോ

ഗതരിൽ കരുണാകടാക്ഷം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയാണോ എന്നു തോന്നും. ചാണകംകൊണ്ട് മെഴുകിയ ആ വരാന്തയിൽ കഷ്ടിച്ചുനാലുപേക്ക് ഇരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം സൗകര്യമേ ഉള്ളൂ. അതിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു് ഒരു തട്ടക്കും ഒരു ചെറിയ പാക്കും വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വരാന്തയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തു് ഒരു കുംബളാസനത്തിൽ ഭിത്തിയും ചാരി പൂർവ്വാഭിമുഖമായി, ഒരു തേജസ്വിയാ യതീശ്വരൻ വിരാജിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. പാദംവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കാഷായകഞ്ചുകമാണ് അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നതു്. വെളുപ്പും ചുമപ്പും കലർന്ന ഇരു നിറം, ഉന്നതവും മുണ്ഡിതവുമായ ശിരസ്സ്, വിശാലവും വിഭൂതിവിഭൂഷിതവുമായ ഹാലദേശം, താമരഭംപോലെ നീണ്ടു മനോഹരമായ കണ്ണുകൾ, ശുക്രനക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ സമുജ്ജ്വലവും നിശ്ചലവുമായ കൃഷ്ണമണികൾ, ദീർഘമായ നാസിക, കഠിനമായ തപസ്യയുടേയും, നിത്യബ്രഹ്മചര്യനിഷ്ഠയുടേയും പ്രഭാവത്തെ പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ശാന്ത ഗംഭീരമായ മുഖഭാവം. മുട്ടുവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ബാഹുക്കൾ, കൃശവും ദീർഘവുമായ ശരീരം ഇങ്ങനെ മഹാപുരുഷലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നു പ്രഭാതസ്തൗരണീയനായ അഭിവന്ദ്യ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ. അന്ന് കാഴ്ചയിൽ 55 വയസ്സ് തോന്നും. അപ്പോൾ ആ കുടീരത്തിൽ മറ്റൊരുമില്ലായിരുന്നു. ഏകാന്തരതിലിരുന്നു സഹജാനന്ദരസമനുഭവിക്കുന്ന ആ ജീവന്മുക്തമഹാത്മാവിനെ ഒരു നോക്കുകണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഞങ്ങൾ വിനമ്രശീർഷന്മാരും മകളിതഹസ്തന്മാരും പള്ളിതഗാത്രന്മാരുമായിപ്പോയി. അല്പസമയം എന്റെ

മനസ്സ് നിശ്ചലവും പരമാനന്ദപൂർണ്ണവുമായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി ആ തപോധനന്റെ പാദോപകണ്ഠത്തിൽ പനിനീർപ്പൂക്കൾ അർപ്പിച്ചു സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ചു. കോരിത്തരിപ്പോടും ഉൾക്കളിർ മയോടുംകൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്ന് എഴുന്നേറ്റത്. എന്നാൽ, സാധാരണ സന്നാഹസികളെപ്പോലെ കൈ ശിരസ്സിൽവെച്ചു ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയോ സ്തംഭമോ, പഴമോ, പ്രസാദമായി തരികയോ ചെയ്തില്ല അദ്ദേഹം. പക്ഷേ, കാര്യവും ആനന്ദവും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദൃഷ്ടിപാതം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് പ്രസാദമായിട്ട് ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. അതിന്റെ മുദ്ര ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആജീവനാന്തം ശാന്തിപ്രദമായി സമുജ്ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും.

“കൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നുവെന്നു കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കുറേനാളായി. ഇന്നാണ് അതു സാധിച്ചത്. ഒരു സാധുവും ഒന്നിച്ചു ഇവിടെ വന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.” ഉടനെ ശ്രീ സ്വാമിജി ഞങ്ങളെനോക്കി പറഞ്ഞു. ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ള ഉത്തരകാശിയിലേയ്ക്ക് ചെല്ലുമെന്നുള്ള വിവരം ശ്രീ കൊല്ലങ്കോട്ട ഗോപാലൻ ഞായരുടെ എഴുത്തുവഴിയായി വളരെ മുമ്പുതന്നെ സ്വാമിജി അറിഞ്ഞിരുന്നതാണ്. കണ്ടപ്പോൾ കൃഷ്ണപിള്ളയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നീട് എണ്ണപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചോദിച്ച ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. പരമഭട്ടാര ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികളുടെ ഒരു പ്രശിഷ്യനാണ് ഞാൻ എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേ

ഹം വളരെ റുന്റോഷിച്ചു. “മഹാത്മാവായ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പറ്റി കേരളത്തിൽവെച്ചതന്നെ ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു, എങ്കിലും കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല” തുടർന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം, ശ്രീ സ്വാമിജിയുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് ഞങ്ങൾ ആ വരാനത്തിൽ വിരിച്ചിരുന്ന തട്ടക്കിലും പാക്കിലും ഇരുന്നു. കേരളത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് ഉത്തരകാശിയിൽ വരുന്നതുവരെയുള്ള ഞങ്ങളുടെ യാത്രയിലെ കശലസമാചാരങ്ങൾ എല്ലാം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. വായിൽ പല്ല് ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിലും സ്പഷ്ടവും ലളിതകോളവുമായ ഭാഷാശൈലിയിലാണ് അദ്ദേഹം സംഭാഷണം നടത്തിയിരുന്നത്. ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങളോടുകൂടിയ, സ്നേഹവും കാരണ്യവും ഔദാര്യവും നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന ആ വാണി വിലാസം ഏവരുടേയും മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുകയും ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ ധർമ്മനിഷ്ഠയെക്കുറിച്ചും സന്ന്യാസികളെക്കുറിച്ചും ആശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും ഓരോന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് 11 മണിവരെ അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഭിക്ഷാനം ഒരു പയ്യൻ സത്രത്തിൽനിന്ന് * അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു.

* സന്ന്യാസികൾക്ക് ആഹാരാദികളും മറ്റും കൊടുക്കുന്ന “കാളികമ്പിളിവാലാ” എന്നസത്രത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ഉത്തരകാശിയിലും ഉണ്ട്. അവിടെ ചെന്നാണ് സാധാരണ സാധുക്കൾ ഭിക്ഷാനം സ്വീകരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സ്വാമിജിക്ക് ഇരിപ്പിടത്തു് കൊണ്ടുപെന്ന് കൊടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്.

അദ്ദേഹംതന്നെ അതു വാങ്ങിച്ച് ഒരു ചട്ടിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു.

ഇൻഡ്യയിലെ കോടീശ്വരനായ പലിപ്രഭുക്കന്മാരും ശ്രീ തത്ത്വചാരസാമികളുടെ ഭക്തഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ധനാദികൾകൊണ്ട് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സ്വാമിജിയേ ഉപചരിക്കുവാൻ അവർ എല്ലാവരും എപ്പോഴും സന്നദ്ധന്മാരുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങിനെ യുള്ള ഉപചാരങ്ങൾ ഒന്നും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. വെറും ഒരു "തുറവി"യായിട്ട് കഴിഞ്ഞു കൂടുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടം. ദിവസവും അന്നസത്രത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവരുന്ന നാലോ അഞ്ചോ റൊട്ടിയായിരുന്നു ശ്രീ. സ്വാമിജിയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഭക്ഷണം. (ഏതാണ്ട് ഒരു പപ്പടത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും വലിപ്പത്തിലും ആത്മാവുകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം പലഹാരത്തിനാണ് ഉത്തര ഇൻഡ്യയിൽ റൊട്ടിയെന്നു പറയുന്നത്). ജലപാത്രമായി ഒരു ചെറിയ ചുരക്കുടക്കയും ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള പാത്രമായി ഒരു ചെറിയ മൺപട്ടിയുമാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അത്യുന്നതപദത്തിൽ ഏവർക്കും പരമാരാധ്യനായി വിജയിച്ചിരുന്ന ശ്രീതപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളുടെ തപോമയമായ ഏതാദ്യശജീവിതചര്യകളെ അത്യുത്തമത്തോടുകൂടിയാണ് ഞങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചത്. ഞാൻ പല പല ആശ്രമങ്ങളിലും മാങ്ങളിലും പോയി വളരെ സന്നദ്ധസിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട് അവിടെയെല്ലാം രാജാചിതമായ രാജസപ്താഭമാണ് എനിക്കുകൊണ്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞത്. അതെല്ലാം കണ്ടു പരിചയിച്ച എന്റെ മനസ്സ് ശ്രീതപോവനസ്വാമികളുടെ ചെറുകുടിലും ജീവിതക്രമവും കണ്ടപ്പോൾ

എങ്ങിനെ അതുതപ്പെടാതെയിരിക്കും. പക്ഷേ, ഒരു വാസ്തവം പറയാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ഞാൻ കണ്ടതായ മറ്റൊരാൾക്കുമതിലും ഇല്ലാത്ത ഒന്ന് ആ ചെറിയ തപോവനകുടീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു — വിസ്മയജനകമായ ശാസ്തി.

ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾക്ക് ഭിക്ഷാനം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അവിടെ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് മിറത്തേക്കിറങ്ങിനിന്നു. “നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ്” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. അതിന് ഉത്തരം പറഞ്ഞത് ശ്രീ നിത്യാനന്ദഗിരിസ്വാമികളായിരുന്നു. “ഇവർക്കുള്ള ആഹാരാദികൾ ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.” “എന്നാൽ പോയി ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടുവരിക” എന്നു ശ്രീ സ്വാമികൾ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പ്രണമിച്ചിട്ട് ദേവീഗിരി ആശ്രമത്തിൽപോയി ആഹാരവും വിശ്രമവും കഴിഞ്ഞ് പകൽ 2 മണിയോടുകൂടി വീണ്ടും ശ്രീ തപോവനസ്വാമി സന്നിധിയിൽ വന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹം അപ്പോൾ ഏതോ പുസ്തകം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ ആ പുസ്തകം മടക്കിവെച്ചിട്ട്, ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽതന്നെ ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു; ഉടനെ ശ്രീ സ്വാമിജി ചോദിച്ചു, “നിങ്ങളുടെ യാത്രോദ്ദേശ്യം എന്താണ്? എന്ന്. അതിനു ഞാനാണ് ഉത്തരം പറഞ്ഞത്.”

‘അവിടുത്തെ ദർശിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു യാത്രയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം. അതു സാധിച്ചു. ഇനിപ്പം

അവിടുത്തെസന്നിധിയിൽകുറച്ചുദിവസംകഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നേ ആഗ്രഹമുള്ളൂ”.

സ്വാമി-മറെറങ്ങും തീർത്ഥാടനത്തിനു പോകണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ലേ?

ഞാൻ-ഇല്ല. തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ ഫലം സത്സംഗമാണല്ലോ? അതിവിടെവെച്ചു ഞങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചു. ഈ ഉത്തരകാശിയേക്കാൾ മാഹാത്മ്യമേറിയ മറെറാരു തീർത്ഥസ്ഥലത്തേക്കും ഇപ്പോൾ പോകണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കുഗ്രഹമില്ല.

സ്വാമി-ഉത്തരകാശി മഹത്തമമേറിയ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രമാണ്. ദക്ഷിണകാശിയിലുള്ളവിശ്വനാഥമന്ദിരം, മണികണ്ഠിക മുതലായവയെല്ലാം ഈ ഉത്തരകാശിയിലുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ കാരേറ റാൽ സർപ്പ കല്പ്മഷങ്ങളും നീങ്ങുമെന്നാണ് ശ്രദ്ധാലുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. മുകളിലോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും ഗംഗാതീർത്ഥത്തിനു മാഹാത്മ്യം കൂടുമെന്ന് പുരാണങ്ങൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഗംഗയെ സർവ്വപാപഹാരിണിയായ ജഗന്മാതാവായിട്ടും ബ്രഹ്മപ്രതീകമായിട്ടും മറ്റുമാണ് ഭക്തന്മാരും സാധുക്കളും ഉപാസിക്കുന്നത്. ഗംഗാജലത്തിന് അവസ്തനീയമായ പ്രഭാവമുണ്ടെന്ന് ആധുനിക ഗവേഷകന്മാരുപോലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മുൻപ് ഈ ഉത്തരകാശിയിൽ അധികം സാധുക്കൾ വന്നു നിവസിക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. കാശിയിലും മറ്റും പോയി വേദാന്തം അഭ്യസിച്ചു ഹരിദാശത്തിലും ഹൃഷീകേശത്തും താമസിച്ച മനനംചെയ്ത് ജീവബ്രഹ്മൈക്യനിഷ്ഠയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിരക്തന്മാരായ ചുരു

ക്കും ചിലസാധുക്കൾ മാത്രമേ ഇവിടെവന്നു സ്ഥിരമായി വിശ്രമിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വേദാന്തശ്രവണാഭ്യാസത്തിനു ഭക്ഷിണകാശിയും, മനാഭ്യാസത്തിനു ഹൃഷീകേശവും ഹരിദാരവും, നിദിയാസനാഭ്യാസത്തിനു ഉത്തരകാശിയുമാണ് പണ്ടത്തെ വൃദ്ധമഹാത്മാക്കൾ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത് ഏകദേശം ഇരുപതുവർഷത്തിനു മുൻപുവരെ ഈ പ്രദേശം വെറും വിജനമായിരുന്നു. അന്നു ഗംഗോത്രതീധാമത്തിലേക്കുപോകുന്ന ചില തീർത്ഥാടകരേയും ചില കച്ചവടക്കാരുേയും മാത്രമേ ഇവിടെ കണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. അതും ഗ്രീഷ്മകാലങ്ങളിൽമാത്രം. മറ്റുള്ള കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ സ്ഥിരവാസംചെയ്ത് തപസ്വയാചരിക്കുന്ന ചില സാധുക്കൾമാക്കളും ഈ ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള പർവ്വതീയരും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്.” ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ട് ശ്രീസ്വാമിജി അല്പനേരം മൗനമായിരുന്നു. വീണ്ടും അദ്ദേഹം സംഭാഷണം ഇങ്ങനെ തുടന്നു. “ഇപ്പോൾ ഈ പ്രദേശം ജനനിബിഡമായി വരികയാണ്. ധാരാളം സാധുക്കളും ഇവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ സാധുലക്ഷണം ഉള്ളവർ വളരെ വിരളമാണ്. സന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും ആഹാരം ലഭിക്കും. ഈ പ്രദേശത്തെ ഗ്രാമീണരെല്ലാം വെറും ദരിദ്രന്മാരല്ലെങ്കിലും സാധുപൂജാവിഷയത്തിൽ വലിയ ധനികന്മാരെപ്പോലെയാണ് പെരുമാറുന്നത്. തങ്ങൾക്കുഹാരമില്ലെങ്കിൽപ്പോലും സാധുക്കൾക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ അവർ എപ്പോഴും സന്നദ്ധരാണ്. ഭക്ഷിണേന്ത്യയിലുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യക്ക് സാധുപൂജ എന്താണെന്നുപോലും അറിയുവാൻ പാടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഉപജീവനത്തിനു നിവൃത്തിയി

ല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് സന്ന്യാസജീവിതം സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കൂട്ടരും അവിടെ കുറവല്ല. എന്നാൽ ഈ ഉത്തരപ്രദേശത്തു് അങ്ങനെയല്ല; സാധുവേഷം കണ്ടാൽമതി പൂജിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾ ഓടിയെത്തും. അതുകൊണ്ടു് ധാരാളം സാധുവേഷധാരികൾ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽവന്നു് ജീവിതവൃത്തി നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടു്, അവരിൽ സുശിക്ഷിതന്മാരുടേയും സുസംസ്കൃതന്മാരുടേയും സംഖ്യ ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരികയാണു്.”

ഞാൻ—ഇവിടെയുള്ള സാധുക്കളെല്ലാം ശാങ്കര സമ്പ്രദായത്തിൽപ്പെട്ടവരാണോ?

സ്വാമിജി—എല്ലാവരും അങ്ങനെയല്ല. ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ശാങ്കരസമ്പ്രദായാഭിമാനികളാണു്.

ഞാൻ—ഇവിടെ എല്ലാ വർണ്ണികൾക്കും സന്ന്യാസഭീക്ഷ കൊടുക്കുമോ?

സ്വാമിജി—ത്രൈവർണ്ണികന്മാർക്കു്—ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനുമാണു് സന്ന്യാസഭീക്ഷ നൽകുക പതിവു്. എന്നാൽ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ ഭണ്ഡി സന്ന്യാസികൾ*ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമേ അതിനു് അധികാരമുള്ളവെന്നു വാദിക്കുന്നു

ഞാൻ—കേരളത്തിലെ നായന്മാരേയും മറ്റും ഇവിടെ ഏതു വർണ്ണത്തിലാണു പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

*ശങ്കരസമ്പ്രദായത്തിൽ ഭണ്ഡികൾ എന്നും പരമഹംസന്മാരെന്നും സന്ന്യാസികളിൽ രണ്ടു പിരിവുണ്ടു്. ഭണ്ഡുധരിക്കുന്ന ശങ്കരാചാര്യന്മാർ മുതലായവരാണ് ഭണ്ഡികൾ

സ്വാമിജി-പഴയ കാലത്തു് കേരളത്തിൽനിന്നും ചില അബ്രാഹ്മണൻ ബ്രാഹ്മണവേഷം കെട്ടി ഇവിടെ വന്നു് സന്ന്യാസഭീക്ഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇന്നു് കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികളും ആചാരമര്യാദകളും അറിയാവുന്ന ഇവിടത്തെ മണ്ഡലേശ്വരന്മാരും മറ്റു മഹാത്മാക്കളും ക്ഷത്രിയരായി കരുതിനായന്മാർക്കു് സന്ന്യാസഭീക്ഷ കൊടുത്തുവരുന്നു. യജ്ഞോപവീതമില്ലെങ്കിലും *പ്രാത്യന്മാരെന്ന നിലയിലാണു് നായന്മാരെ ക്ഷത്രിയ വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ കേരളത്തിലെ നായന്മാർ യഥാർത്ഥ ക്ഷത്രിയരായിരുന്നുവെന്നു് പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും പാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. അവരെ ബ്രാഹ്മണപുരുഷന്മാരെന്നു് ശുഭവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതു്: ബുദ്ധിമുട്ടും സംസ്കാരംകൊണ്ടും മറ്റും ഭാരതത്തിലെ ഉയന്ന മറ്റൊരു വർഗ്ഗത്തേക്കാളുംപിൻപന്തിയിലല്ല, നായർസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്നതു് ഇന്നു പൊതുവേ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്.

ഞാൻ-സന്ന്യാസ സമ്പ്രദായം പ്രാചീനകാലത്തിലായിരുന്നുവെന്നു് ചിലനവ്യശീക്ഷിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ടല്ലോ?

*ഉപനയത്തിൽ യജ്ഞോപവീതം ധരിക്കുവാൻ അർഹതയുണ്ടെങ്കിലും അതുധരിക്കാതിരിക്കുന്നവരെ സുതരികൾ പ്രാത്യന്മാർ എന്നു പറയുന്നു.

സ്വാമിജി-ആ അഭിപ്രായം ശരിയല്ല, അതിപുരാതനകാലത്തുപോലും വിരക്തനാരായ പരിപ്രാജകന്മാർ പരമാധ്യന്തനാരായി വിജയിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള ആശ്രമങ്ങളോ സമ്പ്രദായമോ അന്നത്തെ പരിപ്രാജകന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു. ആ മഹാത്മാക്കൾ സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളായി അനികേതനാരായി ലോകാനുഗ്രഹരീതം മരിക്കുവാറും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ - ഇന്നുകാണുന്ന സന്ന്യാസമാങ്ങളുടേയും സമ്പ്രദായങ്ങളുടേയും ഉപജ്ഞാതാവ് ശ്രീ ബുദ്ധനാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വല്ല പരമാർത്ഥവുമുണ്ടോ?

സ്വാമിജി-ശ്രീ ബുദ്ധൻ ഒരു വലിയ ത്യാഗിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭിക്ഷുക്കളെ സംഘടിപ്പിച്ചും വിഹാരങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും ധർമ്മബോധം ജനങ്ങളിൽ വളർത്തുവാൻ വളരെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിലയിൽ ശ്രീ ബുദ്ധനെ സന്ന്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ് എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പക്ഷേ ഇന്നു കാണുന്ന ഹിന്ദുസന്ന്യാസി സമ്പ്രദായം വ്യവസ്ഥാനുരൂപം നടപ്പിൽവരുത്തിയത് ശ്രീ ശങ്കരഗേവൽപാദരാകുന്നു. സന്ന്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നിലനില്പിനും ധർമ്മപരണത്തിനും വേണ്ടി ഭാരതത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തു നാലുമാങ്ങരസ്ഥാപിക്കുകയും പ്രാചീന ബ്രഹ്മവിദ്യാസമ്പ്രദായത്തെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജഗൽഗുരു ശ്രീ ശങ്കരഭഗവൽപാദർതന്നെയാണ് ഇന്ന് കാണുന്ന സാധുസന്നയാസിപരമ്പരയുടെ പരമാചാര്യൻ. എന്നാൽ കാലവ്യതിയാനംകൊണ്ട് ലോകത്തിന് പൊതുവെ എന്നപോലെ സന്നയാസസ്വഭാവത്തിന് പല മാറ്റങ്ങൾ ഇന്ന് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ വൈദിക ധർമ്മത്തിൽ പ്രവൃത്തിമാഗ്ഗമെന്നും നിവൃത്തിമാഗ്ഗമെന്നും രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളാണ് പ്രധാനമാണിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ പ്രവൃത്തിമാഗ്ഗം നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിന് ബ്രഹ്മ പര്യം, ഗാർഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം ഈ ആശ്രമങ്ങളും, നിവൃത്തിമാഗ്ഗം നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിന് സന്നയാസാശ്രമവും സമുദായത്തിലംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബ്രഹ്മചാരിയുടേയും, ഗൃഹസ്ഥന്റേയും, വാനപ്രസ്ഥന്റേയും ധർമ്മങ്ങൾ ഈശ്വരാപ്തബുദ്ധിയാ അനുഷ്ഠിച്ചു അന്തഃകരണശുദ്ധിവന്നതിനുശേഷം വിരക്തനായി സന്നയാസാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനാണ് ധർമ്മശാസ്ത്രം അനുശാസിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ വൈരാഗ്യം അധികമാകുന്നപക്ഷം ഏതാശ്രമങ്ങളിൽനിന്നും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും സന്നയാസാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കാമെന്നുകൂടി ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ വിധിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ-അങ്ങനെയുള്ള ധർമ്മശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ച് സന്ന്യസിക്കുന്നസാധുക്കൾ എല്ലാ-ദിനത്തിലായി പൂജ്യന്മാരാണോ?

സ്വാമിജി-സന്നാസം ഗൗണമെന്നും, മുഖ്യമെന്നും രണ്ടുവിധമുണ്ട്. കടീചകൻ, ബഹുദകൻ, ഹംസൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരുടെ സന്നാസം ഗൗണവും പരമഹംസൻ എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരുടെ സന്നാസം മുഖ്യവുമാകുന്നു. സന്നാസമേതു വായ വൈരാഗ്യത്തിന്റെ താരതമ്യമനുസരിച്ചാണ് ഗൗണമെന്നും, മുഖ്യമെന്നും സന്നാസം രൂപഭാവമുണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കടീചകനേക്കാളും ബഹുദകനും, ബഹുദകനേക്കാളും ഹംസനും, ഹംസനേക്കാളും പരമഹംസനും പുജ്യനാണെന്നാണ് സ്തുതികളിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ, ഈ പരമഹംസ സന്നാസംതന്നെയാണ് ശാങ്കര രൂപഭാവത്തിലുള്ളത്. അത് വിവിദിഷാസന്നാസമെന്നും വിഭൽ സന്നാസമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്.

ആത്മാവിനെ അറിയണമെന്നുള്ള തീവ്രതയായ ഇച്ഛനിമിത്തം സർവ്വകർമ്മങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് സൽഗുരുവിനെ ഉപസദിച്ചു ജ്ഞാനാഭ്യാസം നടത്തുകയാണ് വിവിദിഷാസന്നാസത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം. ബുദ്ധേക്ഷവർദ്ധിച്ചാൽ ആഹാരാദി സാധനങ്ങളിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും സാമാന്യമനുഷ്യന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുകയില്ല. അതുപോലെ ആത്മബുദ്ധേക്ഷ അധികമായാൽ മറ്റു യാതൊരു കർമ്മകലാപങ്ങളിലും വിവിദിഷാസന്നാസിക്കുകയില്ലെന്നുണ്ടാകാറുണ്ട്. “ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെ”ന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം ഉണ്ടാവുകയാണ് വിവിദിഷാസന്നാസത്തിന്റെ പ്രയോജനം.

ആ നിശ്ചയം തന്നെയാണല്ലോ ആത്മബോധവും. ആ ബോധം ഉപനിഷദ്ഭാസംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാണ്.

ഞാൻ- ഉപനിഷത്തുകളും ബ്രഹ്മസൂത്രവും ഭാഷ്യസഹിതം പഠിച്ച് ഉപസ്ഥിതിവരത്തിയിട്ടുള്ള നല്ല പണ്ഡിതന്മാർപോലും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്ക് ആത്മബോധം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന്.

സ്വാമിജി-അവർ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ഉപനിഷത്തുകൾ പഠിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുകയില്ല. വിഷയാസക്തി, പ്രജ്ഞാമാന്ദ്യം, കർക്കശവിപര്യയഭ്രാന്തം ഇങ്ങിനെ നാലു പ്രതിബന്ധങ്ങളാണ് ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനുള്ള പ്രധാന കാരണം. ആ പ്രതിബന്ധങ്ങൾകൊണ്ട്, ഞാൻ ആത്മാവാണെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം സാധാരണ പണ്ഡിതന്മാർക്കുണ്ടാകാറില്ല. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു് ഇഹലോകവിഷയങ്ങളിലും, പരലോകവിഷയങ്ങളിലും ഉള്ള ആസക്തിയാണ്. അതുകൊണ്ട്, ആത്മാവിൽ മനസ്സ് ഉറക്കുകയില്ല. അതു നീക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായം ശമാദിഷൾക്കു സമ്പാദനമാണ്. ബോധിക്കപ്പെട്ട വേദാന്താർത്ഥത്തെ പിന്നീടു് ഓർക്കാതിരിക്കുകയാണ് പ്രജ്ഞാമാന്ദ്യം. ശ്രവണാഭ്യാസംകൊണ്ടാണ് ആ പ്രതിബന്ധം നീക്കേണ്ടതു്. ഉപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട അർത്ഥത്തെ വിപരീതമായി ഗ്രഹിക്കുകയാണ് കർക്കശം-അതു് മനനാഭ്യാസംകൊണ്ടാണ് നീക്കേണ്ടതു്. ഞാൻ പണ്ഡിതനും ശ്രോതൃനും വിരക്തനും മറ്റുമാണെന്നഭിമാനിച്ചു ദേഹേന്ദ്രി

യാദികളിൽ ആത്മബുദ്ധിയുണ്ടാക്കുകയാണ് വിപര്യയഭൂതാ ഗ്രഹമെന്ന ദോഷം. ഈ ദോഷം നിദിധ്യാസനാഭ്യാ സംകൊണ്ടുമാറേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ ശമാദിഷൽക്കം സമ്പാദിച്ചു അധികാരിയായിത്തീർന്ന വിരക്തപുരുഷൻ, ശ്രോത്രീയനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനും ആയ സദ്ഗുരുവിൽനിന്നും, ജീവബ്രഹ്മമൈക്യരൂപമായ അദ്വൈതാത്മതത്വമാണ് ഉപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതെന്ന് ശ്രവിക്കുകയും, ആ ശ്രവിക്കപ്പെട്ട തത്ത്വത്തെ മനനം ചെയ്യുകയും, മനനംകൊണ്ടു ശുദ്ധമായ അന്തഃകരണത്തെ ആത്മാവിൽ ഉറപ്പിച്ചു, നിദിധ്യാസനം അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്താൽ അത് മദ്ധ്യോദയം ഉറക്കുന്നതാണ് ഈ സമ്പ്രദായം വിട്ട്, ഒരു ബുദ്ധധിപ്പോവിൽനിന്നും കറെ ഉപനിഷത്തുകളും മറ്റും വിലയ്ക്കുവാങ്ങി വായിച്ചു വാചാത്മം മാത്രം മനസ്സിലാക്കുകയും എന്നാൽ അതിലെ തത്ത്വങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിഷയാസക്തന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നു ഭൂസിച്ഛാൽ ആർക്കും ആത്മദ്ധ്യോദയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഞാൻ—ആത്മദ്ധ്യോദയത്തിന് ബാഹ്യസന്നിധി സംനിർബന്ധവിഷയമാണോ?

സ്വാമിജി—ഉത്തമാധികാരിയാണെങ്കിൽ ബാഹ്യസന്നിധി സംനിർബന്ധമില്ലാതെതന്നെ ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാവും. പക്ഷേ, വിക്ഷേപപ്രധാനമായ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന മന്ദാധികാരിക്ക് ആത്മജ്ഞാനത്തിന് ബാഹ്യസന്നിധി സം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. വിക്ഷേപം മാനസികമായ ഒരു ദോഷമാണ്. സംശയം, അസംഭാവന, വിപരീതഭാവന എന്നിങ്ങനെയുള്ള ദോഷങ്ങൾ ആ വി

ക്ഷേപത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളാണ്; ആ ദോഷങ്ങൾ മൂന്നും നീങ്ങുന്നതിന് വിവിദിഷാസന്നിധി സാധി കരിച്ചു ഗുരുസന്നിധിയിലിരുന്ന് ശ്രവണാഭിസാധനകൾ നിരന്തരം അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണ്. ഉഭയകോടിജ്ഞാനമാണ് സംശയം; ഒരു കയർ കണ്ടിട്ട് അതു കയറാണോ, പാമ്പാണോ എന്നാശങ്കിക്കുന്നത് സംശയത്തിനുദാഹരണമാണ്. അതുപോലെ തത്ത്വജ്ഞാനവിഷയകമായും സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഒരു വിവിദിഷുവിന് അവശ്യം അറിയേണ്ട വിഷയം അധിതീയബ്രഹ്മതത്ത്വമാണല്ലോ. അതിനുള്ള മുഖ്യപ്രമാണം ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളത്രെ. ആ പ്രമാണത്തിലും അവയാലായിരപ്പെടുന്ന പ്രമേയത്തിലും സംശയം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രമാണഗതമായും പ്രമേയഗതമായും രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള സംശയമുണ്ട്. ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ കർമ്മത്തെയാണോ ബ്രഹ്മത്തെയാണോ പ്രതിപാദിക്കുന്നതെന്നുള്ള അനിശ്ചിതമായ ചിത്തവൃത്തിയാണ് പ്രമാണത്തിലുള്ള സംശയം. ഉപനിഷത്തുകൾ ബ്രഹ്മത്തെയാണോ അതോ പ്രകൃതി, പരമാണ് മുതലായവയെയാണോ ജഗൽകാരണമായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതെന്നുള്ള നിശ്ചയമില്ലായ്മയാണ് പ്രമേയത്തിലുള്ള സംശയം. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നു തോന്നിക്കുന്ന മനോവ്യൂഹിയാണ് അസംഭാവന. ഇതും പ്രമാണവിഷയകമായും, പ്രമേയവിഷയകമായും ഉണ്ടാകാം. ബ്രഹ്മം മൂന്നുകാലത്തും വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സിദ്ധവസ്തുവാണെങ്കിൽ, ഭൂമി മുതലായവപോലെ അതും പ്രത്യക്ഷാഭിപ്രമാണങ്ങൾക്കു വിഷയമാകേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ മറ്റുപ്രമാണങ്ങളാൽ സിദ്ധിക്കപ്പെട്ട ആ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ട് ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾക്കു

ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതിനാൽ ആ വാക്യങ്ങളുടെ പരമമായ താൽപ്പര്യം ബ്രഹ്മപ്രതിപാദനമല്ലെന്ന് നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയരൂപത്തിലുള്ള ചിത്തവൃത്തിയെയാണ് പ്രമാണഗതമായ അസംഭാവനയെന്നു പറയുന്നത്. ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചകാരണമല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് പ്രമേയഗതമായ അസംഭാവന ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാരണമായിരുന്നെങ്കിൽ ആ ബ്രഹ്മത്തെപ്പോലെ കാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാകണമായിരുന്നു. കാരണധർമ്മങ്ങൾ കാര്യത്തിലും കാണണമല്ലോ? പ്രപഞ്ചത്തിൽ അങ്ങിനെ കാണാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചകാരണമാവാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള വിചാരമാണ് പ്രമേയത്തിലുള്ള അസംഭാവന. ഒരു പ്രയോജനമില്ലാത്ത മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതിനു വിപരീതഭാവനയെന്നു പറയുന്നു. ഇതും പ്രമാണത്തിലും പ്രമേയത്തിലും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. സിദ്ധവസ്തുവായ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ട് ഉപനിഷദാക്യങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതിനാൽ ആ വാക്യങ്ങൾ ബ്രഹ്മത്തെ യല്ല കർമ്മത്തെയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതെന്നുള്ള നിശ്ചയം ഉണ്ടാകും. അതാണ് പ്രമാണഗതമായ വിപരീതഭാവന. ബ്രഹ്മം ജഗൽകാരണമല്ല; അയിരുന്നുവെങ്കിൽ നൂലും ഖന്ദവും പോലെ ബ്രഹ്മവും ജഗത്തും ഒരേ രൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുമായിരുന്നു; അങ്ങനെ കാണാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മമല്ല, പ്രകൃതിയോ പരമാണുവോ മറ്റോ ആണ് ജഗൽകാരണമായിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള നിശ്ചയം പ്രമേയത്തിലുള്ള വിപരീതഭാവനയാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംശയാദി മനോവൃത്തികൾ നീക്കി ജീവബ്രഹ്മമെകുരൂപമായ ആത്മബോധം ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യ സാധനകൾ

ശ്രവണവും മനനവും നിദിധ്യാസനവും മാത്രമാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഞാൻ - ശ്രവണാദികൾകൊണ്ടുമാത്രം സംശയാദികൾ നീങ്ങുമോ?

സാമിജി-തീർച്ചയായും നീങ്ങും. ഉപനിഷത്തുകൾ അദിപ്രതിബ്രഹ്മത്തെമാത്രമാണ് സിദ്ധാന്തപക്ഷമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതെന്നുള്ളപരമാർത്ഥം സദ്ഗുരുവിൽനിന്നു ശ്രവിച്ചിട്ട് അതു സത്യമാണെന്നു ധൃഢമായി നിശ്ചയിക്കുകയാണ് ശ്രവണമെന്ന പദത്തിന്റെ മുഖ്യമായ അർത്ഥം; അല്ലാതെ, ഗുരു പറയുന്ന വാക്കുകൾ കേൾക്കുക മാത്രമല്ല. ആ ശ്രവണാഭ്യാസത്താൽ സകലവിധ സംശയങ്ങളും നീങ്ങുന്നതാണ്. ശ്രവണത്താൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട അദ്വൈതബ്രഹ്മതത്ത്വത്തിൽ പ്രത്യക്ഷാദിപ്രമാണങ്ങളാലുണ്ടാകുന്ന അസംഭാവനാബുദ്ധിയെ നിരസിക്കുന്നതിനും, ആ അദ്വൈതബ്രഹ്മതത്ത്വത്തെത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും അനുകൂലങ്ങളായ യുക്തികളെ അനുസന്ധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനസവ്യാപാരമാണ് മനനമെന്നു പറയുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് സകലവിധത്തിലുള്ള അസംഭാവനകളും നീങ്ങി മനസ്സ് ബ്രഹ്മകാരമായിത്തീരും. ശ്രവണംകൊണ്ടും മനനംകൊണ്ടും ബോധിക്കപ്പെട്ട അദ്വൈതബ്രഹ്മതത്ത്വത്തിൽ ചിത്തസ്ഥൈര്യമുണ്ടാകുന്നതിനും, എല്ലാ വിധത്തിലുള്ള വിപരീത ഭാവനകളും ഇല്ലാതാകുന്നതിനും അനുകൂലമായ ബ്രഹ്മാകാരവൃത്തിയാണുനിദിധ്യാസനമെന്നു പറയുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് എല്ലാ പ്രകാരത്തിലുമുള്ള മാനസികദോഷങ്ങളും നീങ്ങിഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയം ഉറപ്പും, അതിനാൽ വിവിദിഷാസന്നയാസിമാർ

എപ്പോഴും ശ്രദ്ധ, മനസ്സ്, നിദ്രാസന്ധിയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധാലുക്കളായി വർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊണ്ട് മാത്രമേ ജീവബ്രഹ്മൈക്യനിസ്സായരൂപമായ ആത്മബോധം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഞാൻ—ശ്രവണാഭ്യാസത്തിന് ഗുരുസന്നിധിയിൽ തന്നെ നിവസിക്കണമെന്ന നിയമമുണ്ടോ?

സ്വാമിജി - ഉത്തമാധികാരികൾക്ക് ഏകവാദശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ ആത്മബോധം ഉണ്ടാകും. പക്ഷേ, അങ്ങിനെയുള്ള സൂക്ഷ്മതയുള്ള സുദർശനം ആണ്. ഇന്ന് മധ്യമാധികാരികൾപോലും ഇല്ലാത്തവരികയാണ്. ഇന്നത്തെ വിവിദിഷാസന്യാസിമാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും കനിഷ്ഠാധികാരികളാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സാധുക്കൾ അഹങ്കാരാദി ദുർഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചിടത്തശുദ്ധിസ്വാഭാവികമായും ആത്മബോധമാർജ്ജിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ബ്രഹ്മനിഷ്ഠതയും വിരക്തനമായ ഒരാലോചനയും സമീപത്തിൽതാമസിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനെ സേവിക്കേണ്ടതാണ്.

ഗുരുസമീപത്തിൽനിവസിക്കുന്ന ആത്മീയപരമായ ശിഷ്യൻ തന്റെ അന്തഃകരണവ്യാപാരത്തെ നാലായി വിഭജിക്കണം. അവയിൽ രണ്ടാമതും ജീവനഹേതുകളായ ഭിക്ഷാഭിവാദനപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം വേദാന്തശ്രവണാഭ്യാസത്തിനും നാലാമത്തെ ഭാഗം ഗുരുശുശ്രൂഷയ്ക്കും വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കണം. ഇങ്ങനെ പരിശീലിച്ച് സാമാന്യവൃത്തത്തിൽനിവസിച്ചാൽ അന്തഃകരണവ്യാപാരത്തിന്റെ രണ്ടാമതും ഗുരുശുശ്രൂഷയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം വേദാന്തശ്രവണാഭ്യാസത്തിനും ഒരു ഭാഗം ഭിക്ഷാഭിവാദനപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കണം. ഈ വിധം പരിശീലിച്ച്

ക്രമേണബ്രഹ്മതത്ത്വമവധാരണം. സിദ്ധിച്ചാൽ അന്തഃകരണവ്യാപാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം. വേദാന്ത ശാസ്ത്രചിന്തയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം. വൈരാഗ്യഭാവനയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം. ഗുരുശുശ്രൂഷയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം. നിദിധ്യത്വസന്നാഭ്യാസത്തിനും - സമാധിപരിശീലനത്തിനും - പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. ഇപ്രകാരം ശാസ്ത്രീയ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വിവിദിഷാസന്നയാസിക്ക് അചിരേണ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഞാൻ—ഇങ്ങിനെയുള്ള ആത്മജ്ഞാനിയെത്തന്നെയല്ലെ വിദ്വാൽസന്നയാസിയെന്നു പറയുന്നത്?

സാധിജി—ആത്മജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചസാധുവിനെ വിദ്വാൽസന്നയാസിയെന്നു പറയാമെങ്കിലും വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലെ സാക്ഷേതീകഭാഷയിൽ അതു ശരിയല്ല. ഒരാൾക്കു “ഞാൻബ്രഹ്മമാണെ”ന്നുള്ളനിശ്ചയ ബുദ്ധി ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും, പ്രാദുർഭാവം ഗജന്യമായ അന്തഃകരണവൃത്തികൾ ആനിശ്ചയത്തിനു പലപ്പോഴും പ്രതിബന്ധമാകാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ജ്ഞാനികൾപോലും ഓരോ കർമ്മങ്ങളിൽ പെട്ട് ബഹിർമുഖന്മാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. വൈരാഗ്യാധിക്യം നിമിത്തം ആ കർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് മനോനാശജന്യമായ ജീവന്മുക്തിസുഖത്തിനുവേണ്ടി സന്ന്യസിക്കുന്നതിനാണ് വിദ്വാൽസന്നയാസിയെന്നു വേദാന്തികൾ പറയുന്നത്.

ഞാൻ—ആത്മജ്ഞാനംകൊണ്ട് അജ്ഞാനവും, തത്കാര്യങ്ങളായ സകല പ്രപഞ്ചവാസനകളും നശിക്കുമെന്നല്ലോ വാത്തികം മുതലായ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

സ്വാമിജി—അതുകൊണ്ടാണ്. ‘ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണ്’നുള്ള ബോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ അവിദ്യയും തത്കാര്യങ്ങളും നശിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാശം രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ട്. ലയവും, ബാധയുമാണവ. ദേഹാദിപ്രപഞ്ചം പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണങ്ങൾക്കു വിഷയമാണെങ്കിലും ഇത് സത്യമല്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയബുദ്ധിയാൽ ബാധിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെയാണവ നശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അങ്ങിനെ ബാധിക്കപ്പെടുന്ന അവിദ്യയും തത്കാര്യങ്ങളും പ്രാബല്യനാശം വരെ നിലനിൽക്കും. അതിനുശേഷം ആ ജ്ഞാനി മുക്തനാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ ഫലം വിദ്വേദമുക്തിയാണ്.

ഞാൻ — ആ പ്രാബല്യജന്യമായ വിക്ഷേപവൃത്തിയുള്ളപ്പോൾ ഒരാൾക്ക് ജീവന്മുക്തനാകാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണോ അവിടുത്തെ അഭിപ്രായം.

സ്വാമിജി— അങ്ങിനെതന്നെയാണ് അഭിപ്രായം. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ വിക്ഷേപാവരണാദിവൃത്തികൾനീങ്ങി ശാന്തമായി വിലസുന്ന അന്തഃകരണത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മരസം അനുഭവിക്കുകയാണ് ജീവന്മുക്തിയുടെ ലക്ഷണം. ഏകിൽമാത്രമേ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മുക്തനാകാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. യാജ്ഞവല്ക്യൻ മഹാജ്ഞാനിയായിരുന്നെങ്കിലും ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പിന്തിരിഞ്ഞ് വിദ്വൽസന്നിധിയിൽ സ്വീകരിച്ചതായി ഉപനിഷത്തുകൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ കേവലം ആത്മജ്ഞാനംകൊണ്ടുമാത്രം ജീവന്മുക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു ധരിക്കണം. ജീവന്മുക്തിക്കുള്ള മുഖ്യസാധനകൾ മനോനാശവും വാസനാക്ഷയവുമാ

കുന്നു. ആത്മജ്ഞാനം നേരത്തെ സിദ്ധിച്ച ഒരു മഹാത്മാവാണല്ലോ മനോനാശത്തിനും വാസനാക്ഷയത്തിനും വേണ്ടി സർവ്വകർമ്മപരിത്യാഗരൂപമായ വിദ്വൽസന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ വിദ്വൽസന്യസി മനോനാശത്തിനും വാസനാക്ഷയത്തിനും അനുകൂലമായ അഭ്യാസങ്ങളിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്.

ഞാൻ -മനോനാശംകൊണ്ടുതന്നെ വാസനാക്ഷയവും ഉണ്ടാകുകയില്ലേ?.

സ്വാമിജി—തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. അതുപോലെ, വാസനാക്ഷയംകൊണ്ട് മനസ്സിനും നാശം ഉണ്ടാകും. വാസ്തവത്തിൽ, മനസ്സും വാസനയും ഒന്നാണ്, വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ് രണ്ടായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപഞ്ചീകൃതപഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സാത്വികഭാഗം ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു പദാർത്ഥമാണല്ലോ മനസ്സ്. അതുദീപ്തജ്വാലപോലെ എപ്പോഴും വൃത്തിരൂപത്തിൽ പരിണമിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആ മനസ്സിന്റെ മനനരൂപമായ വൃത്തി നശിക്കുന്നതിനു മനോനാശമെന്നു പറയുന്നു. അപ്പോൾ മനസ്സ് വൃത്തിരൂപമായ പരിണാമത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് നിരുദ്ധരൂപമായ പരിണാമാവസ്ഥയേ പ്രാപിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്ലാസിൽ കുറെ വെള്ളമെടുത്തു “റെഫ്രിജറേറ്ററിൽ” വച്ചു കറേസുമയം കഴിയുമ്പോൾ ആ വെള്ളം ഫ്രീജിലേക്ക് വെള്ളമെടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെ, അപ്പോൾ ആ വെള്ളം ദ്രവത്വമുപേക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാൽ അതിനാശം സംഭവിച്ചുവെന്നു പറയാം. അതുപോലെ, ആത്മാകാരമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സ്, അതിന്റെ വൃത്തിപ്രവാഹരൂപമായ വിഷയാകാര പരിണാമത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവ

ണ്ഡവും നിർവ്വികാരവുമായ ബ്രഹ്മാകാരപരിണാമത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതാണ് മനോനാശം. നിർവ്വികല്പസമാധിപരിശീലനംകൊണ്ട് മനസ്സ് നിശ്ശേഷം നശിക്കുന്നതാണ്.

ഞാൻ—സമാധിയിൽനിന്ന് വ്യത്യാസമില്ലാത്തവേദികളെ വരുന്ന മഹാത്മാവിനു മനോവ്യാപാരം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അദ്ദേഹം ഭിക്ഷാഭിക്ഷിലും മറ്റും പ്രവൃത്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ മനസ്സ് നശിച്ചില്ലെന്നല്ലേ, വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

സ്വാമിജി—സമാധിയിൽ മനസ്സ് നശിച്ചിരുന്നു. വ്യത്യാസമില്ലാത്തവേദികളിൽ ആ മനസ്സ് വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു് *ബാധരൂപമായ നാശമെത്തിരിക്കുകയാണ്. എന്തെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ അധിഷ്ഠാനരൂപമായ കൂടസ്ഥ സാക്ഷി സ്വരൂപം സമാധിദശയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ടു. ആ അനുഭൂതിബലംകൊണ്ട് മനസ്സ് മൂന്നുകാലത്തിലും ഒരുപോലെ നിലനില്പാതെ സമാധിയിൽ നശിച്ചുകൊണ്ട് - അസത്യമാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം. കാനൽജലം കാണുമ്പോഴും അതിന്റെ വാസ്തവരൂപം അറിയുന്ന ആളുകൾക്ക് അതു് അസത്യമായിട്ടാണല്ലോ അനുഭവപ്പെടുന്നത്. അതുപോലെ നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ മനോനാശം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജ്ഞാനികൾക്കു വ്യത്യാസമില്ലാത്തവേദികളിൽ ആ മനസ്സ് പ്രവൃത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നിയാലും അസത്യമാണെന്നു

*‘ബാധം’ എന്നും ‘ലയം’ എന്നും നാശം രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. കാനൽജലം കാണുമ്പോഴും അതു് ജലമല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ് ‘ബാധം’. കാര്യം കാരണത്തിൽ അടുത്തുനിന്ന് ‘ലയം’ എന്നു പറയുന്നു. മിഥ്യയാണെന്നുള്ള നിശ്ചയം ബാധവും കാണാതാകുന്നതു് ലയവുമാണെന്നു സാമാന്യമായിപ്പറയാം.

റിയം. ഈ ബാധരൂപത്തിലുള്ള നാശത്തിന് സ്വരൂപ നാശമെന്നാണ് ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സംജ്ഞ

ഞാൻ -അങ്ങനെയൊന്നിൽ സുഷുപ്തിമുർച്ഛാദികളിലും നിർവ്വീകല്പസമാധിയിലേപ്പോലെ മനോവ്യാപാരം ഇല്ലാത്തതിനാൽ, മനോനാശമുണ്ടെന്നു പറയണമല്ലോ?

സ്വാമിജി—നാശം രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ട്. ഒന്ന് ലയം, മറ്റൊന്ന് ബാധ ഇങ്ങനെയൊണ് അവ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. സുഷുപ്തിമുർച്ഛാദികളിൽ അവിദ്യയിൽ മനസ്സ് ലയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ മനസ്സുതന്നെ അപ്പോൾ അവിദ്യാരൂപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ചില ആചാര്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അത് ലഘുരൂപനാശമാകുന്നു, സുഷുപ്തിയിൽ, അവിദ്യയില്ലെന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ, മനോനാശം ഉണ്ടെന്ന് സുഷുപ്തി പരിശോധനകൊണ്ടു മനസ്സിപ്പാക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് ചില ആചാര്യന്മാർ സമാധിയിലേപ്പോലെ സുഷുപ്തിയിലും നിർവ്വീകൽപ്പാവസ്ഥയാണുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞു മനോനാശത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നത് അധികാരിഭേദം അനുസരിച്ച് രണ്ടുപക്ഷവും അംഗീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ രണ്ടുപക്ഷവും മനസ്സിന്റെ വിമുക്തത്വത്തെയാണ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—യോഗികളും മനസ്സിന്റെ ലയത്തെയാണല്ലോ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വേദാന്തജ്ഞാനമില്ലാതെതന്നെ മനോനാശം ഉണ്ടാകാമല്ലോ

സ്വാമിജി—വൃത്തിനിരോധത്തെയാണ് യോഗികൾ സമാധിയെന്നു പറയുന്നത്. ആ നിരോധാവസ്ഥയിൽ മനസ്സിന് ആത്യന്തികനാശം സംഭവിക്കുന്നില്ല. കാരണം,

പ്രകൃതിയും പുരുഷനും നിത്യമെന്നു വാദിക്കുന്ന യോഗിക്കു വ്യത്യാസമില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചമെന്നുപോലെ, മനസ്സും സത്യമാണ്. എന്നാൽ, നിർവ്വികല്പസ്വരൂപമായിരിക്കാൻ ആത്മസ്വരൂപം അനുഭവിച്ച് വ്യത്യാസമില്ലാത്തതായി വരുന്ന ജ്ഞാനി സർവ്വവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മപ്രപഞ്ചമെന്നപോലെ മനസ്സും ജ്ഞാനിക്കു മിഥ്യയാണ്.

ഞാൻ—വാസിഷ്ഠത്തിൽ യോഗത്തെയും ജ്ഞാനത്തെയും മനോനാശസാധനമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സ്വാമിജി—വൃത്തിപ്രവാഹം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് യോഗസ്വരൂപമായി മനോനാശമുണ്ടെന്നു പറയുന്നത്. പക്ഷേ അവിടെ വൃത്തിയില്ലെങ്കിലും മനസ്സുണ്ട്. ജ്ഞാനസ്വരൂപമായിരിക്കട്ടെ, വൃത്തിയെന്നപോലെ മനസ്സും അസത്യമാണ്. എന്നാൽ, വ്യാവഹാരിക ദൃഷ്ടിയിൽ വൃത്തിരഹിതമായ മനസ്സ് നശിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു കരുതി യോഗമതത്തെ അവിശ്വസിച്ചാണ് വാസിഷ്ഠത്തിൽ ജ്ഞാനത്തോടൊപ്പം യോഗത്തെയും മനോനാശസാധനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ മനോനാശം നിരന്തരമായ നിദ്രാസ്വപ്നാഭ്യോസംകൊണ്ടും പരമമായ വൈരാഗ്യം കൊണ്ടുമാണുണ്ടാകേണ്ടതു്. അഭ്യോസത്തിന്റേയും വൈരാഗ്യത്തിന്റേയും ദാർഢ്യക്കുറവുകൊണ്ട് മനോവൃത്തികൾ ഇടക്കിടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആ വൃത്തികളെ ഉല്ലാസിപ്പിക്കുന്ന ചില സംസ്കാരവിശേഷങ്ങൾക്കുണ്ടാവാവുന്നതെന്നു പറയുക. അവ മനസ്സിൽ ഉളിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ്. പൂർവ്വാപരബന്ധമില്ലാതെ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന കാര്യക്രോധാദിമനോവൃത്തികൾക്കു് കാരണമായ മനസ്സിന്റെ

സംസ്കാരമാണ് വാസന. ആ വാസന താമസം, രാജസം, സാത്വികം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുതരത്തിൽ ഉണ്ട്. മുമ്പുണ്ടായ മനോവൃത്തിയെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കാരം താമസവും, കാര്യോപാദികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കാരം രാജസവും, ശാന്തിദാന്ത്യാദികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കാരം സാത്വികവുമാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം. താമസവൃത്തികളെ രാജസവൃത്തികൊണ്ടും, രാജസവൃത്തികളെ സാത്വികവൃത്തികൊണ്ടും നശിപ്പിക്കണം പിന്നീട് സാത്വികവൃത്തിയെ “അഹംബ്രഹ്മാസ്തി” എന്ന അവസ്ഥാകാരവൃത്തികൊണ്ട് നശിപ്പിക്കണം. ആ അവസ്ഥാകാരവൃത്തിയേയും അഭ്യാസപാടവംകൊണ്ട് ഇല്ലാതാക്കി നിർവ്വചിതസ്ഥായി സമ്പാദിക്കണം. നരിംഗനമായും വൃത്തിരഹിതമായും മരിക്കുന്ന നിവൃത്തിപ്പെട്ട സ്ഥായിയിൽ വാസനാക്ഷയവും മനോനാശവും സംഭവിക്കുന്നു. ആ സ്ഥായിയിൽ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മചൈതന്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. ആ ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണ് ജീവന്റെ സഹജസ്വഭാവമെന്ന് വ്യക്തമാനദശയിൽ സുദൃഢമായി നിശ്ചയിച്ച് എപ്പോഴും സംശയവിപര്യയാദി പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ലേശവും സ്പർശിക്കാതെ വർത്തിക്കുകയാണ് ഒരു വിദ്വാത്സന്നാസിയുടെ സന്നയാസജീവിതഫലം. ഈ പരമാർത്ഥം നല്ലതുപോലെ ബോധിച്ച സത്താസാമാന്യരൂപത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന ബ്രഹ്മവസ്തുവിൽ അഭിന്നരൂപേണ വിശ്രമിച്ച് നിജാനന്ദസമുദഭവിക്കുന്ന വിദ്വാത്സന്നാസിയായാണ് ഉപനിഷദാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ജീവന്മുക്തനെ വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാത്മാവ്. സ്ഥിരപ്രജ്ഞൻ, ഗുണാതീതൻ. അത്യാശ്രമി, ബ്രഹ്മഭൂതൻ മുതലായ പല പേരുകളിലും അറിയപ്പെടുന്നതും ഈ ജീവന്മുക്തൻ തന്നെയാണ്.

“ഇങ്ങനെ, വിവിദിഷാസന്നാസി ബ്രഹ്മജ്ഞാനം സാധിക്കുന്നതിനും വിദ്യസന്നാസി ജീവന്മുക്തി സാധിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള അജ്ഞാതങ്ങളിൽനിന്നിരത്തം നിരതനായി ജീവിതയാത്ര തുടരുന്നതാണ് മുൻകാലങ്ങളിൽ ഹിമവൽപാശങ്ങളിലുള്ള ഭാഗീരഥീതടങ്ങളിൽ നിവസിച്ചിരുന്നത്”. എന്നു പറഞ്ഞിട്ട്, “.. യതിധർമ്മം” അദ്ദേഹം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു. “ഞങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിച്ചതന്നതിനുശേഷം ആ പ്രവചനം ഇങ്ങനെ തുടന്നു. “ഇന്ന് ഈവക യതിധർമ്മങ്ങളെല്ലാം വിദ്യോപാധി വ്യവഹരിക്കുന്നത് ചെറുപ്പക്കാരായ വളരെ സാധുക്കൾ താഴെയുള്ള നഗരങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നും ഇവിടെ വരാറുണ്ട്. അവരിൽ നവീനശിക്ഷിതരും പ്രാചീനശിക്ഷിതരും അശിക്ഷിതരും കൂടിയുണ്ട്. അവരിൽ പലരും ഗുരുശുശ്രൂഷ ചെയ്തു ബ്രഹ്മാജ്ഞാസംശീലിക്കുന്നതിനോ, സത്സംഗത്തിനുപോലുമോ തയ്യാറുള്ളവരല്ല. ചിലർ സിദ്ധരൂപവും ലഘുഭയമുദിയും മറ്റും പഠിക്കുവാൻ ഇവിടങ്ങളിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെ സമീപിക്കുന്നതു കാണാം. അവർ പഠിക്കുവാൻ ഇവിടെ വരണമെന്നുണ്ടോ? ഇതിനേക്കാൾ എത്രയോ സൗകര്യമാണു താഴെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ. ഇവിടെനിന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ ഉപനിഷത്തുകൾ ഉരുവിട്ട് തിരികെ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കും ഔണുകളിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോകുന്ന സാധുക്കളും അപൂർവ്വമായിട്ടാണെങ്കിലും ഉണ്ട്. അവർ അവിടെച്ചെന്ന്, ഹിമവാതിൽ തപസ്സിനുപോയി മടങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു പറഞ്ഞു സാധാരണഭക്തന്മാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരാകാറുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു. അവരൊക്കെ വലിയ വേദാന്തികളാണെന്നായിരിക്കാം അശിക്ഷിതജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇവിടെയുള്ള

സാധുമാഹാത്മാക്കൾ “അവ്ബാർ വേദാന്തിക്കു
എന്നാണ് അങ്ങിനെയുള്ളവരേക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്.”
‘സർവ്വേബ്രഹ്മവദിഷ്യതിസമ്പ്രാപ്തേതുകലയുഗേ നാനു
തിഷ്ഠന്തി മൈത്രേയ, ശിശ്നോദരപരായണാഃ’* എന്ന
പുരാണവചനം ഇപ്പോൾ അക്ഷരപ്രതി ശരിയായി വരി
കയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇത്രയും പ്രവചിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ബ്രഹ്മചാരി
വന്നു ഞങ്ങളെ ലഘുക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിച്ചു. അപ്പോൾ
സമയം 5 മണി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ശ്രീ തപോവനസ്വാ
മികൾ വിശ്രമിക്കുന്നകുടിലിന് അല്പം വടക്കുകിഴക്കുമാറി
വേറൊരു ചെറിയ കുടിൽകൂടിയുണ്ട്. ശ്രീ സ്വാമിജിയെ
ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ബ്രഹ്മചാരിയോ സന്ന്യാസി
യോ താമസിക്കുന്നതവിടെയാണ്. അന്നു സുന്ദരാനന്ദൻ
എന്നൊരു ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു അവിടെയുണ്ടായിര
ുന്നത്. ആന്ധ്രദേശീയനായ അദ്ദേഹം ബുദ്ധിഷ്ഠനും
ദീർഘകായനാണു്. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു മുപ്പതോളം
കുന്ന വയസ്സുകാണുമെന്നു് താന്നുന്നു ഭാക്ഷിണാത്യനെ
ന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനും ഞങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം താൽ
പ്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ബ്രഹ്മചാരിയെപ്പോ
ലും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതെന്നുവിചാരിച്ചു് ദേവീഗുഹി ആശ്രമ
ത്തിൽ ആഹാരത്തിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ എല്ലാം
ഞങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, ശ്രീസ്വാമിജിയുടേയും,
ബ്രഹ്മചാരിയുടേയും നിമന്ത്രണം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ

*ആഹാരത്തിലും മൈമൂനത്തിലും മാത്രം തൽപ്പരനാ
രായി എല്ലാവരും കലിയുഗത്തിൽ ബ്രഹ്മതത്വത്തെക്കുറി
ച്ചുപറയും പക്ഷേ ആതത്വം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാൻ
ശ്രമിക്കാറില്ല.

ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു, ശ്രീ തപോവന കടീരത്തിൽത്തന്നെ അന്നുമുതൽ ആഹാരം കഴിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ നിർബദ്ധരായി. അതനുസരിച്ചു ബ്രഹ്മചാരിയുടെ കടിലിലേക്കു ലഘുഭക്ഷണത്തിനു ഞങ്ങൾ പോയി. ഒരു ചെറിയ കടീൽ; ഒരു മുറിയും ഒരു വരാനയുമുണ്ട് അതിൽ. ആ മുറിയിൽ രണ്ടുപുറം കുറച്ചു പാത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വരാനയിൽ മൂന്നുപേർക്കു ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലസൗകര്യവുമുള്ളത്. ആ കടിലിന്റെയടുത്തു് ഒരു ചെറിയ ഉപജലകുണ്ഡം ഉണ്ടു്. *എന്നും കഴലിൽനിന്നുപായുന്നതുപോലെ ശുദ്ധമായ വെള്ളം മുകളിലേക്കു കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണതു്. ആശ്രമപരമ്പരയിൽ ഉള്ള ചെള്ളും ആ കുണ്ഡത്തിൽനിന്നാണു കൊണ്ടുവരുന്നതു്. അതിൽനിന്നു ജലം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് കാലും മുഖവും കഴുകി ലഘുഭക്ഷണത്തിനു ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു. പായയും ഉപ്പുമാവുമായിരുന്നു വിവേങ്ങരം. അതെല്ലാം ഭാക്ഷിണാത്യർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയായിരുന്നു പാകം ചെയ്തിരുന്നതു്. ഓട്ടുഗാസിൽപായയും പിത്തളരത്തികയിൽ ഉപ്പുമാവും വിളമ്പി. ലഘുഭക്ഷണമാണെന്നു പറയാമെങ്കിലും നെയ്യു്, അണ്ടിപ്പരിപ്പു് മുതലായ ഗുരുത്വമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ ആ വിവേങ്ങളിൽ കലർന്നുവെന്നതാണു് സത്യം. അവയെല്ലാം സംതൃപ്തിയോടുകൂടി ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ വീണ്ടും സ്വാമിസന്നിധിയിൽ സന്നിഹിതരായി അൽപ്പം ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം അപ്പോൾ വശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുശേഷം പതിവുള്ള സായന്തനപര്യ

* ഭൂമിയുടെ അടിയിൽനിന്നും മുകളിലേക്കു കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജലധാര.

ടനത്തിന് ഒരുങ്ങി. കാലിൽ കാപിനിറത്തിലുള്ള ക്യാൻവാസ് ഷ്യൂസ് ധരിച്ച അദ്ദേഹം യാത്രപുറപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. ഞങ്ങളെക്കൂടാതെ മറ്റു രണ്ടു മൂന്നു സാധുക്കളും ഭക്തന്മാരുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. “കാഷായലോഹ” പാദം വരെ നീട്ടിയിട്ട് ദീർഘകായനായ ആ മഹർഷീശ്വരൻ ആ കടിലിന്റെ മുറ്റത്തുനിന്ന് മന്ദംമന്ദം താഴോട്ടിറങ്ങിവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം സാക്ഷാദ് ഹിമവത് വിഭൂതിയുണ്ടെന്നു് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും. വഴിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന പനിനീർചെടികൾ പ്രഫുല്ലകസു മങ്ങളിലൂടെ പുഞ്ചിരിയുകി അദ്ദേഹത്തിനു് സ്വാഗതമരുളിയിരുന്നു. ഭ്രമരങ്ങളുടെ ശംഖനാദവും, വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളിലിരിക്കുന്ന കോകിലങ്ങളുടെ ഗാനാലാപങ്ങളും ആ യതിരാജന്റെ ഏഴുനുള്ളത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മർദ്ദസംഘങ്ങളുടെ വിനോദനർത്തനങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടും പന്തിപന്തിയായി പറന്നുപോകുന്ന പക്ഷിജാലങ്ങളുടെ പലതരത്തിലുള്ള നിനാദങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ ഒന്നരമൈലോളം നിർജ്ജനമായ ആ വനത്തിൽ കൂടിമുകളിലേക്കുപോയി. പടർന്നിരിക്കുന്ന ദേവദാരവൃക്ഷങ്ങളും, പലതരത്തിലുള്ള പുഷ്പങ്ങളും തളിരുകളും നിറഞ്ഞുശോഭിക്കുന്ന വള്ളികടിലുകളും ധാരാളമുള്ള ഒരു സമതലത്തിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നു. ഗംഗാതീരമാണവിടം. ഫാറസ്റ്റർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകാരുടെ കുന്നരണ്ടു ചെറിയ കെട്ടിടങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലുള്ള ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വാമിജിയെ അഭിവാദനം ചെയ്യുവാൻ അവിടെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ

ളിൽനിന്നു് പലതരത്തിലുള്ള ചുമടുക്കൂട്ടമായി സ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്കു തിടുക്കത്തിൽപോകുന്ന ഗ്രാമീണകർഷകർ, സ്വാമിജിയെ കാണുമ്പോൾ ഭക്തിപാരവശ്യത്താൽ ഭാവാവീഷ്യരായി അഭിവാദനം ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച പൂജകോൽഗമത്തോടു കൂടിയാണു് എനിക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അവരെല്ലാം ഒരു വനദേവതയെപ്പോലെയാണു് ഹിമഗിരിവിഹാരിയായ ശ്രീ തപോവന സ്വാമികളെ കരുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു് അവരുടെ ഭക്തിപ്രകടനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇടക്കിടെ ഹിന്ദീഭാഷയിൽ സാരസമ്പൂർണ്ണമായ ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ ഫലിതരസത്തിൽമുക്കി ശ്രീസ്വാമിജി ഞങ്ങൾക്കുപ്രസാദമായിത്തന്നുകൊണ്ടിരുന്നു ആ പ്രസാദത്തിന്റെ സ്വാദ് ഇന്നും ഞാൻ തിക്ഷുന്നുണ്ടു്.

മധ്യേമാഗ്നം മഹാത്മാവായ ശ്രീ വിഷ്ണുദേവാനന്ദഗിരിസ്വാമികളെ ഞങ്ങൾക്കു് പരിചയപ്പെടുവാനിടയായി. ഹൃഷീകേശത്തുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ കൈലാസമഠത്തിലെ മണ്ഡലേശ്വരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഉത്തരഭാരതീയർക്കു് ഏറ്റവും അഭിവന്ദ്യനായ ആ വിദ്വാൻ സന്യാസി അന്നു മണ്ഡലേശ്വരസ്ഥാനമുപേക്ഷിച്ചു് ഉത്തരകാശിയിലുള്ള കൈലാസമഠത്തിൽവിശ്രമിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹവും സായന്തനസഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കയാണു്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളും, വിഷ്ണുദേവാനന്ദസ്വാമികളും പരസ്പരസൗഹൃദത്തോടുകൂടി വിജയിക്കുന്ന രണ്ടു മഹാപുരുഷന്മാരാകുന്നു. “ഓം നമോ നാരായണായ” എന്നുള്ള അഭിവാദനമന്ത്രമുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് അന്യോന്യം അടുത്തുവരുന്ന ആ പരിപ്രാജകപരിവൃദ്ധന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഞങ്ങളിൽ അനിർവചനീയമായ പരമാനന്ദ

മാണുളവാക്കിയത്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ശ്രീ വിഷ്ണുദേവാനന്ദജിയേയും ഞങ്ങളും പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ശ്രീ വിഷ്ണുദേവാനന്ദജിക്കെല്ലാ സാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു ചെല്ലുവാൻ ഞങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു. അന്നന്തരം സായന്തനസമീരണന്റെ സമാശ്ലേഷം ഏകാകം ഞ്ങൾ സന്ധ്യയോടുകൂടി ആ തപോവനകുടീരത്തിൽ ഞങ്ങൾ മടങ്ങിവന്നു. അപ്പോൾ അടുത്തുള്ള ആശ്രമങ്ങളിൽനിന്നും മുഴങ്ങുന്ന വേദമന്ത്രാധ്വനികളും ഘണ്ടാനാദങ്ങളും ഹിമവൽ പാശ്ചങ്ങളിൽ അലതല്ലുന്നണ്ടായിരുന്നു. ആ കുടീരത്തിൽ അല്പം വിശ്രമിച്ചതിനുശേഷം ശ്രീ സ്വാമിജിയെ നമസ്കരിച്ചിട്ട് രാത്രി വിശ്രമത്തിനുവണ്ടി ഞങ്ങൾ ദേവീഗിരി ആശ്രമത്തിലേക്കു പോയി.

ദേവീഗിരി ആശ്രമത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ശിവമന്ദിരമുണ്ടു്. അവിടെ നടന്ന ആരതിയിലും മന്ത്രസ്തോത്രപാഠങ്ങളിലും ഞങ്ങളും പങ്കുകൊണ്ടു. സന്നയാസിമാരും ബ്രഹ്മചാരികളും ചേർന്ന് താളമേളങ്ങളോടുകൂടി ഉദാത്താനന്ദാത്മസ്വരിതക്രമമനുസരിച്ച പുരുഷസൂക്തവും, ശിവമഹിമസ്തോത്രവും ആലപിക്കുന്നത് കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതു ശിലാഹൃദയവും അലിഞ്ഞുപോകും. ഭക്തിപരങ്ങളായ ആ മന്ത്രസ്തോത്രപാഠങ്ങൾക്കേട്ടു സമാഹിതചിത്തവൃത്തികളായി ഞങ്ങൾ കുറച്ചുസമയം അവിടെ ഇരുന്നു. അതിനുശേഷം ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കടിലിൽ പെന്ന് വിശ്രമിച്ചു. ഹിമാലയത്തിന്റെ പരിപാവനത്വംകൊണ്ടും ഗംഗാജിയുടെ സാമീപ്യം കൊണ്ടും മഹാപുരുഷന്മാരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടും പ്രയത്നം കൂടാതെതന്നെ ചിത്തം ശാന്തവും സമാഹിതവുമാവുക

യാൽ, ഞങ്ങൾ വളരെ സമയം വിശ്രാന്തിസുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവോയി ശ്രീ സ്വാമികൾ പകൽ പ്രതിപാദിച്ച വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ലാം പിന്നീട് ഞങ്ങൾ രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിവരെ 'ചർച്ചചെയ്ത്' ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞത്. വൈശാഖകൃഷ്ണപക്ഷാചിതീയയിലെ പൂനിലാവൊളി ചിതുന്ന ആ രാത്രി ഞങ്ങളെ അകമേയും പുറമേയും ഒരുപോലെ കളർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി അതിനാൽ രാത്രിയിൽ അധികം ഉറങ്ങിയില്ല. എങ്കിലും ഉറക്കം ഇളച്ച ക്ഷീണം അൽപ്പവും ഇല്ലായിരുന്നു.

നാലു്

13-ാം-നു പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ ശൗചാദികൾ കഴിഞ്ഞു വന്ന് ആ കടലിൽ ഇരുന്നു ഞങ്ങൾ ധ്യാനവും സ്വാധ്യായവും നടത്തുകയായിരുന്നു. കൃത്യം ഏഴുമണിക്ക ശ്രീ സുന്ദരാനന്ദബ്രഹ്മചാരി വന്ന് ലഘുഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിക്കുകയും ഉടനേ ഞങ്ങൾ ശ്രീ തപോവനകടീരത്തിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. സ്വാമിജിവെളുപ്പിന് അഞ്ചുമണിക്കുതന്നെ ബാഹ്യശൗചാദികൾ കഴിഞ്ഞു ഭസ്മവും അണിഞ്ഞു് ആ വരാന്തയിലുള്ള ആസനത്തിൽവന്നിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ സമീപത്തുചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം "സഹജാനന്ദാവബോധാംബുധി"യിൽ നീന്തിക്കളിക്കുന്നതുപോലെയാണ് എന്നിങ്ങു തോന്നിയതു്. ഞങ്ങൾ ശ്രീ സ്വാമിജിയെ വണങ്ങി അല്പസമയം വാർത്താലാപങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടു് ആ വരാന്തയിൽ ഇരുന്നു. 7-30നു

ലഘുക്ഷേണത്തിനു പോയി. 8 മണിയോടുകൂടി വീണ്ടും ശ്രീ സ്വാമിസ്തനീധിയിൽ വന്നുചേർന്നു. “ഇവിടുത്തെ വാതാവരണമെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു പിടിക്കുന്നുണ്ടോ”? എന്ന ദ്വേഹം വാത്സല്യപൂർവ്വം ചോദിച്ചു. എല്ലാം സുഖകരമായിത്തോന്നുന്നുവെന്നു ഞങ്ങൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നീടു വേദാന്തചർച്ചയിലേക്കുതന്നെ ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചു. ഉപനിഷത്തുകളിലെ മുഖ്യസിദ്ധാന്തം ജീവബ്രഹ്മൈക്യരൂപമായ അദ്വൈതദർശനമാണെന്നു് ഉപക്രമോപസംഹാരാദി ഷഡ്വിധലിംഗങ്ങൾകൊണ്ടും, വിവർത്തവാദം, ദൃഷ്ടി സൃഷ്ടിവാദം, മായാവാദം, ആഭാസവാദം, ബിംബപ്രതിബിംബവാദം മുതലായയുക്തികൾകൊണ്ടും സമർത്ഥിച്ചിട്ടു് സ്വാമിജി ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വപക്ഷങ്ങൾക്കെല്ലാം സമുചിതമായരീതിയിൽ സമാധാനം നൽകി ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. പിന്നീടു് അദ്വേഹം പറഞ്ഞു. “ചാർവാകന്മാരുടെ ദേഹാത്മവാദം മുതൽ അദ്വൈതികളുടെ ബ്രഹ്മാത്മവാദംവരെയുള്ള ദർശനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അവയെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ അധികാരിഭേദം അനുസരിച്ചുള്ള ചിന്തകളുടേയും അനുഭവങ്ങളുടേയും ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ചയെയാണ് കാണിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാവും. ആ ചിന്തകളുടേയും അനുഭവങ്ങളുടേയും പൂർണ്ണത അദ്വൈതദർശനത്തിൽ നമുക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. “തത്ത്വമസി” മുതലായ മഹാകാവ്യങ്ങൾ ഈ പരമാർത്ഥത്തെയാണ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും ഏറ്റവും ഇണങ്ങിയ ഒന്നാണു് അദ്വൈതദർശനം. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയജ്ഞാപഥത്തിൽ, വെറും വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ അവലംബിച്ചുള്ള മതങ്ങൾക്കു് യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല.

അന്ധമായ മതകലഹങ്ങൾ നീങ്ങി പ്രേമപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതം രൂപീകരിക്കുന്നതിന്, അദ്വൈതമതത്തെപ്പോലെ അർഹതയുള്ള ഒരു മതം വേറെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.” അപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. “സ്വാമിജി അദ്വൈതമതം സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് അംഗീകരിക്കാവുന്ന ഒന്നാണോ?”

സ്വാമിജി—സാധാരണക്കാർ മാത്രമല്ല, സ്കലരും അംഗീകരിച്ച് അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്ന ഒരു മതമാണിത്.

ഞാൻ—അവിടന്ന് അരുളിച്ചെയ്ത്ത് എനിക്കത്ര വ്യക്തമായില്ല. വേദാന്തശാസ്ത്രം നല്ലതുപോലെ പഠിക്കാതെ അദ്വൈതതത്വം ബോധിപ്പോൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലല്ലോ. ആ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിന് സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനം വേണം. ആ ഭാഷയിൽ സാമാന്യം വ്യത്പത്തിസമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം പ്രസ്ഥാനത്രയമെങ്കിലും പഠിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അദ്വൈതമതത്തെക്കുറിച്ച് അറിയുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതിനു കുറഞ്ഞപക്ഷം പത്തുവർഷമെങ്കിലും പരിശ്രമിക്കേണ്ടിവരും. ഇന്നത്തെ സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയും ശ്രദ്ധയും ആ പരിശ്രമത്തിലേക്കു തിരിയുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്, അദ്വൈതമതം എല്ലാവർക്കും അംഗീകരിക്കാവുന്ന ഒന്നാണോ എന്ന്.

സ്വാമിജി—ആത്മബോധത്തിലാണ് അദ്വൈതമതം പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഫലം ദുഃഖശാന്തിയും സുഖപ്രാപ്തിയുമാണ്. എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും

ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതാണല്ലോ. ആത്മാവില്ലെന്നു പറയുവാൻ ആരും ഒരുങ്ങുകയില്ല. അങ്ങനെ ഒരുങ്ങിയാൽ ഞാൻ ഇല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമായിരിക്കും അത്, “ഞാൻ ചത്തു” “എന്നെക്കൊന്നു” എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുകരയുന്നത് ഭ്രാന്തന്മാർ മാത്രമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആത്മസ്വരൂപം എല്ലാവരും അറിയുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. * “സർവ്വോഹ്യാത്മാ സ്തിതം പ്രത്യേതി, സ നാഹമസ്മിതി യദിഹി നാത്മാ സ്തിത്വപ്രസിദ്ധി: സ്യാത്സർവ്വോലോകോനാഹമസ്മിതി പ്രതിയാത്.” എന്ന ഭാഷ്യവചനംതന്നെ ഈ അനുഭവത്തെയാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—എല്ലാവരും “ഞാൻ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ ഞാൻ ആത്മാവാണെന്ന് സാധാരണക്കാർക്ക് ആർക്കും വിശ്വാസമില്ല അറിവില്ലായ്മയാണ് അതിനുള്ളകാരണം. അറിവുവേണമെങ്കിൽ വേദാന്തശാസ്ത്രം പഠിക്കണം.

സ്വാമിജി — വേദാന്തശാസ്ത്രം അനുഭവം ഇല്ലാത്ത ഒരു തത്ത്വത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. അനുഭവം ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനെ പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ട് ആർക്കും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ലല്ലോ. ശാസ്ത്രം അനുഭവത്തെ വ്യാഖ്യാ

* ആത്മാവുണ്ടെന്നുള്ള അനുഭവം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ട്. കാരണം ഞാൻ ഇല്ലെന്ന് ആർക്കും അനുഭവമില്ല. ആത്മാവ് ഇല്ലെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ ഇല്ലെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കണം.

നിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുക. ഞാൻ ഇല്ലെന്നു പറയുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. അതിനാൽ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന ഒന്നാണ് ഞാനുണ്ടെന്നുള്ള സത്യം. ആ സത്യത്തെ വിശ്വസിച്ചാണ് എല്ലാവരും ജീവിക്കുന്നതും. അതിനാൽ ആത്മാവിനെ എല്ലാവരും അറിയുന്നുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഞാൻ-ഞാനാത്മാവാണെന്നുള്ള ബോധം വേദാന്തശാസ്ത്രം പരിശീലിക്കാതെ ഉണ്ടാവുകയില്ലാ.

സ്വാമിജി—സംസ്കൃതഭാഷയോ. വേദാന്തശാസ്ത്രമോ പരിശീലിക്കാതെതന്നെ ആത്മബോധം എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. നമ്മളുടെ പാക്കനാരും മറ്റും അതിനുദാഹരണമാണല്ലോ.

... ഞാൻ—പാക്കനാരും മറ്റും അസാധാരണവ്യക്തികളായിരുന്നുവല്ലോ. സാധാരണക്കാർ . . . ഞാൻ, . . . എന്നു കരുതുന്നത് ദേഹം, ഇന്ദ്രിയം മുതലായ അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു വ്യക്തിഭാവത്തെയാണ്. അതാത്മാവായിരുന്നുവെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും ദുഃഖശാന്തിയും ആനന്ദപ്രാപ്തിയുമുണ്ടാകണമായിരുന്നു. അങ്ങനെ കാണാത്തതിനാൽ ഞാൻ ആത്മാവല്ലെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടത്.

സ്വാമിജി—ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭവം എല്ലാവർക്കും എപ്പോഴും ഉണ്ടല്ലോ. ഹിതമായും സ്ഫുടമായും പ്രകാശിക്കുന്ന ആ അനുഭവം ആത്മാവിന്റെ അസ്തിത്വത്തെയാണ് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നത്. ബാല്യം, യൗവനം, വാർദ്ധക്യം ഈ അവസ്ഥകൾ വന്നുപോയുമിരി

കണ്ഠപാഴം ആ അവസ്ഥകളിലനുഭവപ്പെടുന്ന ഞാൻ എന്ന പ്രകാശത്തിന് ഒരു മാറവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ ഈ ദേഹത്തിൽനിന്നു ഭിന്നനാണെന്ന് നിശ്ചയിക്കാം. അതുപോലെ ഞാൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നും പ്രാണാപാനാദിവായുക്കളിൽനിന്നും അന്തഃകരണത്തിൽനിന്നും സൂക്ഷ്മപീയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും ഭിന്നനും സ്വതന്ത്രനാണ് എന്നു കാണണം. ഏന്റെ ദേഹം, ഏന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, ഏന്റെ പ്രാണാദി വായുക്കൾ ഏന്റെ അന്തഃകരണം ഏന്റെ അജ്ഞാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനുഭവത്തെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ ദേഹാദിവസ്തുക്കളിൽനിന്നല്ലാം വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നവനാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഏന്റെ വസ്ത്രമെന്ന ബോധത്തെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഞാനും പശുവും രണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാവും. അതുപോലെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഞാനും ദേഹാദി പദാർത്ഥങ്ങളും രണ്ടുതന്നെയാണെന്ന് നിണ്ണയിക്കാം. അതിനാൽ “ദേഹം ഇന്ദ്രിയം” മുതലായ അപരപദങ്ങളോടുകൂടിയ വ്യക്തിഭാവത്തെല്ലാ ആരംഭിക്കുന്നതിനായിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഞാൻ—ആലോചിക്കുമ്പോൾ അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്തത് യുക്തിയുക്തമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണെന്ന് കാണുവാൻ വിഷമമില്ല. പക്ഷേ ഞാൻ ദേഹമാണ് എന്നുള്ളതാണ് എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം.

സ്വാമിജി—അതു വളരെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. സാധാരണ മനുഷ്യൻ ദേഹം എന്നു പറയുന്നത്, ദേഹം, ഇന്ദ്രിയം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹത്തെ

യാണല്ലോ. അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുവയവത്തിലോ അവയവസമൂഹത്തിലോ അർക്കം ഞാൻ എന്ന അനുഭവമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഞാൻ ദേഹം അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കയ്യ്, ഞാൻ കാൽ, ഞാൻ ചെവി, ഞാൻ മനസ്സ് ഞാൻ ബുദ്ധി എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിമാനം അഥവാ ബോധം ലോകത്തിൽ ഒരുത്തർക്കും ഉണ്ടാവുകയില്ല. എല്ലാവരും എന്റെ ദേഹം, എന്റെ ഇന്ദ്രിയം എന്നിങ്ങനെയാണ് അനുഭവിച്ചറിയുന്നത്, ഈ അറിവ് സഹജമാണ്. അതുണ്ടാകുന്നതിന് സംസ്കൃതഭാഷയോ വേദാന്തശാസ്ത്രമോ പഠിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല.

ഞാൻ—അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾ ഉപദേശിച്ച തത്ത്വം ഏറ്റവും ശരിയാണ്. എന്നാൽ അത് ശരിയാണെന്നുള്ള ബോധം ഉറയ്ക്കുന്നില്ല.

സ്വാമിജി—ശ്രദ്ധയും താത്പര്യവും ഇല്ലാത്തതാണ് അതിനുള്ള കാരണം. ഞാൻ ദേഹാദിപദാർത്ഥങ്ങളെല്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമെങ്കിലും ആരും അതിൽ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കാറില്ല. ശ്രദ്ധയും ഓർപ്പും ഉണ്ടാകാനാണ് ശാസ്ത്രം പരിശ്രമിക്കുന്നത്. ഞാൻ ദേഹമാണെന്നുള്ള ബോധം വെറും ഭ്രമം കൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആ വസ്തുത മനസ്സിലാകും. ദേഹാദിപദാർത്ഥങ്ങൾ എന്നിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണെന്ന് മുൻപ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതു പോലെ ഞാൻ ആ പദാർത്ഥങ്ങളെയെല്ലാം അറിയുന്ന ഭൂഷാവാണെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ദേഹം ഇന്ദ്രിയം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും മാറ്റം

മിശ്രിതത്തെ ഞാൻ അവയെ കാണുന്നു. കണ്ടു എനിക്ക് കാണപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ധർമ്മങ്ങൾ ഇല്ലല്ലോ. ആ ദൃഷ്ടിയിൽ ദേഹാദിപദാർത്ഥങ്ങളുടെ യാതൊരു വികാരവും എന്നിൽ സംക്രമിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ അവയെ കാണുന്ന നിർവികാരനായ ആത്മാവു മാത്രമാകുന്നു. ഇത്രയും മനസ്സിലാകുമ്പോൾ ഉപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട ആത്മാവ് തന്റെ രൂപമാണെന്ന് ബോധിപ്പാമല്ലോ.

ഞാൻ—ഉവ്വ്, ബോധിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അത്രയും ബോധിച്ചതുകൊണ്ട് ദുഃഖനാശമോ, സുഖപ്രാപ്തിയോ ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

സ്വാമിജി—ദുഃഖമെന്നു പറയുന്നതെന്താണ്.

ഞാൻ—പ്രതികൂലമായി നില്ക്കുന്ന അനുഭവമാണ് ദുഃഖം.

സ്വാമിജി—നിങ്ങൾ ദേഹാദിപദാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നനും സ്വതന്ത്രനുമായാണ് ബോധിക്കുമ്പോൾ ആ ദേഹാദികൾ എപ്പോഴും മാറുന്നതും അസത്യവുമാണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ. അങ്ങനെ ഗ്രഹിച്ചാൽ ദേഹാദികൾ ശരിമല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രതികൂലമായി നില്ക്കുന്നില്ലെന്നും എപ്പോഴും നിങ്ങൾ അവയെ കാണുന്ന സാക്ഷിമാത്രമാണെന്നും ഉറപ്പുവരും. അതിനാൽ ദുഃഖത്തിനു പകാശമില്ല. ദുഃഖമനുഭവപ്പെടുന്നതും നിങ്ങൾ അനുഭവസ്വരൂപനാകുന്നു. ജാഗ്രത്ത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി ഈ മൂന്നു സ്ഥിതികൾ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. ജാഗ്രത്തുള്ളപ്പോൾ സ്വപ്നവും സുഷുപ്തിയുമില്ല. അതുപോലെ സ്വപ്നകാലത്തു ജാഗ്ര

ത്തും സുഷുപ്തിയും, സുഷുപ്തിസമത്തു് ജാഗ്രത്തും സ്വപ്നവും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ഈ അവസ്ഥകൾ സത്യമല്ല. സത്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവ മൂന്നുകാലത്തും ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കണമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ നില്ക്കാത്തതിനാൽ ജാഗ്രദാദ്യവസ്ഥകൾ മൂന്നും അസത്യമാണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ വിഷമമില്ലല്ലോ.

ഞാൻ — ആ അവസ്ഥകളെന്നപോലെ അവയെ കാണുന്ന ഞാനും അസത്യമല്ലേ?

സ്വാമിജി—അവയെ കാണുന്ന ഞാൻ അസത്യമല്ല കാരണം, ഞാൻ മൂന്നുകാലത്തും ആ അവസ്ഥകളുടെ ഉത്പത്തിയും, സ്ഥിതിയും, ലയവും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാക്ഷിയാണ്. കാണപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ മാറ്റം കാണുന്നവനിലും ഉണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു ഭ്രമംമാത്രമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെപരിശോധിപ്പിച്ചുനോക്കിയാൽ ജാഗ്രതകാലത്തിലും, സ്വപ്നകാലത്തും സുഷുപ്തികാലത്തും അനുഭവപ്പെടുന്ന ദേഹാദിപ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളുടേയോ അവയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അനുകൂലപ്രതികൂലാനുഭവങ്ങളുടേയോ സാക്ഷിമാത്രമാണ് ഞാനെന്നു് ഉറപ്പിക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല, ഈ സാക്ഷിയാണ് “തപഃലഭക്ഷ്യാത്മമായു, ആത്മാവു”.

ഞാൻ—ഈ ആത്മാവു് സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാകുന്നതെങ്ങിനെയാണ്?

സ്വാമിജി—മൂന്നുകാലത്തും ബാധിക്കപ്പെടാത്തതാണല്ലോ സത്തു്. ഞാൻ ജാഗ്രദാദി മൂന്നവസ്ഥകളിലും മൂന്നുകാലത്തും ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ, ബാധിക്കപ്പെടാതെ,

നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് സത്യാണ്. അതുപോലെ എപ്പോഴും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ചിത്തമാണ്. പരമപ്രേമത്തിന് ആശ്രയമായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ ആനന്ദം. ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തേക്കാളും ദേഹം ഇന്ദ്രിയം മുതലായവയേക്കാളും കൂടുതൽ പ്രേമിക്കുന്നത് ഞാൻ എന്നെ അന്നെയാണ്. അവയെല്ലാം എന്നോടുള്ള സംബന്ധം കൊണ്ടാണ് പ്രിയവസ്തുക്കളായിത്തീരുന്നത്. അതിനാൽ എല്ലാറ്റിനേക്കാളും നിരതിശയമായ പ്രേമത്തിനാശ്രയമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ ആനന്ദവുമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം സല്പക്ഷണവും ചില്പക്ഷണവും ആനന്ദലക്ഷണവും എന്നിൽ സമന്വയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവസ്ഥാശ്രയസാക്ഷിയായ ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെന്ന് നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ നിശ്ചയം വിചാരശക്തിയുള്ള ആർക്കും ഉണ്ടാകാൻ വിഷമമില്ല. ബുദ്ധിയും ശ്രദ്ധയും മാത്രമാണ് ഇതിനുള്ള പ്രധാനസാധനം. ബാലനും വൃദ്ധനും പണ്ഡിതനും പാമരനും പുണ്യവാനും പാപിയും ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

ഞാൻ-അവിടുന്ന് അതളിച്ചെഴുത്ത് ഏറ്റവും പരമാർത്ഥമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. എന്നാൽ അധികം ആളുകൾ ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണാവോ?

സ്വാമിജി-സത്യവാന്തയേക്കാൾ മിഥ്യവാന്തകളിലാണ് മനുഷ്യജാതിക്കു ശ്രദ്ധകൂടുന്നത്. ഓരോമനുഷ്യനും അവനേക്കാൾ പരമാർത്ഥമായ മറ്റൊരു വസ്തുവും അനുഭവമില്ലെങ്കിലും തന്നേക്കാൾ, തനിക്കു ഭൃഗ്യമായ വിഷയങ്ങൾ

ഉിലുണ് അധികം ശ്രദ്ധചെലുത്താൻ പതിവ് തന്റെ
 ഗുണദോഷങ്ങളേക്കാൾ അന്യന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളിൽ
 താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുക സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു
 സ്വഭാവമാണല്ലോ. അതു മാറണം. അതിനുള്ള ഉപായം
 സത്സംഗവും ശ്രദ്ധയും സദാസനയുമാണ്. വേദാന്ത
 ശാസ്ത്രം പഠിക്കരുതെന്നല്ല, ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനി
 ന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. പിന്നയോ ശാസ്ത്രം പഠിച്ചി
 ള്ലെങ്കിൽതന്നെയും മഹാത്മാക്കളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടുത
 നെ ശാസ്ത്രരഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ള
 താണ്. എല്ലാവർക്കും ആത്മാനുഭവമുണ്ട്. പക്ഷേ ആ
 അനുഭവം ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഏവരും വിസ്മരി
 ച്ചിരിക്കുകയാണ്, ആ വിസ്മൃതി നീങ്ങുന്നതിന് അനുഭൂ
 തിസമ്പന്നനായ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ ഉപദേശം മാത്രം
 മതിയാകും. സ്വാന്തര്യത്തിന് ആ ഉപദേശം പര്യാപ്ത
 മാണ്. എന്നാൽ അന്യരെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്
 ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിന്റേയും യുക്തിയുടേയും ആവശ്യ
 കത. സംസ്കൃതം പഠിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടോ ശാസ്ത്ര
 പാഠം നടത്താതിരുന്നതുകൊണ്ടോ ഒരാൾക്ക് ആത്മ
 ബോധം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല, അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു
 വല്ലായ്മപ്പെടേണ്ട കാര്യവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒന്നാമതാ
 യിട്ടു ചിന്തിക്കേണ്ടതു് “ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ
 ആത്മാവാകുന്നു” എന്നാണ്. ആ ചിന്തയിൽനിന്നുണ്ടാ
 കുന്ന അനുഭൂതിയിൽ ജീവകല്പിതവും ഈശ്വരകല്പിത
 വുമായ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം മൗനരീചികപോലെ വെറും തോ
 നലാണെന്നനുഭവപ്പെടും. അപ്പോൾ നാനാതരത്തിൽ
 കാണപ്പെട്ട ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം കടലിൽ തിരപോലെ

ബ്രഹ്മ സ്വരൂപമായ തന്നിൽ കല്പിതമാണെന്നും, ആ കല്പിതവസ്തുക്കൾ അധിഷ്ഠാനസ്വരൂപമായ താൻ മാത്രമാണെന്നും വ്യക്തമാകും. അപ്പോൾ സഹജാനന്ദരസത്തിൽ മുഴുകാം. ഇതാണ് അദ്വൈതതന്ത്രിന്റെ സാർവ്വത്രികമായ സ്വഭാവം."

ഈ തിരുവാഴ്ചാഴികൾ സശ്രദ്ധം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാനും ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയും മൗനമുദ്രിതരായി സ്വസ്വരൂപത്തിൽ വിശ്രമിച്ചുപോയി. സ്വാമിജിയുടെ ശാന്തമായ പ്രവചനങ്ങളിലും മുഖഭാവങ്ങളിലും ദൃഷ്ടിയുടെ നിശ്ചലതയിലും നിന്ന് ഒരു കാര്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞു; തനിക്ക് ഏറ്റവും അനുഭവമുള്ള ഒരു വിഷയം സ്നേഹത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും കൂടി അദ്വൈതം ഞങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിച്ച അരികയായിരുന്നു എന്ന്.

ഇത്രയും വിഷയങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മദ്ധ്യഹ്നഭക്ഷണത്തിനുള്ള സമയമായിരുന്നു ബ്രഹ്മചാരി വന്നു ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ മണി പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ അത്രയുംസമയം കടന്നുപോയ കഥ ഞങ്ങൾ ആരും അറിഞ്ഞില്ല.

“പരയുടെപാലുനുകർന്ന ഭാഗ്യവാന്മാ-

കൈരളപതിനായിരമാണൊരല്പനേരം...

എന്നുള്ള ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ വചനം അപ്പോൾ ഞാനോർത്തു സന്തോഷിച്ചു.

“ഇനിയും ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടുവരിക.” സ്വാമിജിയുടെ ഈ അരുളപ്പാടനുസരിച്ച് ബ്രഹ്മചാരിയുടെ കടി ലീൽപോയി ഞങ്ങൾ ആഹാരത്തിനിരുന്നു. കേരളീയ

രീതിയിലായിരുന്നു ഇന്നു ക്ഷേണം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നത്. ഹിമാലയത്തിൽ “വസുമാതിചാപൽ” എന്നറിയപ്പെടുന്ന നെല്ലരികൊണ്ടുള്ള ചോറ്, പരിപ്പ്, പപ്പടം സാമ്പാറ്, തൈര്, ഉപ്പേരി, പാവയ്ക്കാവറൽ മുതലായ വിഭവങ്ങൾ ഒരു സഭ്യയുടെ പ്രതീതി ഉളവാക്കി. ഉപ്പേരിയും പപ്പടവും പാവയ്ക്കാവറലും ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ള ശ്രീസ്വാമിജിക്ക് തിരുമുൽക്കാഴ്ചവച്ച സാധനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയായിരുന്നു. കേരളത്തിൽനിന്ന് തിരിച്ചതിനുശേഷം തന്നി കേരളീയരുടെ ആഹാരം അന്നാണ് ആദ്യമായി ഞങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചത്. ഉത്തരകാശി തണുപ്പുപ്രദേശമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, അവിടുത്തെ താമസക്കാലത്തു ഞങ്ങൾക്കു നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മദ്ധ്യാഹ്നം ഹാരം വെടിപ്പായി കഴിച്ച് ഒരു മണിക്കൂർ വിശ്രമിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ശ്രീസ്വാമിസന്നിധിയിൽ എത്തിയത്. അപ്പോൾ ശ്രീ സ്വാമിജിയും പത്നിയുളള മദ്ധ്യാഹ്നവിശ്രമം കഴിഞ്ഞു ഞങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അടുത്തുചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്. “നിങ്ങൾക്ക് ഇവിടുത്തെ ആഹാരം ഒന്നും പിടിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. ഇവിടം കറുപ്പുപ്രദേശമല്ലേ. നാട്ടിലെപ്പോലെ വിഭവങ്ങൾ ഒന്നും കിട്ടുകില്ല. ആ വാക്കുകളിൽ കേരളീയത്വം നല്ലതുപോലെ സ്റ്റുറിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. “വിഭവങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു, അവയെല്ലാം ഏറ്റവും രുചികരങ്ങളുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ വിഭവങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുവാൻ വേണ്ടി ബ്രഹ്മചാരിയെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചല്ലോ എന്നൊരു വേദമേ ഉള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ഞങ്ങൾ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ സ്വാമിജി പറഞ്ഞു, “സുന്ദ

രാമൻ ദക്ഷിണിയാണ്. ഉത്സാഹിയും പാപകക്ഷി
യിൽ വിദഗ്ദ്ധനും കൂടിയാണ്. അതിനാൽ, അയാൾക്കു
പാപകുചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു ക്ലേശവും തോന്നുകയില്ല.”
തുടൻസ്വാമിജി പറഞ്ഞു—“ഈ ഉത്തരവുണ്ടും തപോ
ഭൂമിയാണ്. തപസ്സിനനുക്രമമായ ആഹാരം മാത്രമേ ഇവി
ടെ സാധാരണ കിട്ടാറുള്ളൂ. സാധുക്കളും സാമാന്യ ഗൃഹ
സ്ഥന്മാരും വെറും*..സൂക്കാറൊട്ടിയും” ഗംഗാജലവും
കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ജീവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ദക്ഷിണ
ത്തിലെ സ്ഥിതി അതല്ല. അവിടം ഭോഗ്യഭൂമിയാണ്. എ
ങ്ങോട്ടു തിരഞ്ഞാലും ചേറും കറിയും കാപ്പിയും ഇഡ്ഡ
ലിയും സുലഭമാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ തപോ
വൃത്തിയിൽ കഴിയുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ ഹിമാലയം
തപസ്സിന് ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലമാണ്. ശൈത്യവും
ഗംഗാജലവും പുണ്യധാമങ്ങളും ഗിരികളും വനങ്ങളും മന
സ്സിനെ അന്തർമുഖമാക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരി
ക്കുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞു തപസ്സിന്റെ മാഹാത്മ്യം അ
ദ്ദേഹം വിസ്തരിച്ചു. പുതിപാദിച്ചു. “പുരാതനകാലം മുതൽ
തന്നെ തപസ്വികൾ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടായി
രുന്നുവെന്ന് പ്രാചീനചരിത്രങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.
ഇന്നും ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കളുടെ ഇടയിൽ വലിയ തപസ്വികളു
ണ്ട്”, എന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതിന് ടിബ
റ്റിലെ ലാമമാരെയാണ് അദ്ദേഹം ഉദാഹരിച്ചത്. കൈ
ലാസയാത്രയിൽ തനിക്കു പരിചയപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞ
ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളുടേയും അവിടെ തപശ്ചര്യയിൽ കഴി
യുന്ന ലാമമാരുടേയും സ്വഭാവം, ആചാരമന്യാദ മുതലായവ

* നെയ് ചേരാത്ത ഉണക്കുറൊട്ടി.

യെക്കുറിച്ചു സ്വാമിജി ഞങ്ങളോടു വിസ്മയിച്ചു പറഞ്ഞു. അപരഭേദം ഹിന്ദുസന്ന്യാസിമാരുടെയും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ടെന്ന് ശ്രീ സ്വാമിജി പറഞ്ഞു. “പക്ഷെ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. മിക്ക ലാമമാരും മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണ്” എന്നുകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു: അഹിംസാമൂർത്തിയായ ശ്രീ ബുദ്ധദേവന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഭിക്ഷുക്കൾ മാംസഭുക്കുകളാണോ എന്നു്. “അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമിവിടെ കിട്ടുകയില്ലല്ലോ” എന്നായിരുന്നു സ്വാമിജിയുടെ മറുപടി. പിന്നീടു്, അഹിംസാധർമ്മത്തിന്റെ ഉത്സൃതപവാദവിധികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് അഹിംസയുടെ അന്തരാരം സ്വാമിജി ഞങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നു. അതിങ്ങനെയായിരുന്നു. “സർവ്വവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്ന് സാക്ഷാത്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ജീവന്മുക്തനമാത്രമേ അഹിംസാധർമ്മത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ എത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഉത്പത്തിനാശരഹിതവും ഏകവും പൂർണ്ണവുമായ പരബ്രഹ്മത്തെ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ സമീക്ഷിക്കുന്നവനാണല്ലോ ജീവന്മുക്തനെന്നാവാൻ. അദ്ദേഹത്തിന് തന്നിൽനിന്നു ഭിന്നമായി മറ്റൊന്നിനെ കാണാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ഹന്താവെന്നോ ഹന്തവ്യനെന്നോ ഉള്ള ഭേദബുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ല.

“യസ്യ നാഹംകൃതോ ഭാവോ ബുദ്ധിര്യസ്യ ന ലിപ്യന്തേ
ഹതപാപി സ ഇമാൻ ലോകാൻ ന ഹന്തി ന നിബ-
ദ്ധ്യതേ”

എന്ന ഭഗവദ്വചനത്തിന്റെ അർത്ഥവും ഇതുതന്നെയാണ്.” ഇങ്ങനെ ആ വിഷയം അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ

ഹിമഗിരിപര്യടനത്തിൽ സ്വാമിജിക്കുവേണ്ടി വിശേഷസംവത്സരങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു. “അതെല്ലാം ഹിമഗിരിവിഹാരത്തിൽ പറ്റിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ അതു വായിച്ചിട്ടില്ലേ?” എന്തായിരുന്നു അതിനുള്ള ഉത്തരം. “ഓംഹം. മാത്രം വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. മൂന്നുഭാഗവും ചേർത്ത ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രീ. കൊല്ലങ്കോട്ടഗോപാലൻനാഥർ ഒരുങ്ങുന്നുണ്ടെന്നും ഉടനേ അച്ചടിച്ചുകഴിഞ്ഞെന്നും സ്വാമിജി വെളിപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ഹിമഗിരി വിഹാരരൂപത്തിലുള്ള ആ കാണപ്പെടുന്ന സത്യയുടെ ചില വിശേഷരൂപങ്ങൾ സ്വാമിജിയുടെ മുഖത്തുനിന്നുതന്നെ കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഹിമഗിരിവിഹാരത്തിൽ കൂടി വ്യക്തമാകുന്നത്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ ദേഹാഭിമാനരാഹിത്യവും ബ്രഹ്മാനുഭവദാർശ്യവുമാണ്. ഒരിക്കൽ ഗോമുഖത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ, വളരെ കർഷികരും അടുത്തുവന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു ഞാൻ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചുപോയി, അവിടുത്തേക്കു യേമുണ്ടായില്ലയോ എന്ന്. “അവയും ബ്രഹ്മസാരരൂപത്തിലല്ലേ പ്രകാശിക്കുന്നത്?” അദ്ദേഹം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞു.

1 “ചിതീയാദൈവേ”, 2 “തത്രാകോമോഹഃ

കശ്ശോകഃ

ഏകത്വമനുപശ്യതഃ” 3 “അഭയം വൈ ജനക,

പ്രാപ്തോസി’

1 രണ്ടെന്ന ബോധത്തിലാണ് യം,

2 എല്ലാ ഒന്നെന്നു കാണുന്നവനു് അവിടെ എന്തു മോഹമാണ്? എന്തു ശോകമാണ്?

3 അല്ലയോ ജനക, അങ്ങു് അഭയത്തെ പ്രാപിച്ചു.

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഉപനിഷത്തുങ്ങളുടെ ശരിയായ പൊരുൾ സ്വാമിജിയുടെ ആ ഉത്തരത്തിൽനിന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം ഞാനും സ്വാമിജിയും കൂടി ചില പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ നടത്തി. അവയുടെ ചുരുക്കം അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

ഞാൻ—ശ്രീ സ്വാമിജി, ഈ ഹിമാലയം തപസ്വികളായ മഹാത്മാക്കളുടെ നിവാസഭൂമിയാണല്ലോ ഇവിടെയുള്ള ഗിരിഗന്ധർവങ്ങളിലും മന്ദിരപ്രാന്തങ്ങളിലും ബാഹ്യബോധമില്ലാതെ സമാധിയിൽ തന്നെ വിജയിച്ചു തുടരുന്ന ചിരഞ്ജീവികളായ മഹർഷിശ്വരന്മാരുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാക്കളിൽ ആരെങ്കിലും അവിടുന്ന് കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി — കണ്ടിട്ടില്ല. ബാഹ്യബോധമില്ലാതെ സമാധിതപിത്തവൃത്തിയായി വളരുകാലം ജീവിച്ചവരിൽക്കുറേ ഇന്നൊരാൾക്കു് സാധിക്കുമെന്നു എനിக்கு് അഭിപ്രായമില്ല.

ഞാൻ—വസിഷ്ഠവിശ്വാമിത്രാദി മഹർഷിശ്വരന്മാർ വളരെ വർഷങ്ങൾ ബാഹ്യപ്രജ്ഞ കൂടാതെ നിശ്ചേഷ്ട കാഷ്ടങ്ങൾപോലെ തപസ്സിൽ മുഴുകിയിരുന്നുവെന്നു് പൂരണാദികളിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി—അങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണനകൾ തപസ്സിന്റെ മഹത്വത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന അത്ഥവാദങ്ങളാകുന്നുവെന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, മനുഷ്യശരീരം പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കു് വിധേയമായേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളൂ. ആ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നപക്ഷം

ശരീരം പെട്ടെന്ന് നശിച്ചുപോകും. ഈ സ്ഥൂലശരീരം അന്നമയകോശമാണല്ലോ. അന്നം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ശരീരത്തെ നിലനിർത്തുന്ന ധാതുക്കൾ നശിച്ചു് രോഗം പിടി പെട്ടു് ഇതു് വികൃതമായി പരിച്ചുപോകും. സത്യാഗ്രഹ കാലത്തു് അനശനംകൊണ്ടു് മരിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കഥ നമുക്കു് ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ.

ഞാൻ—കല്പങ്ങൾ സേവിച്ചു് ധാതുക്കൾക്കു് ബലവും പുഷ്ടിയും വർദ്ധിപ്പിച്ച ശരീരത്തെ അനശ്വരമാക്കാമെന്നു ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീസ്വാമിജി—ചില തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അങ്ങനെ കാണുന്നുണ്ടു്. ചില മനുഷ്യർ അതിലെ വിധിയനുസരിച്ചു് പല ഔഷധങ്ങളും സേവിച്ചു് മരിക്കയില്ലെന്നു പൊതുജനങ്ങളെ ഹരിദിദ്ധരിപ്പിച്ചതായിട്ടും അറിയാം. പക്ഷെ, അങ്ങനെയുള്ളവരും മരിച്ചുപോയി. അഥവാ, അങ്ങനെയുള്ളആരെങ്കിലും ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവരുടെ ഫോട്ടോ എടുത്തു് പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു നമ്മുടെ പത്രപ്രതിനിധികൾ മടിക്കുമോ? ഇതുപോലുള്ള പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

ഞാൻ—നിവൃ്തികല്പസമാധിയിൽ ബാഹ്യബോധ കീല്ലാതെ അധികനാരും കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ സാധിക്കുമെന്നു് ചില ഹായോഗികർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി—ഹായോഗംകൊണ്ടു് പ്രാണനെ നിരോധിച്ചു് കുറച്ചുകാലം ജീവിച്ചിരിക്കാമെന്നു് ചില

ഹായോഗികരും പറയുകയും അനുഭവപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ, അവരുടെ സമാധി ഉപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിർവ്വീകൽപ്പ സമാധിയല്ല. വളരെനാളത്തെ പരിശീലനംകൊണ്ടു പ്രാണസംയമനസിദ്ധിനേടി ക്ലിപ്തമായ ഒരു കാലയളവുവരെ പ്രാണനെ നിരോധിക്കാനുള്ള ഒരു കഴിവാണു് അതു്. അങ്ങനെ പ്രാണനിരോധനസിദ്ധി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പല യോഗികളും യോഗദൃഷ്ടന്മാരായി പിൽക്കാലത്തു് അധഃപതിച്ചിട്ടുള്ളതായും അറിയാം. പ്രാണനിരോധനം ചമയ്ക്കുവെള്ളത്തിലധികസമയം മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുക്കുവക്കുട്ടികളെക്കണ്ടിട്ടില്ലേ? അത്രയുംസമയം പ്രാണനിരോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടു്, അവരും സമാഹിതന്മാരായ യോഗികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവരാണോ?

ഞാൻ—ആധുനികന്മാരായ ചില മഹാത്മാക്കൾ ആറുമാസംവരെ ഒന്നും അറിയാതെനിർവ്വീകൽപ്പസമാധിയിൽ കഴിഞ്ഞുവെന്നു് ആ മഹാത്മാക്കളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി—പല മഹാത്മാക്കളുടേയും ജീവചരിത്രം വിരചിച്ച പണ്ഡിതന്മാർ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരല്ലെന്നുവരാം. ചിലർ ഗുരുക്കന്മാരുടെ മാഹാത്മ്യം ലോകത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആ ഗുരുക്കന്മാർക്കില്ലാത്ത സിദ്ധികൾപലതും അവരുടെ തലയിൽ ആരോപിച്ചു് അവരുടെ ജീവചരിത്രം വികൃതമാക്കിയെന്നുവരാം. സമാധിയെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞാൽ സാധാരണ

മനുഷ്യർക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലാക്കുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള കൂട്ടർ, ഒരു മഹാൻ നിർവ്വീകല്പസമാധിയിൽ ആദമാസം ഇരുന്നവെന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതപ്പെടാതിരിക്കുമോ? ഈശ്വരനെന്നോ, അവതാരപുരുഷനെന്നോ, സിദ്ധനെന്നോ പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ വാനോളം വാഴ്ത്താതിരിക്കുമോ പക്ഷേ, സത്സംഗംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ടും അഭ്യാസംകൊണ്ടും സമാധിസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കൾ ഇങ്ങനെയുള്ള ചരിത്രകഥനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. ആദമാസമോ, നൂറു വർഷമോ സമാധിയിലിരുന്നുവെന്ന് കേട്ടാൽപോലും ഒരു ബ്രഹ്മ്മനിഷ്ഠൻ അത്ഭുതവും തോന്നുകയില്ലല്ലോ

ഞാൻ-അവിടുന്ന് ഉളിയെത്തു് വളരെ ശരിയാണു്. ഹിമാലയത്തിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന കേരളീയനായ ഒരു മഹാത്മാവിനെക്കുറിച്ച് ഇതുപോലെ ഒരു കഥ അടുത്തകാലത്തു ഞാനും കേട്ടിരുന്നു ഉന്നതബിരുദധാരിയും പണ്ഡിതനുമായ ഒരു സാധുവഹാത്മാവാണ് അക്കഥ എന്നാടു പറഞ്ഞതു്. “ആ കേരളീയമഹാത്മാവു് ഹിമാലയത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ നിർവ്വീകല്പസമാധിയിൽ കഴിയുകയാണു്. ഒന്നോ രണ്ടോ ആഴ്ച കൂടുമ്പോൾ വല്ലവരും നിബ്ബന്ധിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഭിക്ഷാനും ചിലപ്പോൾ കഴിച്ചെന്നു വരും. ചിലപ്പോൾ അതും ഇല്ല. ഇതായിരുന്നു അക്കഥ. എന്നാൽ കൊല്ലവർഷം 1112-ൽ ആണെന്നു തോന്നുന്നു ആ മഹാത്മാവു കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ കുറച്ചുദിവസം അദ്ദേഹവുമായി അടുത്തു പരിചയിക്കുവാനുള്ള അവസരം എനിക്കുകിട്ടി. സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ഞാൻ കേട്ട ‘നിർവ്വീകല്പസമാധിയെ, സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹ

ത്തോടു ചോദിച്ചു. അതുകൂടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ട്രേഹം പറഞ്ഞത്. “ഇതൊരു വലിയ നണയാണല്ലോ” എന്നായിരുന്നു. “ഞാൻസുവികല്പഭാവത്തിൽതന്നെയാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. ഒരു ഗുഹയിലിരുന്നു ഈശ്വരഭജനം നടത്തുന്നത് സുഖമായിട്ട് എനിക്കു തോന്നുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇന്നും അവിടെ വിശ്രമിക്കുന്നത് ദീർഘമായ നിർവ്വികല്പഭാവസ്ഥയിൽഞാൻ ഒരിക്കലും ഇരുന്നിട്ടില്ല എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറഞ്ഞു

ശ്രീ സ്വാമിജി—ഒരു മഹാത്മാവായതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്.

ഞാൻ—ചില ഗുരുക്കന്മാർ സ്വാശിഷ്ഠന്മാർക്ക് പെട്ടെന്ന് സമാധി കൊടുക്കാറുണ്ടെന്ന് കേൾക്കുന്നു.

ശ്രീ സ്വാമിജി-സൂത്രശാലികളായ ചിലർ വല്ല മാന്യരവിദ്യകൊണ്ടും മറ്റും ദബ്ബലഹൃദയന്മാരായ ചില ഭക്തന്മാരുടെ മനസ്സ് മയക്കിയെന്നുവരാം. ആ മയക്കം സമാധിയാണെന്ന് വിചാരശീലമില്ലാത്ത മനുഷ്യർ ധരിച്ചുപോകുന്നതിൽ അതുതമിപ്പല്ലോ. സമാധി കൊടുക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യാവുന്ന ഒരു സാധനം അല്ല. ധാരണാധ്യാനാദികൾകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രതാപര്യ്യാസമാണ് അത്. ചിരകാലം നിരന്തരമഭ്യസിച്ച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അത് സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ആരെങ്കിലും പെവിയിൽ വല്ല മന്ത്രവും ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ടോ തലയിൽ കൈവെച്ച്, അനുഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടോ മാത്രം ഒരാൾക്ക് സമാധി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഞാൻ—സമാധി പരമപുരുഷാർത്ഥമാണെന്നത്രെ ഇന്നുപലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ശ്രീസ്വാമിജി—ആത്മദർശനത്തിനുള്ള ഒരു ഉപായമെന്നനിലയിൽ മാത്രമേ സമാധിയെ വേദാന്തശാസ്ത്രം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഉപേയം ആത്മദർശനമാണ്. എന്നാൽ, ഉപായത്തെ ഉപേയമെന്ന് ഇന്നു പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സത്സംഗമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യൻ ഹായോഗം, ലയയോഗം മുതലായവകൊണ്ട് പ്രാണവ്യോപാരത്തെയോ, മനോവ്യോപാരത്തെയോ നിയന്ത്രിച്ച് കരേസമയം ഈ ലോകത്തെ വിസ്തരിക്കുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ, പക്ഷേ, വിസ്തൃതിരൂപമായ ആ സമാധിയിൽ നിന്നു വിരമിക്കുമ്പോൾ, ആ യോഗിക്ക് ഈ ലോകവും വ്യവഹാരങ്ങളും പഴയതുപോലെ സ്വതന്ത്രമായിത്തീരുന്നു. പ്രാപഞ്ചികദുഃഖം അയാളെ വിട്ടുപിരിയുകയുമില്ല, അതിനാൽ, പ്രപഞ്ചവിസ്തൃതിരൂപത്തിലുള്ള വെറും സമാധികൊണ്ട് ഒരു മുഷ്കുട്ടി തൂപ്പുനാകുന്നില്ല. അപ്രകാരമുള്ള സമാധിയെ സുഷുപ്തി സമാനമായ ഒരവസ്ഥയായിട്ടുമാത്രമേ, സാധ്യമഹാത്മാക്കൾ പരിഗണിക്കുകയുള്ളൂ.

ഞാൻ—സമാധിയും സുഷുപ്തിയും ഒരുപോലെയാണോ?

ശ്രീസ്വാമിജി— പ്രപഞ്ചബോധമില്ലാത്തതിനാൽ, ആ അവസ്ഥകൾക്കിടയിൽ സാമ്യമുണ്ട്.

ഞാൻ—സുഷുപ്തിക്കുശേഷം, “ഇതുവരെയും താനെന്നുമറിയാതെ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു” എന്നുള്ള സ്വരണ

ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ, സമാധി ക്ഷേപമുണ്ടാകുന്ന സൂരണ, “ഞാൻ ഇതുവരെയും സമാഹിതനായിരുന്ന” എന്നാണല്ലോ. അതിനാൽ, സുഷുപ്തിയിൽ അജ്ഞാനവും സമാധിയിൽ ജ്ഞാനവുമുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കാം. ആ ഉറപ്പും ശരിയാണെങ്കിൽ, സുഷുപ്തിക്കും സമാധിക്കും സാമ്യമുണ്ടെന്നു പറയാമോ?

ശ്രീസ്വാമിജി-ആ നിലയിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. സുഷുപ്തിയിൽ, ചിത്തവൃത്തി അവിദ്യയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സമാധിയിൽ ആവൃത്തി നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ അതുകൊണ്ട്, സുഷുപ്തിയിൽ മനസ്സില്ലെന്നും സമാധിയിൽ മനസ്സുണ്ടെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ജ്ഞാനപൂർവ്വകമല്ലാത്ത നിരോധസമാധിക്കും സുഷുപ്തിക്കും തമ്മിൽ ഫലത്തിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല. രണ്ടിന്റെയും ഫലം പ്രപഞ്ചവിസ്മൃതിയാണ്.

ഞാൻ - സമാധിയുടെ സ്വരൂപം പ്രപഞ്ചവിസ്മൃതിയാണെന്ന് ചില ആചാര്യന്മാർ ഉപദേശിക്കാറുണ്ട്.

ശ്രീസ്വാമിജി-ആരുടേയും ഉപദേശമില്ലാതെതന്നെ സുഷുപ്തിമുർച്ഛാദികളിൽ അങ്ങനെയുള്ള സമാധി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്, അതാണ് പരമപുരുഷാത്മമെങ്കിൽ, എല്ലാവരും സുഷുപ്താഭ്യവസ്ഥകളിൽ ശാസ്ത്രചിന്തയോ, ഗുരൂപദേശമോ കൂടാതെ, തനിമയെ മുക്തന്മാരാക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ, സുഷുപ്താത്മിതന്മാരാരും അത് സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ - വേദാന്തികളും സാധാരണഭൂതസിക്കാരുണ്ടല്ലോ?

ശ്രീ സാമിജി-പ്രപഞ്ചവിസ്താരണത്തിനുവേണ്ടിയല്ല; പ്രപഞ്ചം മിഥ്യയാണെന്നും ആത്മാവ് സത്യമാണെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയമുണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് വേദാന്തികൾ സാധി പരിശീലിക്കുന്നത്.

ഞാൻ-സാധിക്കാതെ അത് എങ്ങനെയാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്?

ശ്രീ സാമിജി-പിത്തത്തിൽ യാതൊരുവിധത്തിലുമുള്ള വൃത്തിയും വിചാരങ്ങളും ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന സാധിയിൽ ഏകവും അദൃശ്യമായ ആത്മസ്വരൂപം പ്രതിബിംബമില്ലാതെ പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കും. അപ്പോൾ, സമാഹിതനായ വേദാന്തിക്ക് ആത്മാവ് തന്റെ സ്വരൂപമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുക. ആ അവസ്ഥയിൽ പ്രപഞ്ചാനുഭവം ലേശവുമില്ലതാനും. വ്യക്തമാനദശയിൽ എത്രയോ, സാധിയിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ആത്മസ്വരൂപത്തെ സ്തംഭിച്ച് ആ ആത്മാവിന്റെ സത്യസ്വരൂപവും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മിഥ്യാസ്വരൂപവും നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സാധിപരിശീലനംകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചമിഥ്യാത്വവും ആത്മസത്യത്വവും വേദാന്തിക്ക് നിശ്ചയിക്കാം. അതിനാൽ ആത്മജ്ഞാനത്തിനുള്ള സാധനങ്ങളിലൊന്നായിട്ടാണ് സാധി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഞാൻ - ആസന്നപ്രാണായാമാദി സാധനകൾകൊണ്ടാണോ വേദാന്തികളും സാധി പരിശീലിക്കുന്നത്?

ശ്രീസ്വാമിജി—അങ്ങനെ പരിശീലിക്കുന്നവരും കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ, ശാങ്കരസമ്പ്രദായാവലംബികളായ പരമഹംസസാധുക്കൾ മുഖ്യമായും ശ്രവണാദിസാധനകൾകൊണ്ടാണ് സമാധിയഭ്യസിക്കുന്നത്. ഗുരുമുഖത്തുനിന്ന് ‘‘തത്ത്വമസ്യാദി’’ മഹാവാക്യങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് മനസ്സുകൊണ്ട് ആത്മനിഷ്ഠയുപേക്ഷിച്ച് ചിത്തവൃത്തിയെ ആത്മാകാരമാക്കിത്തീർക്കുകയെന്നതാണ് സമാധിപരിശീലനത്തിന്റെ ക്രമം.

ഞാൻ—അത് നിദിദ്യയാസനമല്ലേ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—യോഗപരിഭാഷയിലെ സമാധിശബ്ദവും വേദാന്തപരിഭാഷയിലെ നിദിദ്യയാസനശബ്ദവും ഒരേ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നുവെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. വേദാന്തസമ്പ്രദായത്തിൽ ലയമെന്നും ബാധയെന്നും സമാധിരണ്ടുവിധത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൃമത്തെ വിപരീതമായി ചിന്തിച്ച് കാര്യത്തെല്ലാം കാരണത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച് സർവ്വകാരണകാരണമായ ബ്രഹ്മത്തെ സ്വസ്വരൂപമായി ധ്യാനിക്കുന്നതാണ് ലയസമാധി.

ഞാൻ—ആ സമാധിയിൽ അവിദ്യ നശിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്?

ശ്രീസ്വാമിജി— ലയസമാധിയിൽ മഹാവാക്യാർത്ഥജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ, അവിദ്യ നശിക്കുന്നില്ല. അത് സൂക്ഷുഷ്മിയിലെപ്പോലെ ബീജരൂപത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ലയസമാധിക്ക് സബീജസ്ഥായിയെന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. എന്നാൽ ബാധപൂർവ്വകമായ

സമാധിയിൽ ആദ്യം അവിദ്യയാണ് നശിക്കുന്നത്, ഗുരു മുഖത്തിരുനിന്ന് ശ്രവിക്കപ്പെടുന്ന “തത്ത്വമസി” മഹാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ മനനം ചെയ്യുമ്പോൾ “അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി” എന്നുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞ ഉത്തമാധികാരിയായ ശ്രോതാവിനുണ്ടാകുന്നു. ആ പ്രത്യഭിജ്ഞാദയത്തിൽ തന്നെ അജ്ഞാനം നശിക്കും.

ഞാൻ-അങ്ങനെയുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞയുണ്ടായാൽ, പ്രപഞ്ചപ്രതീതിയുണ്ടാകുമോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി-ഉണ്ടാകും; എന്നാൽ, ആ പ്രതീതി ബാധിതരൂപത്തിലാണ് വിളങ്ങുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ,

ഞാൻ-“ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണ്”, “എന്ന് ബാധിച്ചാലും, ഇടയ്ക്കിടെ ദേഹാത്മബുദ്ധി ഉണ്ടാകാറുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി - നിരന്തരമുള്ള സമാധിപരിശീലനംകൊണ്ട് അതും മാറും.

ഞാൻ—അതെങ്ങനെ സാധിക്കും?

ശ്രീ സ്വാമിജി-ശ്രവണാദികളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തിൽ തടാകാരത്തിലുള്ള ചിത്തവൃത്തിയുടെ പരിണാമമാണ് സമാധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ഇത് സവികല്പകമെന്നും നിർവ്വികല്പകമെന്നും രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ട്. വികല്പഭാവത്തോട്-വിശേഷഭാവത്തോട് കൂടിയ ബ്രഹ്മവസ്തുവിലുള്ള ചിത്തവൃത്തിപ്രവാഹത്തിന് സവികല്പകസമാധിയെന്നും, നിർവിശേഷമായ ബ്രഹ്മത്തിലുള്ള ചിത്തവൃത്തിപ്രവാഹത്തിന് നിർവികല്പകസമാധിയെന്നും പറയാം. ഇവയിൽ സവികല്പകസമാധിതന്നെ ദൃശ്യാനുവിദ്ധമെന്നും ശബ്ദാനുവിദ്ധ

മെന്നും രണ്ടുതരത്തിൽ ഉണ്ടു്. പേദാന്തപിപാരംകൊണ്ടു് “ഞാൻ ഭൂഷാവാകുന്നു” എന്നുള്ള ചിത്തവൃത്തിയുടെ പരിണാമമാണു് ദൃശ്യാനുവിദ്ധസമാധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു് സ്വർഗ്ഗം, ആദാര്യം, പൈശാഗ്യം മുതലായശാന്തവൃത്തികളും കാമം, ക്രോധം, ലോഭം തുടങ്ങിയ ഘോരവൃത്തികളും മോഹം ഭ്രമം മുതലായ മൂഢവൃത്തികളും ഹൃദയത്തിൽ സ്ഫുരിച്ചാലും, അവയെല്ലാം അന്തഃകരണധർമ്മങ്ങളാണെന്നും താൻ അവയെ കാണുന്ന ഭ്രഷ്ടാവു മാത്രമാണെന്നും വിവേചിച്ചു് അറിയണം. ആ വിവേകംകൊണ്ടു്, ഞാൻ അവസ്ഥാന്ത്രയത്തിലും അനുഭവപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെയെല്ലാം സാക്ഷിയാണെന്നുള്ള ചിത്തവൃത്തിദ്യുദ്ധമാകും. അതാണു് ദൃശ്യാനുവിദ്ധസമാധി, ദൃശ്യത്തോടുചേർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ പേരു സിദ്ധിച്ചതു്.

ഈ ദൃശ്യാനുവിദ്ധസമാധിയിൽ അനുഭവപ്പെട്ട അവസ്ഥാന്ത്രയസാക്ഷിയായ “ഞാൻ”, വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, “അഹംബ്രഹ്മാസ്മി” എന്നു് നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുകയാണു് ശബ്ദാനുവിദ്ധസമാധിയുടെ സ്വരൂപം. “അഹംബ്രഹ്മാസ്മി”യെന്നശബ്ദത്തോടുകൂടി ഏതു സമാധിയാചാര്യനാകാണാണു് ഇതിനു് ശബ്ദാനുവിദ്ധമെന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. “അഹംബ്രഹ്മാസ്മി” എന്ന മഹാവാക്യത്തെ അർത്ഥപിപാരപൂർവ്വം നിരന്തരം ധ്യാനിച്ചു് അദ്വൈതദർശനം സിദ്ധിച്ചാൽ ആ മഹാവാക്യത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കാതെത്തന്നെ ബ്രഹ്മാകാരമായവൃത്തിപ്രവാഹം അന്തഃകരണത്തിൽ തുടർന്നു നിലകൊള്ളും, അപ്പോൾ

സവികൽപസമാധി പരിപക്വമായിരുന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

ഞാൻ—വേദങ്ങളിൽനിന്ന് ഇന്ദ്രാദിദേവതകളെ അറിയുന്നതുപോലുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനമല്ല ഈ സമാധിയിൽ നിന്ന് ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുക?

ശ്രീസ്വാമിജി—അല്ല; ഈ സമാധിയിൽ നിന്ന് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അപരോക്ഷജ്ഞാനം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ബ്രഹ്മത്തെ ആത്മസ്വരൂപത്തിലാണറിയുന്നതു്. അതിനാൽ, ഈ ജ്ഞാനമൊരിക്കലും പരോക്ഷമാകുന്നതല്ല,

ഞാൻ—“ഞാൻ ദേഹമാണ്” എന്നുള്ള ബുദ്ധി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, “ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണ്” എന്നുള്ള ബുദ്ധി ബാധിക്കപ്പെടുകയില്ലേ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—“ഞാൻ ദേഹമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധി” മേംകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. അതിനാൽ, അതു് അവിദ്യാവൃത്തിയാകുന്നു. “ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധി” വേദാന്തവിചാരംകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. അതിനാൽ, അതുവിദ്യാവൃത്തിയാകുന്നു. വിചാരജന്യമായ ജ്ഞാനം മേജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മേജ്ഞാനത്തിനു വിചാരജന്യമായ ജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധി ദേഹാത്മബുദ്ധിയെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ദേഹാത്മബുദ്ധി ബ്രഹ്മാത്മബുദ്ധിയെ ഒരിക്കലും നശിപ്പിക്കുകയില്ല.

ഞാൻ—ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയും നശിക്കുകയില്ലേ?

ശ്രീസ്വാമിജി—നശിക്കും. പക്ഷെ, ആ ബുദ്ധി അജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷമാണ് സ്വയം നശിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. അതിനാൽ, ബ്രഹ്മബുദ്ധി—ബ്രഹ്മാകാരമായ ചിത്തവൃത്തി-മിഥ്യയാണെങ്കിലും, അജ്ഞാനനിരസനപോരാ സത്യമായ ബ്രഹ്മത്തെ ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവതിനുണ്ട്. മന്ദാധകാരത്തിൽ ഒരു കയറുകളിട്ട്... ഇത് പാമ്പാണ് എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഭയകമ്പാദികളും ഉണ്ടാകുന്നു. വിളക്കുകൊണ്ടുവന്നു. ശരിയായി നോക്കുമ്പോൾ, “ഇത് കയറാണ്” എന്നു നിശ്ചയിച്ചാശ്വാസിക്കാം. ഈ അനുഭവം പരിശോധിച്ചാൽ “ഇത്” എന്നതു സാമന്യബുദ്ധിയും, “കയറ്റ്” എന്നതു വിശേഷബുദ്ധിയുമാണെന്ന് കാണാം. സ്പ്പബുദ്ധിയെ കയറെന്ന ബുദ്ധി നശിപ്പിച്ചിട്ട് അതും സ്വയം നശിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നശിച്ചാലും, ഭയകമ്പാദികളെ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള കഴിവ് അതിനുണ്ട്. അതു പോലെ ഞാൻ ദേഹമാണെന്നുള്ള ഭ്രമജ്ഞാനം നിമിത്തം ദേഹാദിധർമ്മങ്ങൾ സ്വധർമ്മങ്ങളാണെന്നു കരുതി ഓരോ മനുഷ്യനും ദുഃഖിക്കുന്നു. ഗുരൂപദേശംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച സമാധിയിൽ ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള അവസ്ഥാകാര ബുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു. അതു ഞാൻ ദേഹമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയെ നശിപ്പിച്ചു സ്വയം ഇല്ലാതാകുന്നു. അതിനാൽ, ബ്രഹ്മബുദ്ധി നശ്വരമാണെങ്കിലും, ദുഃഖമില്ലാതാക്കി സുഖം നൽകുന്ന ഒന്നാണത്.

ഞാൻ—ദേഹബുദ്ധിയെന്നപോലെ ബ്രഹ്മബുദ്ധിയും നശിക്കുമെങ്കിൽ, പിന്നീടവശേഷിക്കുന്നത് അഭാവബുദ്ധിയല്ലേ?

ശ്രീ സ്വാമിജി-ഒരിക്കലുമല്ല. ഞാൻ ദേഹമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയെയും ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ളബുദ്ധിയെയും ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ പരമാത്മം മനസ്സിലാകും. “ഞാൻ ദേഹമാണ്” എന്നുള്ള ബുദ്ധിയിൽ “ഞാൻ” എന്നതു സാമാന്യവും “ദേഹ”മെന്നതു വിശേഷവുമാണല്ലോ. അതുപോലെ, “ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണ്” എന്നുള്ള ബുദ്ധിയിലും തുടർന്നിരിക്കുന്ന “ഞാൻ”സാമാന്യവും “ബ്രഹ്മം” വിശേഷവുമാകുന്നു. ദേഹമെന്ന വിശേഷബുദ്ധിയെ ബ്രഹ്മമെന്ന വിശേഷബുദ്ധി ഇല്ലാതാക്കിയിട്ട് അതു നശിക്കുന്നു. സാമാന്യരൂപത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന “ഞാൻ” എന്ന അനുഭവത്തെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ദേഹബുദ്ധിക്കോ ബ്രഹ്മബുദ്ധിക്കോ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ, ദേഹബുദ്ധി ഞാനെന്ന അനുഭവത്തിന്റെപുഷ്പത്തെയെ മറച്ചിട്ടാണ് സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നത്. ആ മറയ്ക്കുന്ന-നശിപ്പിക്കുന്ന-ജോലിയാണ് വിദ്യാവൃത്തിയായ ബ്രഹ്മബുദ്ധിക്കുള്ളത്. മറയ്ക്കുന്നീങ്ങുമ്പോൾ, ഞാൻ പുഷ്പമായി, ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കും. അതിനാൽ, അഭാവബുദ്ധിയുണ്ടാകുകയില്ല.

ഞാൻ—ബ്രഹ്മബുദ്ധിയിൽ ത്രിപുടിയുണ്ടല്ലോ. അതെങ്ങനെ വിദ്യാവൃത്തിയാകും?

ശ്രീ സ്വാമിജി-“ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു”വെന്ന അനുഭവത്തിൽ, “ഞാൻ” എന്ന ജ്ഞാതാവും “ബ്രഹ്മം” എന്ന ജ്ഞേയവും “ആകുന്നു” എന്ന ജ്ഞാനവും പ്രകാശിക്കുന്നു. അതിനാൽ, അത് ത്രിപുടിയുപത്തിലാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നതോന്നാം, എന്നാൽ, ഐക്യജ്ഞാനത്തിൽ

ആ തോന്നൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കളിമണ്ണ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആനയും, ആനക്കാരനും, തോട്ടിയും മൂന്നായി തോന്നിയാലും കളിമണ്ണുള്ള ബോധത്താൽ അവ മൂന്നും ബാധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ, ശ്രവണമെന്നാദികൾകൊണ്ട് “തത്പദ”ലക്ഷ്യാർത്ഥമായ ശുദ്ധബ്രഹ്മമചൈതന്യവും “തത്പദ”ലക്ഷ്യാർത്ഥമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യവും ഒന്നാണെന്നുള്ള ബോധം ദൃഢമായിരിക്കുകയാൽ “ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു” എന്ന ബുദ്ധിയിൽ തോന്നുന്ന ത്രിപുടി ബാധിത രൂപത്തിലാണ് വർത്തമാനം. അതിനാൽ, ഇതു വിദ്യാവൃത്തിയാകുന്നു.

ഞാൻ—ത്രിപുടിബാധിതമാണെന്നറിഞ്ഞാലും ചിലപ്പോൾ, അതു സത്യമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അപ്പോൾ സുഖദുഃഖാദിപ്രതീതി ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.

ശ്രീ സ്വാമിജി—അതു അദ്ധ്യാസംകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. നിർവ്വികല്പസ്ഥാധിയിൽ ആ തോന്നലുപോലും ഇല്ലാതാകും. “അഹംബ്രഹ്മാസ്മി” എന്നുള്ള സവികല്പസ്ഥാധിയുടെ ദാർഢ്യത്തിൽ ഞാനെന്നോ, ബ്രഹ്മമെന്നോ, ഉള്ള വൃത്തിപോലും ഇല്ലാതാകും. ആ അവസ്ഥ നിർവ്വികല്പസ്ഥാധിയാണ്.

ഞാൻ—അതു ശുന്യാകാരവൃത്തിയല്ലേ?

ശ്രീസ്വാമിജി—ഒരിക്കലുമല്ല. എന്തെന്നാൽ, വിശേഷാദവേമില്ലാതിരുന്ന നിർവ്വികല്പസ്ഥാധിയിൽനിന്നു വ്യത്യാനഭരതലേക്കു വരുന്ന ജ്ഞാനിക്ക് “താനിതുവരെയും സമാധിതനായിരുന്നു” എന്നുള്ള സ്മരണയുണ്ടാകുന്നു. ആ സ്മരണപരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ, സമാധിഭര

യിൽ താൻ സത്താസ്വാമനൃപേണ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടാ
യിരുന്നുവെന്ന് തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട്
നിർവ്വീകല്പസമാധി ശൂന്യാനുഭവമല്ലെന്ന് നിർണ്ണയി
ക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. പ്രത്യക്ഷാഭിപ്രമാണങ്ങൾ, വിപര്യ
യം, വികല്പം, നിദ്ര, സ്തൂതി ഇങ്ങനെയുള്ള വൃത്തി
കളൊന്നുംതന്നെ അന്തഃകുണ്ഠതിലുദിക്കാതിരുന്നത് ആ
അവസ്ഥ നിർവ്വീകല്പസമാധിയാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു
കൊള്ളണം. ഈ അവസ്ഥയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന ചൈത
ന്യമാണ് ഉപനിഷത്തുകളിൽ സിദ്ധാന്തരൂപത്തിൽ പ്ര
തിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ബ്രഹ്മസ്വരൂപമെന്നു വ്യക്തമാന
മായിലുറപ്പായി നിശ്ചയിച്ച് പരമാനന്ദപൂർണ്ണനായിവി
ജയിക്കുകയാണ് ഒരു പേദാന്തിയുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം. ആ
ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള ഒരുപാതയായിട്ടുമാത്രമാണ് വേദാന്തി
സമാധിയെ പരിഗണിക്കുന്നത്.

ഞാൻ-ഓളുടെ സമാധിജന്യമായ ആത്മാനുഭവത്തെ
മറ്റൊരാൾക്ക് ബാഹ്യലക്ഷ്യസ്സുകൊണ്ടറിയുവാൻ കഴി
യുമോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി-സമാധി സ്വസംവേദ്യമാണ്. അത്
അന്യനറിയുവാനോ അന്യനെ വാക്കുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു
മനസ്സിലാക്കുവാനോ സാധിക്കുകയില്ല. അതു തനിയെ
അനുഭവിച്ചറിയേണ്ട ഒരവസ്ഥയാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം
കൊണ്ടും ആചാര്യോപദേശംകൊണ്ടും ശമദമാദികൾകൊ
ണ്ടും സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട മനസ്സ്, ഇളക്കവും മയക്കവും
കുലനാതെ, സാമാന്യബോധസ്വരൂപത്തിൽ വർത്തിക്കു
മ്പോൾ, അത് നിർവ്വീകല്പസമാധിദശയെ പ്രാപിക്കു
ന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.

ഞാൻ—ഈ സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും സഹജ മല്ലല്ലോ. അതിനാൽ, ഇവ കൃത്രിമമാണെന്ന് ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്.

ശ്രീ സ്വാമിജി—സാമാന്യഭൂഷിയിൽ കൃത്രിമമാണെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ, അന്തഃകരണത്തെ നല്ലതു പോലെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ, സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും സഹജമാണെന്ന് മനസ്സിലാകും. ഒരു കടം ഉണ്ടാകുമ്പോൾതന്നെ അതു തനിയെ ആകാശത്താൽ പൂർണ്ണമായിട്ടുതന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഉണ്ടായ കടത്തിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചു നിറയുന്നതിനും വെള്ളമില്ലാതാക്കുന്നതിനും നമുക്കു കഴിയും. എന്നാൽ ആ കടത്തിലെ ആകാശത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കയില്ലല്ലോ. കടത്തിന്റെ വായ് മൂടിപ്പെട്ടിയാലും, അതിന്റെ ഉള്ളിൽ ആകാശം ഉണ്ട്. അതുപോലെ, ചിത്തം ഉണ്ടാകുമ്പോൾതന്നെ അതു ചൈതന്യപൂർണ്ണമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആ ചിത്തമുണ്ടായതിനുശേഷം, അതിൽ അനേകതരത്തിലുള്ള വൃത്തികളുണ്ടാകുന്നു. ആ വൃത്തികളെ ഇല്ലാതാക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. എന്നാൽ, ചിത്തത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആത്മചൈതന്യത്തെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ ചൈതന്യം വൃത്തികൾ ഉള്ളപ്പോഴും ഇല്ലാത്തപ്പോഴും ചിത്തത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ആ പരമാത്മം ബഹിർമുഖബുദ്ധികൾക്കറിയാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, സമാധിപരിശീലനംകൊണ്ട് ചിത്തവൃത്തി നിരോധിക്കപ്പെട്ടാൽ, അതിസൂക്ഷ്മമായ ചിത്തംകൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മസ്വരൂപം ആർക്കും അനുഭവിക്കാവുന്നതാണ്.

ഞാൻ—അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, സമാധി-ആത്മാനുഭൂതി-എപ്പോഴും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലേ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—ആ അനുഭവം എല്ലാവർക്കും സഹജമായി ഉണ്ടെങ്കിലും, അത്; കരണത്തിലെ വൃത്തിവിക്ഷേപം കൊണ്ട് മന്ദബുദ്ധികൾ അത് അറിയുന്നില്ല. മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിഷയചിന്തകൾക്കിടയിലെല്ലാം നിർവ്വികാരമായും ശാന്തമായുമിരിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥകൂടി അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ ശാന്തമായ അവസ്ഥ സഹജമായ സമാധിയെയും ആത്മാനുഭൂതിയെയുമാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—അതുകൊണ്ടാണോ വലിയ ദുഃഖത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ പോലും ബാഹ്യമായ കാരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ ദുഃഖരഹിതന്മാരായും ശാന്തന്മാരായും കാണപ്പെടുന്നത്?

ശ്രീ സ്വാമിജി - അതെ. ദുഃഖാർത്തന്മാർ പോലും ഇടയ്ക്കിടെ ആശ്വസിക്കാറുണ്ട്. അതിന് കാരണം, ദുഃഖാകാരമായ മനോവൃത്തി നശിക്കുകയും മറ്റൊരു വൃത്തിയുണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ആണ്. അപ്പോൾ, രണ്ടുവൃത്തികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വൃത്തിരഹിതമായ ഒരവസ്ഥ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ആ അവസ്ഥയിലാണ് അവർ ആശ്വസിക്കുന്നത്, സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, രണ്ടു വിചാരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വൃത്തിരഹിതമായ സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും സഹജമായി അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ആ അവസ്ഥ, വേദാന്തവിചാരംകൊണ്ട് ആത്മസ്വരൂപമാണെന്ന് ബോധിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് സഹജമായ സമാധി

സുഖം അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള സുകൃതികൾക്കറിയാം, സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും കൃത്രിമങ്ങളല്ലേന്ന്.

ഞാൻ— സമാധിയും ആത്മാനുഭവവും ഇത്ര പ്രയാസം ഇല്ലാത്തതാണെങ്കിൽ - സഹജമാണെങ്കിൽ- അതു നേടുന്നതിനുവേണ്ടി ജിജ്ഞാസുകളെ ദുഷ്ടമായ ശാസ്ത്രമാർഗ്ഗത്തിലിട്ടിഴയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണ്?

ശ്രീ സാമിജി— ഞാനെന്ന അനുഭവത്താൽ എല്ലാവരും അത്മസ്വരൂപം സാമാന്യമായി ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മമാണ് താനെന്നുള്ള ബുദ്ധി സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സാമാന്യമനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയിൽ സംസ്കാരമുളവാക്കിയെങ്കിൽമാത്രമേ അതിസൂക്ഷ്മമായ ആത്മതത്ത്വത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അവൻ അധികാരിത സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. നിഷ്കാമകർമ്മം, ഉപാസന മുതലായവകൊണ്ട് ചിത്തശുദ്ധി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കു മാത്രമാണ് ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ ഉണ്ടാകുക. സാധനചതുഷ്ടയം സമ്പന്നനായ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസു ആചാര്യനിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചതായ ഉപദേശമനുസരിച്ച് ബ്രഹ്മവിദ്യ അഭ്യസിച്ചാൽ, ബ്രഹ്മം തന്റെ സഹജസ്വരൂപമാണെന്ന് അയാൾക്ക് സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ കഴിയും. പക്ഷെ, സംസ്കാരരഹിതനായ മൂഢൻ അതു സാധ്യമല്ല.

ഞാൻ— ബ്രഹ്മം ജീവന്റെ സഹജസ്വഭാവമാണെങ്കിൽ, ജ്ഞാനിയെപ്പോലെ മൂഢനും അതിനെക്കുറിച്ചുനല്ല ബോധമുണ്ടാകേണ്ടതല്ലേ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—സകലമനുഷ്യർക്കും ശരീരാനുഭവം ഉണ്ട്. പക്ഷെ, ശരീരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ പരിജ്ഞാനം എല്ലാവർക്കുമില്ല. ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഒരു ഡോക്ടർക്കുമാത്രമേ, അതു പൂർണ്ണമായി ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. അതു പോലെ, എല്ലാവർക്കും 'ഞാൻ' എന്ന നിലയിൽ ബ്രഹ്മമേ ബ്രഹ്മം തന്റെ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

* “യാ നിശാ സർവ്വഭൂതാനാം തസ്യാം ജാഗത്തി സംയമീ യസ്യാം ജാഗ്രതി ഭൂതാനി സാ നിശാ പശ്യതോ മനേ;” എന്നുള്ള ഗീതാവകൃതനെ ഇതിനു് തെളിവാണ്ല്ലോ.

ഞാൻ—വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ വലിയ പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത ഒരു ജിജ്ഞാസുവിനു് രണ്ടു ചിത്തവൃത്തികളുടെ മധ്യത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന “നിർവ്വികാരഭാവം”, അദ്യോ സംകൊണ്ട്, ക്രമേണ വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ യഥാർത്ഥബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായിത്തീരാൻ കഴിയുമോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—തീർച്ചയായും കഴിയും. ബ്രഹ്മജീവന്റെ സഹജസ്വഭാവമാണെന്നു് മുമ്പുതന്നെ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്ല്ലോ. “എന്നാൽ, അജ്ഞാനംകൊണ്ടാണ് ആ വാസ്തവം എല്ലാവരും അറിയാതെ ഇരിക്കുന്നത്”.

* എല്ലാഭൂതങ്ങൾക്കും രാത്രിപോലെതോന്നുന്ന ആത്മാനുഭൂതിയിൽ യോഗി ഉണർന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ജീവികളും ജാഗ്രത്തായിക്കരുതുന്ന പ്രപഞ്ചാനുഭവം, ആത്മാനുഭവം സിദ്ധിച്ച യോഗിക്കു് അജ്ഞാനം—ഇരുൾ ആണ്.

ആചാര്യോപദേശംകൊണ്ട് അജ്ഞാനം നീങ്ങുമ്പോൾ, രണ്ടു ചിന്തകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിർവ്വിചാരാവസ്ഥ, തന്റെ സഹജമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നറിഞ്ഞു് ഒരു ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായി ബ്രഹ്മ സുഖമനുഭവിക്കുവാൻ, ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത ചന്ദനാ യാൽത്തന്നെ, ഏതൊരു ജിജ്ഞാസുവിനും സാധിക്കുന്നതാണ്.

“നഷ്ടേ പൂർവ്വചികല്പേതു യാവന്യസ്യനോദയഃ
നിർവ്വചികല്പകലൈതന്യം സ്പഷ്ടം താവദിദം സതഃ
“ഏകദിത്രിക്ഷണേഷേവം വികല്പസ്യ നിരോധനം
ക്രമേണാഭ്യസ്യതാം യത്താദ” ബ്രഹ്മാനുഭവകാംക്ഷിഭിഃ”
എന്നുള്ള ശ്രീശങ്കരഭഗവത്പാദോപദേശംതന്നെ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ മതിയായതെളിവാണ്. ചിത്തംഎപ്പോഴും വൃത്തിരൂപത്തിൽ പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ ഓരോ വൃത്തിയും ഉണ്ടായിനശിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത് ഒരു വൃത്തി ഉണ്ടായി നശിച്ചിട്ടാണല്ലോ മറ്റൊരു വൃത്തി ത്തിയുണ്ടാകുന്നത്, ഒരു വൃത്തിയുടെ നാശത്തിനും മറ്റൊരു വൃത്തിയുടെ ഉത്പത്തിക്കും ഇടയിൽ വൃത്തിരഹിതമായ അവസ്ഥയും എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ അവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കിയാൽ നിർവ്വചികല്പകലൈതന്യം സ്വരൂപമായ ആത്മാനുഭവം സഹജമാണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ വിഷമമില്ല.

താൻ-അല്പസമയം ഒന്നും വിചാരിക്കാതെ മനനമായിരുന്നു ചിത്തവൃത്തികളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ, ആ വൃത്തികളുടെ ഇടയിൽ നിർവ്വിശേഷമായ ഒരു

ബോധം അവബോധമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അതുതന്നെയാണോ ശരിയായ ആത്മാനുഭൂതി?

ശ്രീസ്വാമിജി-അത.വിഷയസ്തർശമില്ലാതെ അവബോധമായും വിശേഷരഹിതമായും കാശിക്കുന്ന ആകേ വലബോധംതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥമായ ആത്മസ്വരൂപം. അതു് എല്ലാവരും സഹജമായി അറിയുന്നുമുണ്ടു്. പക്ഷേ അതു് ആത്മാവാണെന്നു് അറിയണമെങ്കിൽ, ഗുരൂപദേശം തന്നെവേണം. *“വിസ്മൃതകണ്ഠചാമീകരന്യായം” അതിനുള്ള ശരിയായ ഉദാഹരണമാണല്ലോ.

ഞാൻ—കറച്ചുസമയം ഒന്നുവിചാരിക്കാതെ മുന്നായിരിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, പെട്ടെന്നുതന്നെ മനസ്സ് ഇളകുകയോ, മയങ്ങുകയോ ചെയ്യും. അതിനാൽ, ദീർഘസമയംനിവൃ്തിപാഠമായിരിക്കുവാൻസാധിക്കുന്നില്ല

ശ്രീസ്വാമിജി- അല്പസമയമെങ്കിലും മനസ്സ് ഇളകാതെയും മയങ്ങാതെയും ഇരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതുതന്നെ ഒരു മഹാഭാഗ്യമായിട്ടുവേണം കരുതുവാൻ. അതു കൈണ്ടുതന്നെ ആത്മാനുഭൂതിയുണ്ടാകും. എന്നാൽ, ഇളക്കവും മയക്കവും.സാധിക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയപ്രതിബന്ധങ്ങളാണു്. വിക്ഷേപമെന്നും ലയമെന്നുമാണു് ഇവയ്ക്കു യോഗശാസ്ത്രത്തിലുള്ള പരിഭാഷികസംജ്ഞ. പ്രമാണം, വിപര്യയം, വികൽപ്പം, സ്മൃതി ഈ മനോവൃത്തികളെ വിക്ഷേപമെന്നും, നിദ്രയെന്നറിയപ്പെടുന്ന അഭാവപ്രത്യ

* കഴുത്തിലണിഞ്ഞ സ്വർണ്ണാഭരണം മറന്നുപോയകഥ.

യാലംബനാവൃത്തിയെ ലയമെന്നും പറയുന്നു. വിക്ഷേപോത് പത്തിക്കുള്ള പ്രധാനകാരണം വിഷയാസക്തിയാണ്. വിഷയങ്ങളിൽ സുഖമുണ്ടെന്നുള്ള സങ്കല്പംകൊണ്ടാണ് വിഷയാസക്തിയുണ്ടാകുന്നത് *“യോവൈ ഭൂമാതത് സുഖം, നാല്പേ സുഖമസ്തി അഥ യദല്പം തന്മർത്യം തദ്ദുഃഖം” എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപനിഷദാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ നല്ലതുപോലെ ചിന്തിച്ച് ആത്മാവ് സുഖസ്വരൂപമാണെന്നും വിഷയങ്ങളിൽ സുഖമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവ നശ്വരങ്ങളും ദുഃഖപ്രദങ്ങളുമാണെന്നുംകൂടി മനസ്സിലാക്കിയാൽ, വിഷയാസക്തി നശിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ വിഷയാസക്തി നശിച്ചാൽ വിക്ഷേപവും നശിക്കും. അതുപോലെ ലയത്തെയും ഇല്ലാതാക്കണം. ഉറക്കമിളച്ച്, അജിണ്ണം, അമിതഭക്ഷണം, അധികശ്രമം മുതലായ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ലയമുണ്ടാകുന്നത്.

“യുക്താഹാരവിഹാരസ്യ യുക്തപേഷ്ടസ്യ കർമ്മസ്യ യുക്തസ്വപ്നാവബോധസ്യ യോഗോ വേതിദുഃഖഹാ” എന്നുള്ള ഗീതോപദേശമനുസരിച്ച്, തന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും ശരീരപ്രകൃതിയ്ക്കും യോജിച്ചപിധത്തിൽ മിതമായ ആഹാരവും മിതമായ സഞ്ചാരവും യുക്തമായ പ്രണവജപവും, ഉപനിഷത്പാഠം മുതലായ കർമ്മങ്ങളും ആവശ്യത്തിനുള്ള ഉറക്കവുംഉണർച്ചയും യഥാകാലംനിർവ്വഹിച്ചാൽ ഒരു സാധകന് ലയമെന്ന മയക്കമില്ലാതാക്കാൻ

*യാതൊന്നു പൂണ്ണമാണോ അത് സുഖമാകുന്നു. അല്ലായെ വിഷയത്തിൽ സുഖമില്ല. അല്ലായവിഷയം നശ്വരവും ദുഃഖപ്രദവുമാകുന്നു.

പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഇളക്കവും മയക്കവും ഇല്ലാതാക്കിയാൽ, നിശ്ചലവും നിർവികാരവുമായ മനസ്സിൽ ആത്മപ്രകാശം നല്ലതുപോലെ ഉണ്ടാകും.

ഞാൻ—ചിലപ്പോൾ ഇളക്കവും മയക്കവും സാധിക്കാതെ, മനസ്സ് നിശ്ചലമായും സുഖസമ്പൂർണ്ണമായും അനുഭവപ്പെടും എന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ വിഷപ്പവും ലയവുമില്ലെങ്കിലും, മനസ്സിനു ശരിയായ ഉണർവും ഉന്മേഷവും ഉണ്ടാകാറില്ല അപ്പോൾ ധ്യാനംകൊണ്ടുള്ള സുഖവുമനുഭവപ്പെടാറില്ല. പെട്ടെന്ന് ധ്യാനം നിർത്തി ഏഴന്നേലടക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ശ്രീസ്വാമിജി—അതും സമാധിക്കു് തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു ദോഷമാണു്. തത്ത്വവിചാരംകൊണ്ടും വൈരാഗ്യഭാവന കൊണ്ടും വിഷേപത്തെയും, ഉറക്കമിളപ്പു്, അജീർണ്ണം മുതലായവയെ നിരോധിച്ചുകൊണ്ടു് ലയത്തെയും ശമിപ്പിച്ചാലും മനസ്സ് സ്തംഭിച്ചതുപോലെ വർത്തിക്കും ആ അവസ്ഥ സമാധിയാണെന്നു് ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകും. കഷ്ടമായെന്നൊരു ദോഷമാണതു്. രാഗദോഷാദിപ്രബലവാസനനിമിത്തമാണു് അതുണ്ടാവുക അതു് ദൃഢമായ തത്ത്വവിചാരംകൊണ്ടും ഉത്സാഹംകൊണ്ടും ഇല്ലാതാക്കണം. അപ്പോൾ, മനസ്സ് ഇളകാതെയും മയങ്ങാതെയും സ്തംഭിക്കാതെയും നിർവികാരമായി ബോധസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കും. ആ മനസ്സിൽ ആനന്ദം പരിപൂർണ്ണമായി അനുഭവപ്പെടും. എന്നാൽ, താൻ സമാധിസുഖമനുഭവിക്കുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്ത ഒരു സാധകനുണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അങ്ങനെ ഉണ്ടായാൽ, സമാധിക്കു തടസ്സം

മായി നില്ക്കുന്ന രസാസ്വാദമെന്ന ദോഷം വന്നുചേരും. അവിടെയും ഞാൻ സുഖിയാണെന്നുള്ള മനോവൃത്തിയുണ്ടാകും. അതും സമാധിക്ക് തടസ്സമാണല്ലോ. അതിനെയും നിർവ്വീകിച്ചു കഴിയായ സരൂപസുഖസ്ഥിതികൊണ്ട് ഇല്ലാതാക്കണം. ഇങ്ങനെ ലയം, വിക്ലേഷം, കഷായം, രസാസ്വാദം മുതലായ ദോഷങ്ങളില്ലാതെ, ശാന്തമായും പൂർണ്ണമായും കേവലബോധസ്വരൂപമായും വിളങ്ങുന്ന ചിത്തമാണ് നിർവ്വീകൽപ്പസമാധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ആ അവസ്ഥയിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ചൈതന്യം തന്റെ സ്വരൂപമാണെന്ന് സഹജമായനുഭവിച്ചു രസിക്കുന്ന മഹാപുരുഷനാണ് ശരിയായ ജീവനുക്തൻ. ആ മഹാത്മാവിന് സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും സഹജമാണ്. ഈ സഹജസ്ഥിതി പിൻപറ്റുന്നതുകൊണ്ട് സാർവ്വധാർമിക മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് തീർത്ഥാടനാദി തപശ്ചര്യകളും വേദാന്തശാസ്ത്രചിന്തകളും സമാധിയും സഹജാനന്ദരസാനുഭവത്തിനുള്ള സാധനകൾ മാത്രമാകുന്നു.

* “ഉത്തമാ സഹജാവസ്ഥാ മദ്ധ്യമാ ധ്യാനസന്തതിഃ
അധമാ ശാസ്ത്രചിന്താ ച തീർത്ഥയാത്രാടഭ്യമായമാ”

എന്ന മഹദ്വചനം ഈ പരമാർത്ഥത്തെ ആണല്ലോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഞാൻ-അവ്വേദനം അഭ്യളിച്ചെല്ല സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും വേദാന്തദൃശ്യാബ്ധി കടഞ്ഞെടുത്ത

* സഹജാവസ്ഥ ഉത്തമവും, ആത്മദ്ധ്യാനം മദ്ധ്യമവും, ശാസ്ത്രവിചാരം അധമവുമാണ്. മോക്ഷസാധനങ്ങളിൽ തീർത്ഥയാത്ര സഹജാവസ്ഥാദികളെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറെയും അധമമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾക്കു നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലായി സമാധിയെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു വിവേകികളല്ലാത്ത ഭക്തന്മാരെ കളിപ്പിക്കാൻ കച്ചകെട്ടിപ്പറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആചാര്യന്മാരുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപവും അവിടുത്തെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടുവോളം ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പക്ഷെ, അതിദുർല്ലഭമായ സമാധിയും ആത്മാനുഭൂതിയും സഹജമാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം സാധാരണക്കാരനുകൂടി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ഉപായമെന്താണെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് അറിയേണ്ടതു്.

സ്വാമിജി—അതിന് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു് ആത്മജ്ഞാനികളായ മഹാത്മാക്കളുമായുള്ള സംസർഗ്ഗമാണ്. ആ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് തത്വജ്ഞാനവും വൈരാഗ്യവും ഉപരതിയും ക്രമേണ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും. ബ്രഹ്മ്മനിഷ്ഠനായ ആചാര്യനിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച ഉപദേശമനുസരിച്ചു് പ്രഭാതത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും കുറച്ചുസമയം ബ്രഹ്മദ്ധ്യാനം പരിശീലിക്കണം. വ്യവഹാരകാലത്തു്, ഇക്കാണ്പ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചജാലമെല്ലാം ബ്രഹ്മ്മസ്വരൂപമാണെന്നും, ധ്യാനകാലത്തു്, ഞാൻബ്രഹ്മ്മമാണെന്നും ചിന്തിക്കണം. സുഖാസനത്തിലിരുന്ന് ഒന്നാമതായി ഞാൻ അവസ്ഥാന്ത്രയസാക്ഷിയാണെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടും യാതികൊണ്ടും ബീജയിക്കണം. ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സാക്ഷിപൈതന്യത്തിൽ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട പൂണ്ണവും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപവുമായ ബ്രഹ്മ്മത്തിന്റെ രലക്ഷണമുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിക്കണം, പിന്നീടു് ഞാൻ പൂണ്ണവും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപവുമായ ബ്രഹ്മ്മപൈതന്യമാണെന്നു് നിരന്തരം ധ്യാനിക്കണം. അന്തഃകരണം

ബ്രഹ്മകാരമായിപരിണമിക്കുന്നതുവരെ സർവശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു അനന്യമനസ്കനായി ധ്യാനിക്കണം. അധ്യാനത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന സച്ചിദാനന്ദബ്രഹ്മരസാവേശംകൊണ്ട് സാക്ഷിയെന്നോ ബ്രഹ്മമെന്നോ ഉള്ള ചിന്തപോലുമില്ലാതെ നിശ്ചിന്തനായി, നിർവ്വികാരമനസ്കനായി പ്രകാശിക്കണം. ഇങ്ങനെ, തുടർന്നു ദിവസവും അഭ്യസിച്ചാൽ ഏതു ശ്രദ്ധാലുചിന്തും ആത്മാനുഭവമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എപ്പോഴും ചിത്തത്തിൽ വൃത്തികളുണ്ടാകാതിരിക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടതു്.

*“നിർവിചാരവൈശാരദ്യോദദ്ധ്യാത്മപ്രസാദഃ”

x “ശന്നൈശന്നൈരപരമേദ്ബുദ്ധ്യാധ്യതിഗ്രഹിതയാ

ആത്മസംസ്ഥംമനഃക്രൂതാ ന കിഞ്ചിദപി

ചിന്തയത്” ഗീ. 6-25

എന്നുള്ള യോഗസൂത്രവും ഗീതാവാക്യവും നിവൃക്തപ്രസാദമായിലാഭത്തിനും ആത്മാനുഭൂതിക്കുമുള്ള ഉപായത്തെ ആണ് ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്.” പ്രഭാഷണം ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിച്ചപ്പോൾ, ഞങ്ങളെല്ലാവരും പരമാനന്ദപൂർണ്ണന്മാരായി കരസമയം ഇരുന്നുപോയി. ആ രംഗം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സ്മരണീയങ്ങളായ ചിലഘട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു.

*ചിത്തത്തിൽ ഒരു വിചാരവുമുണ്ടാകാതിരുന്നാൽ ആത്മചൈതന്യം പ്രകാശിക്കും.

x ധൈര്യത്തോടുകൂടി ബുദ്ധികൊണ്ട് മനസ്സിനെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു പിന്തിരിക്കണം. അതിനുശേഷം എല്ലാം ആത്മാവാണെന്നു ചിന്തിച്ചുപിടിച്ചിട്ട് സഹജാവസ്ഥയിൽ ഒന്നു ചിന്തിക്കാതിരിക്കണം.

ന്നവെന്നുള്ളത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

യ:സ്വാന്തികം ഗതവത: സുജനാനമദ-
മാനന്ദസാദ്രഘ്യഭയാംസ്തന്മതേമുനീന്ദ്രഃ
അല്പസ്തിതൈ: സുമധുരൈർനിജവാഗ്വിലാസൈർ-
വേദാന്തത്തത്വഗമകൈരുപശേത്രുവൈ;”

എന്ന തപോവനശതകത്തിലെ ശ്ലോകം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണെന്ന് സ്വാമിജിയുടെ സമാധിവിഷയകമായ പ്രഭാഷണം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിപ്പോയി, “വേദാന്തം അനുഭവാനുമാണെന്നുള്ള ശ്രീ ശങ്കരഭഗവത് പാദവചനം എത്ര പരമാർത്ഥമാണെന്ന് ശ്രീ തപോവന സ്വാമികൾ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാക്കളുടെ പ്രവചനം കേൾക്കുമ്പോഴാണ് മനസ്സിലാവുക.

ഇത്രയും പ്രഭാഷണം കഴിഞ്ഞു കറച്ചുസമയംകൂടി ഞങ്ങൾ അവിടെയിരുന്നു. അപ്പോൾ, ശ്രീ തപോവന സ്വാമികൾ ചോദിച്ചു. ഈ പറയുന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾ വന്നപ്പോൾ മുതൽ ഇതുവരെയും സന്ന്യാസധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചാണ് പ്രധാനമായും ചർച്ചചെയ്തത്.

ഞാൻ—ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്ക് ഈ വിഷയങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാകും. നല്ല ശ്രദ്ധാലുവാണ്.

ശ്രീ സ്വാമിജി—ഇന്നു പത്രോജനമില്ലെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു സന്ന്യസിക്കുമ്പോൾ ഈ ശ്രവിക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെല്ലാം കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും ഇത്ര ഉയർന്ന വിഷയം ഇവിടെവെച്ച് മലയാളികളോട് സംസാരിക്കു

നന്മ ആദ്യമായിട്ടാണ്. നിങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കൊല്ലുകോട്ടു ശ്രീ. പി ഗോപാലൻനായർ അയച്ച എഴുത്തു ഇന്നിവിടെ കിട്ടി. അദ്ദേഹവും നിങ്ങളെപ്പറ്റി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

അതിനുശേഷം, അഞ്ചുമണിയോടുകൂടി ശ്രീസ്വാമിജിയുടെ നിദ്ദേശമനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾ ഉത്തരകാശിയിലുള്ള ദേവമന്ദിരങ്ങളും ആശ്രമങ്ങളും മറ്റും കാണുവാൻ പോയി. മാർഗ്ഗദർശികളായി ശ്രീസുന്ദരാനന്ദജിയും മറ്റൊരു ബ്രഹ്മചാരിയും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീതപോവനകടീരത്തിൽ നിന്ന് ഏകദേശം നാലുഫർലോംഗോളം തെക്കുപടിഞ്ഞാറുമാറിയാണ് ഉത്തരകാശിയിലെ വിശ്വനാഥമന്ദിരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെപ്പോലെ ചിത്രകലാചാതുര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഗോപുരങ്ങളോ, ചുമർചിത്രങ്ങളോ ആ ദേവമന്ദിരത്തിൽ കാണുവാനില്ല. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ രീതിയിൽ പണിചെയ്തുള്ള ഒരു ചെറിയ മന്ദിരമാണത്. ഗംഗാതീരത്തുള്ള ആ ദേവമന്ദിരത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടും പല ഉപദേവതാമന്ദിരങ്ങളുംകൂടിയുണ്ട്. ആ മന്ദിരത്തിനടുത്തു വളർന്നുവരുന്ന ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്, ദേവമന്ദിരപരിസരം പ്രശാന്തസുന്ദരമായിട്ടാണ് നവപ്പെടുന്നത്. ആ മന്ദിരത്തിലെ പൂജാരികൾ പർവ്വതീയബ്രാഹ്മണന്മാരാണ്. ഞങ്ങൾ ആ മന്ദിരങ്ങളും പരിസരങ്ങളും ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടിട്ട് ഗംഗാതീരത്തു കുറച്ചുസമയം സ്വസ്ഥമായിരുന്ന് ആത്മദ്ധ്യാനം ചെയ്തു. സന്ധ്യയോടുകൂടി വീണ്ടും ശ്രീതപോവനകടീരത്തിൽ ഞങ്ങൾ ചെന്നുപേർ. അപ്പോൾ ശ്രീസ്വാമിജിയും പര്യടനം കഴിഞ്ഞു

മടങ്ങിയെത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ പ്രണമിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ ദേവീഗിരി ആശ്രമത്തിൽചെന്നു രാത്രികഴിച്ചുകൂടി ആ രാത്രി സ്വാമിജിയുടെ ഔദാര്യത്തെയും ലോകാനുഗ്രഹദീക്ഷാദാക്ഷ്യത്തെയുംകുറിച്ചു ഞാനും ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ളയും കൂടി വളരെനേരം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അഞ്ച്

ഞങ്ങൾ പരമാരാധ്യശ്രീ തപോവനസ്വാമിസന്നിധിയിൽ വന്നിട്ട് 14-നു മൂന്നു ദിവസമായി. കഴിഞ്ഞ രണ്ടുദിവസങ്ങൾപോലെ, മൂന്നാമത്തെദിവസം ഞങ്ങൾ കൂടി പരമാനന്ദകരമായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഉണർന്നു. ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും അത്യന്തം ഉന്മേഷവും സുഖവും തോന്നി. ഹിമവാന്മേരയും സജ്ജന സംഗമാഹാത്മ്യത്തിന്മേരയും വൈശിഷ്ട്യം അനിർവചനീയമെന്നേ പറയുവാൻള്ളൂ.

രാവിലെ ഞാനും ശ്രീ.പി.കൃഷ്ണപിള്ളയുംകൂടി ഗ.ഗ.യിൽ തീർത്ഥമാടാൻ പോയപ്പോൾ അവിടെവെച്ചു ചില സാധുഗുഹാത്മാക്കളെ കാണുന്നതിനും പരിചയപ്പെടുന്നതിനും ഇടയായി. അവരിൽ ശ്രീ 'ഓംകാരാശ്രമ' മെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സാധുവിൽ ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധപ്രത്യേകം പതിഞ്ഞു. ദശനാമിസന്ന്യാസികളിൽപെട്ട ഒരു

മഹാത്മാവാണ് അദ്ദേഹം. ആറടിപൊക്കവും അതിനനുസരിച്ചു വണ്ണവുമുള്ള ബലിഷ്ഠനായ ആ മഹാത്മാവ് കേശശ്ശമശ്രുനഖങ്ങൾ നീട്ടിവളർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കാഴ്ചയിൽ തേജസ്വിയായാണ് വെറും നഗ്നനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കാണപ്പെട്ടത്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തെ കാണുമ്പോൾ നാഗരികന്മാരിൽ പലർക്കും ചെറുപ്പത്തോന്നാം. എന്നാൽ, ഉത്തരകാശിയിലുള്ള അധികമാളുകളും അവധൂത മഹാത്മാവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ബഹുമാനിക്കാറുണ്ട്. നഗ്നതയല്ലാതെ വ്യവഹാരങ്ങളിലൊന്നും തന്നെ ഉത്തരകാശിയിലുള്ള മറ്റു സാധുക്കളേക്കാൾ പരശുരാമൻ വിശേഷമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കു കാനോൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടെയുള്ള മറ്റു സാധുക്കളെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും സത്രങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഭിക്ഷകൊണ്ടാണ് ജീവിതവൃത്തി നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ശ്രീ ഓംകാരശ്രമജി ആത്മനിഷ്ഠനായ ഒരു യഥാർത്ഥസന്ന്യാസിയായിരിക്കാം. ഒരിക്കൽ കണ്ടതുകൊണ്ടോ, അടുത്തുവ്യവഹരിച്ചതുകൊണ്ടോ മാത്രം ഓരാളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വരൂപം ഗ്രഹിക്കുവാനത്ര എളുപ്പമല്ലല്ലോ; മഹാത്മാക്കളടേതു വിശേഷിച്ചും. എന്നാലും, ബാഹ്യ ബോധമുള്ള ചീരംലകായനായ ആ സന്ന്യാസിവര്യൻ "ജാതരൂപധരനായി" വെളിയിലിറങ്ങിത്തുഞ്ചരിക്കുന്നതുവളരെ വിചിത്രമായിട്ട് എനിക്കുതോന്നി. പക്ഷേ, ഉത്തരഭാരതത്തിൽ വളരെ നഗ്നസന്ന്യാസിമാരുണ്ട്. മേളകളിലും മറ്റും അവർ ധാരാളം സംബന്ധിക്കാറുണ്ട്. ഭക്തജനങ്ങൾ ആ നഗ്നസന്ന്യാസിമാരെ പ്രണമിക്കുന്നതിലും പൂജിക്കുന്നതിലും ഒരു വൈമുഖ്യവും പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ല. നഗ്നത സന്ന്യാസിയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നുകൂടി ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭക്ത

ജനങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്. എനിക്ക് അങ്ങനെയുള്ള സാധുക്കളോട് അധികം അടുത്തുപരിചയിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ശ്രീ ഓംകാരാശ്രമജിയെ അശ്വരൂപതാടുകൂടി വീക്ഷിച്ചുപോയത്.

പതിവുപോലെ സ്നാനവും അനുഷ്ഠാനവും കഴിഞ്ഞു രാവിലെ 8 മണിക്കു ഞങ്ങൾ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ മുമ്പിൽപെന്ന് ഭക്തിപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചു. “ഇവിടുത്തെ തണുപ്പുകൊണ്ടും മറ്റും രാത്രിയിൽ ഉറക്കത്തിന് തടസ്സം വന്നില്ലല്ലോ? അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോടു ചോദിച്ചു. “അധികം കണപ്പു തോന്നിയില്ല. ഉറക്കം സുഖമായിരുന്നു.” ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. തുടന്ന് ഋതുഭേദങ്ങളിൽ ഹിമാലയത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശ്രീ സ്വാമി തിരുവടികൾ ഞങ്ങളെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. ആ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ശ്രീ ഓംകാരാശ്രമസ്വാമികളെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം ഞാൻ ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളോടു ചോദിച്ചു. എന്റെ ജീജ്ഞാസശമിക്കത്തക്കവിധം ശ്രീ ഓംകാരാശ്രമജിയെക്കുറിച്ച് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “ബോംബെയിൽ ഒരു നല്ല ഗുസ്തിക്കാരനെന്ന നിലയിൽ പ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാരാഷ്ട്ര ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. നിങ്ങൾ കണ്ട സ്വാമി ശ്രീ ഓംകാരാശ്രമജി കറേക്കാലമായി അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന് സാധുവൃത്തിയിൽ കഴിയുകയാണ്.” അപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. “ഇങ്ങനെയുള്ള നഗ്നത സ്വീകരിക്കുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠ വല്ല മേന്മയും സിദ്ധിക്കുമോ?” എന്ന്. “നഗ്നത കൊണ്ടുമാത്രം ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയോ അതിനുവല്ലമേന്മയോ

സിലിക്കുന്നതല്ല.” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. അതിനെത്തുടർന്ന്, ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളും ഞാനുമായി നഗ്നതയെക്കുറിച്ചും മറ്റും കുറച്ചുനേരം ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പുറകും ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കാം..

ശ്രീസ്വാമിജി - നഗ്നത തിരികുഷാരൂപത്തിലുള്ള ഒരു തപസ്യാചരണമാണ്. ഈ ഹിമാലയപ്രദേശത്തുള്ള വിരക്തന്മാരായ ചിലമഹാത്മാക്കൾ വെറുംനഗ്നന്മാരായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. പഴയകാലംമുതൽ അതു് ഒരു വലിയ തപശ്ചര്യയായിട്ടു് ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. എന്നാൽ, നഗ്നത ഇന്ന് ഒരടിമാന ചിഹ്നമായി മാത്രം കരുതിപ്പോരുന്ന സാധുക്കളും ഇല്ലാതില്ല. പക്ഷേ, ഈ ഹൈമവതഭൂമിയിൽ ശീതകാലം എല്ലാവർക്കും ഗുസ്സഹമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. അക്കാലത്തു ശീതനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി വളരെ ചൂടുള്ള കുംബളങ്ങളുപയോഗിച്ചാൽപോലും വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകാറില്ല. അങ്ങനെയുള്ള കാലത്തുകൂടി യാതൊരു വസ്ത്രവും ധരിക്കാതെ ശീതാദികളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളെ സന്തോഷസമേതം സഹിക്കുന്നതു വലിയ തപസ്സായിട്ടേ കരുതുവാൻ നവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഞാൻ—ഇങ്ങനെയുള്ള നഗ്നന്മാരായ സാധുക്കൾ ബ്രഹ്മജ്ഞാനികൾ കൂടിയാണോ?

ശ്രീസ്വാമിജി - അവരിൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളും കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ, അധികം സാധുക്കളും ജ്ഞാന

ഞെക്കാര വൈരാഗ്യത്തിനും ഉപരതിക്കുമാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—ജ്ഞാനമില്ലെങ്കിൽ, വൈരാഗ്യവും ഉപരതിയും പൂർണ്ണമായാൽത്തന്നെ, ആർക്കും മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമില്ലെന്നു ശ്രീ വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ പഞ്ചദശിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി - അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണ്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനംതന്നെയാണ് മോക്ഷത്തിനുള്ള മുഖ്യസാധനം. എന്നാൽ, വൈരാഗ്യവും ഉപരതിയും ജ്ഞാനത്തെ വളരെ സഹായിക്കും. ഇഹലോകത്തിലും പരലോകത്തിലുള്ള ഭോഗ്യവിഷയങ്ങൾ ദുഃഖപ്രദങ്ങളാണെന്നു യുക്തിപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചറിഞ്ഞ് അവയിൽ ആസക്തിയില്ലാതിരിക്കുകയാണല്ലോ വൈരാഗ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം. അതുപോലെ, യമനിയമാദി സാധനകൾകൊണ്ട് അന്തഃകരണത്തെ നിരോധിച്ച് അന്തർബുദ്ധമാക്കി വയ്ക്കുന്നത് ഉപരതിയാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും ജ്ഞാനനിഷ്ഠയ്ക്കു ഏറ്റവും സഹായകമാണ്.

അമാനിതം, അഭംഭിതം, അഹിംസ, ക്ഷാന്തി, ആർജ്ജവം, ആചാര്യോപാസനം, ശൌചം, സ്വൈര്യം, ആത്മനിയന്ത്രണം, വിഷയവിരക്തി മുതലായ ജ്ഞാനസാധനങ്ങളിൽ വൈരാഗ്യത്തെയും ഉപരതിയെയുംകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണല്ലോ ഭഗവാൻ ഗീത ഉപദേശിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, അമാനിതാദികളായ ജ്ഞാനസാധനങ്ങളുൾപ്പെട്ട പരിപക്വതയെ പ്രാപിച്ചാൽ, ജ്ഞാനവുംമുക്തിയും സിദ്ധിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. ആ

നിലയിൽ നഗ്നത ദേഹാഭിമാനാദികളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും ശീതാതപാദികളെ സമിച്ചു തപസ്സു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉപകാരപ്പെടുമെങ്കിൽ, അതിനെ ജ്ഞാനസാധനമായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഞാൻ—ഈ ഹിമാലയത്തിൽ നഗ്നനായ തപസ്വികൾ ധാരാളം ഉണ്ടോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി—ആരവളരെയില്ല. ചിലരെല്ലാം അങ്ങിങ്ങായി കാണാറുണ്ട്. ഈ ഗംഗയുടെ അങ്ങേക്കരയിൽത്തന്നെ വിരക്തനായ ഒരു സാധു മഹാത്മാവു നിവസിക്കുന്നുണ്ട്. യാതൊരു വ്യവഹാരങ്ങളിലും ഇടപെടാതെ ഒരു ചെറിയ കടലിൽ തപാനിഷ്ഠയിൽ കഴിയുന്ന വലിയ വിരക്തനാണദ്ദേഹം. പോയിക്കാണുന്നതു നല്ലതാണ്.

ഞാൻ—ലോകാനുഗ്രഹപരമായ പ്രവൃത്തികളൊന്നും തന്നെ ചെയ്യുവാൻ ഇങ്ങനെയുള്ള തപസ്വികൾക്കു സാധ്യമല്ലല്ലോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി— (പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു പറയുന്നു) സന്ന്യാസം സർവ്വകർമ്മത്യാഗരൂപത്തിലാണ് വിജയിക്കുന്നത്. ഒരു സാധു കാമ്യാദി സകലകർമ്മങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് ഏകാന്തസങ്കേതത്തിലിരുന്നു ബ്രഹ്മമധ്യാനം ചെയ്യുന്നതു ലോകാനുഗ്രഹപരമായ ഒരു മഹായജ്ഞംകൂടിയാണല്ലോ?

ഞാൻ — ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഒന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഏകാന്തമായ ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്നു തപസ്സുചെയ്യു

നന്മു് ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വാർത്ഥമായ പ്രവൃത്തിയായി
 ദുഃശ്രമമേ ഇന്നത്തെ ജനങ്ങൾ വീക്ഷിക്കാറുള്ളു

ശ്രീ സ്വാമിജി—ഏതു പ്രവൃത്തിയിലും പ്രവർത്തക
 ന്റെ കഠിനസ്വാർത്ഥത കൂടി പ്രകാശിക്കും. ഒരാര പരോ
 പകാരപരമായ കർമ്മത്തിലേർപ്പെടുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ.
 അയാൾ തന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അന്യർക്ക് ഏറ്റവും ഉപ
 കാരപ്പെടുവെന്നു കാണുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കുകയും ഉപ
 കാരപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ സന്തപിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രവൃത്തി
 യുടെ സ്വാർത്ഥപരതയാണ് അതു കാണാക്കുന്നതു്.
 പക്ഷെ, ആ പരോപകാരിയുടെ സേവനം കൊണ്ടു ലോക
 ക്കു വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാകാറുണ്ടു്. ആ പ്രയോജനം കൊ
 ണ്ടു കൂടുതൽ സന്തോഷിക്കുന്നതു പ്രവർത്തകന്തന്നെയാണ്.
 അതുപോലെ, ഒരു സന്നയാസി ഏകാന്തത്തിലിരുന്നു തപ
 സ്സചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിനു് മനഃശാന്തി മുത
 ലായ സാത്വികഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അതോടൊപ്പം
 തന്നെ ആ മഹാത്മാവിനെ ദർശിക്കുകയും ഉപചരിക്കുകയും
 ചെയ്യുന്ന ശ്രദ്ധാലുക്കൾക്കും ആസ്തികൃത്സുദ്ധിയും തത്ത്വജന്യ
 മായ മനഃശാന്തിയും ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ, ഏകാന്ത
 ത്തിലിരുന്നു തപസ്സചെയ്യുന്നതു ലോകാനുഗ്രഹപരമായ
 ഒരു പ്രവൃത്തിയായിട്ടുകൂടി പരഗണിക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

ഞാൻ—അങ്ങനെയുള്ള തപസ്സു ലോകാനുഗ്രഹപര
 മാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇന്നു വളരെ കുറവാണ്.
 സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിലിറങ്ങി ധർമ്മോപദേശങ്ങൾ
 നല്കുക, ആശുപത്രികളും പാഠശാലകളും അനാഥാലയ
 ങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളെയാണ് ഇന്നു

ത്തെ ലൗകികജനങ്ങൾ ലോകാനുഗ്രഹപരങ്ങളായി കാണുന്നത്

ശ്രീസ്വാമിജി—ആ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ ധർമ്മങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണല്ലോ. സന്ന്യാസികൾ അവയാണോ ചെയ്യേണ്ടത്?

ഞാൻ—ഇന്നുസന്ന്യാസിമാരിൽ ഒരു വിഭാഗം ആവക പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ചെയ്തുകിലേ അവർക്ക് ലോകത്തിൽ അംഗീകാരവും പ്രശസ്തിയും സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

ശ്രീ സ്വാമിജി—സന്ന്യാസി, ലോകത്തിന്റെ അംഗീകാരത്തിനും പ്രശസ്തിക്കും വേണ്ടിയാണോ ജീവിക്കേണ്ടത്? അങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതി അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുവന്ന കൃസ്ത്യാനികളായ മിഷ്യനറിമാരെ അനുകരിച്ച് ഹിന്ദു സന്ന്യാസിമാരും ഇപ്പോൾ ആശുപത്രികളും അനാഥാലയങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങളും മറ്റും നടത്തുന്നതായി കേൾക്കാറുണ്ട്. അതെല്ലാം വളരെ നല്ലതുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ആവക സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്താൻ ധാരാളം പണം വേണം. അതു സന്ന്യാസിമാർക്ക് എവിടെനിന്നു കിട്ടും?

ഞാൻ—അവർ ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പക്കൽ നിന്നു പണം പിരിച്ചെടുത്താണ് സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നത്.

ശ്രീ സ്വാമിജി—അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ, ആവക സ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാം ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ വകയാണല്ലോ. പക്ഷേ, ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്ക് മറ്റു ജോലികളുള്ളതുകൊണ്ട്

ആവക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജ്മെന്റു വഹിക്കാൻ സന്നയാസിമാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുമായിരിക്കും. അങ്ങനെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന സന്നയാസിമാർ ആവക സ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാം തങ്ങളുടെ വകയാണെന്നഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടാവും. ആ അഭിമാനം തെറ്റാണ്. സന്നയാസിമാർ ഇങ്ങനെയുള്ള ഇഷ്ടാപൂർത്താദികൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കടപ്പെട്ടവരല്ല. അവർ നിവൃത്തിപ്രധാനമായ ജീവിതം നയിക്കണമെന്നാണ് അതിധർമ്മം അനുശാസിക്കുന്നത്. പ്രവൃത്തി മാർഗ്ഗം ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്കുള്ളതാണ്. പാമരന്മാരുടെ വ്യവഹാരത്തെക്കാൾ മേന്മ ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ ഇഷ്ടാപൂർത്താദികർമ്മങ്ങൾക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, ആവക പ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടു ഗുണോപാസ്തിക്കും അതിനേക്കാൾനിർഗുണോപാസ്തിക്കും ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നു സ്മൃതികൾ പറയുന്നു. ആവക പ്രവൃത്തികളെക്കൊള്ളാം മഹത്വം ആത്മജ്ഞാനത്തിനാണ്. അത് ആത്മശാന്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ ലോകത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും ദുഃഖം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത് അവർക്കേറ്റവും അഭികാമ്യമായിട്ടുള്ളത് ദുഃഖത്തിന്റെ അത്യന്തികനിവൃത്തിയും നിത്യസുഖപ്രാപ്തിയും ഓണു്. സ്വാർത്ഥപരന്മാരും പരാർത്ഥരതന്മാരും നിരന്തരം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെയെല്ലാം ലക്ഷ്യം ദുഃഖശാന്തിയും സുഖപ്രാപ്തിയുമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിചേരുന്നതിനുള്ള ശരിയായമാർഗ്ഗം ആത്മജ്ഞാനമാണ്. അതിനാൽ, മഹത്വമേറിയ ആത്മജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സന്നയാസികളുടെ നിവൃത്തിപ്രധാനമായ ജീവിതം ലോകജന്മഹിപരമായ വലിയ സേവനം തന്നെയാണെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഞാൻ—ആ ദൃഷ്ടിയിൽ സന്നാസികളുടെ ജീവിതം ലോകക്ഷേമകരമാണെന്നു കരുതാം. എന്നാൽ, ആത്മ ജിജ്ഞാസ ലേശംപോലുമില്ലാത്ത ആളുകൾക്ക് നിവൃത്തി പ്രധാനമായ ജീവിതം നിഷ്പ്രയോജനമായിട്ടേ തോന്നു കയുള്ളൂ.

ശ്രീസ്വാമിജി—ബഹിർമുഖന്മാരുടെ ആ തോന്നു ലിന് ഒരു പ്രാധാന്യവും കല്പിക്കുവാനില്ല. അർക്കു ശാന്തിയെന്ന സാധുജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് എന്തിനു വാൻ കഴിയും? പ്രവൃത്തികളിൽ വളരെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടും ക്ലേശമെന്നുണ്ടാകാതെ അസ്വസ്ഥചിത്തന്മാരായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യർക്ക് ആത്മശാന്തിപ്രദമായ ഒരു സങ്കേതമാണ് സന്നാസാശ്രമം. ആ ആശ്രമത്തിൽ ആത്മരതികളാഴി, ആത്മക്രിഡന്മാരായ ആത്മമിഥുനന്മാരായി, ആത്മാനന്ദന്മാരായി വിജയിച്ചുരുന്ന സാധുക്കൾക്കൊക്കെ പശ്ചാത്തമസ്തകങ്ങളിലുള്ള ഗുഹകളിലോ, ഘോരാരണ്യങ്ങളിലോ, മറ്റേതെങ്കിലും ഏകാന്ത സ്ഥലങ്ങളിലോ ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാലും, ആ ധന്യാർക്കൊക്കെ അജ്ഞാനാധികാരത്തെ ഇല്ലാതാക്കി മാനവഹൃദയത്തിൽ പരമാനന്ദം ഉത്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് വിരാജിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, ആത്മാരാമന്മാരായ സാധുക്കളെ ലോകത്തിന്റെ അനൗപദ്രവ്യങ്ങളായി വിദ്വേഷജനങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസരും, ശ്രീരാമതീർത്ഥരും, ശ്രീരമണകമഹർഷിയും നമ്മുടെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാത്മാക്കളാണല്ലോ. ആ തീർത്ഥപാദന്മാർ പാശാലയും ആശുപത്രിയും ഒന്നും സ്ഥാപിച്ചവരല്ല. പക്ഷേ, അവരുടെ അന്തിമമായ പ്രാർത്ഥനാശരീരം ലോകം

നഗ്രഹപ്രഭമായിരുന്നു. അവരുടെ ശ്വാസോച്ഛാസങ്ങൾ തന്നെ ലോകക്ക് ധർമ്മഹൃദയങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ സാന്നിധ്യം ധർമ്മപ്രബുദ്ധതയേയും മനശ്ശാന്തിയേയും ആരിലും ഉത്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. പരിപാഠനമായ ആ സാന്നിധ്യംകൊണ്ട് എത്രയെത്ര മഹാപാപികൾ പുണ്യശാലികളായില്ലേ? എത്രയെത്ര രാജാക്കന്മാർ ലോകസേവനരംഗത്തുനിന്നും ത്യാഗികളായിത്തീർന്നില്ലേ? എത്രയെത്ര നാസ്തികന്മാർ ആസ്തികന്മാരായി മാറിയില്ലേ? നിവൃത്തിപ്രധാനന്മാരായ ആ ഭിക്ഷുക്കൾക്ക് ശാന്തമായ തങ്ങളുടെ ജീവിതചര്യകൊണ്ട് ലോകത്തിനെന്നത്രയും ഉപകാരം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ളത് ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ലേ. പക്ഷേ, ഒന്നു തീർത്തു പറയാം. അവർ മധ്യമായ പ്രഭാഷണങ്ങളും ലളിതമായ ജീവിതചര്യകളും നിഷ്കലംഭമായ മനസ്സിതവും വഴിയായി നടത്തിയ ലോകസേവനം അനവധി ആശുപത്രികളോ, വിദ്യാലയങ്ങളോ, അന്നാലയങ്ങളോ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തരമാണ്. ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നത്. സുന്യാസിയുടെ ധർമ്മം ആത്മനിഷ്ഠയും അതിനനുരൂപമായ അഭ്യാസങ്ങളാണെന്നാകുന്നു. ആ ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് കഴിവില്ലാത്തവരാണ് മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കുതിരിയുന്നത്. അവർ അങ്ങിനെയെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ, അപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു സുന്യാസിയുടെവേഷം ധരിക്കണമെന്നില്ല. ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായ ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്കും ആവക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. ഗൃഹസ്ഥശ്രമത്തിൽ സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമാണ്.

സന്നയാസാശ്രമത്തിൽ വെച്ചു സാധിക്കേണ്ടതു്. അതു് ആത്മശാന്തി ഒന്നമാത്രമാകുന്നു.

ഞാൻ - സന്നയാസിമാരെല്ലാം പൊതുജനങ്ങൾക്കു് ഉപകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണമെന്നാണ് ഇന്നത്തെ നേതാക്കന്മാർ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള നിഷ്ഠാ മകർമ്മങ്ങൾ ജിജ്ഞാസുകൾക്കു് അന്തഃകരണശുദ്ധി ദ്വാരാ ആത്മജ്ഞാനവും ജ്ഞാനികൾക്കു് സർവ്വാത്മ ഭാവരൂപമായ സമാധിയും പ്രദാനം ചെയ്യുമെന്നുകൂടി ചില നേതാക്കന്മാർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രീമദ് ഭഗവദ് ഗീതയെ യാണ് അതിനുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ സ്വാമിജി - അതൊരു നല്ല ആശയമാണു്. പക്ഷേ, പ്രായോഗികരംഗത്തു് ഫലിച്ചുകാണുന്നില്ലെന്നു യുള്ള. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യവും തപസ്സും ആത്മനിഷ്ഠയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പല ശങ്കരാചാര്യന്മാരും മഹാമണ്ഡലേശ്വരന്മാരുംകൂടി തങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തിനനുകൂലമായ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിയുവാനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു് ഇവിടുന്നു പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിക്ഷേപപ്രധാനമായ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചാൽ ഒരു സന്നയാസിക്ക് ആത്മശാന്തിരസമാസ്വദിക്കുവാൻ അത്ര എളുപ്പമില്ല.

ഞാൻ—ജനകമഹാരാജാവു് രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നപ്പോഴും ആത്മശാന്തിരസംകൂടി അന്നു വിളിച്ചിരുന്നതായി പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീ സ്വാമിജി-അങ്ങനെ ഒരു ജനകൻ മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ഉത്തമനായ ഒരു ജ്ഞാനിയായിരുന്നു.

* “മയ്യനന്തമഹാംഭോധൗ
ജഗദീപി: സ്വഭാവതഃ
ഉദ്ദേഹോഽസംതമായാതു
ന മേ വൃദ്ധിർനാവാ ക്ഷതി:”

+ “അഹോ ജനസമൂഹേപി
ന ദൈതം പശ്യതോ മമ
അരണ്യമിവ സംവൃത്തം
ക്ഷരതി. കരവാണ്യഹം.”

എന്നാണ് ജനകന്റെ ആത്മാനുഭൂതിയെക്കുറിച്ച് അച്ഛാ വക്രഗീതയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്യഭൃഷ്ടിയിൽ രാജകാര്യധൂരന്ധരനായി വർത്തിച്ച ജനകൻ സ്വഭൃഷ്ടിയിൽ പ്രപഞ്ചം വെറും ശൂന്യമായിട്ടാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാരാബ്ധവേഗം രാജകാര്യങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു എന്നുയുളള.

* ഞനോക്ത മഹാസമുദ്രത്തിൽ സംസാരരൂപമാകുന്ന തരംഗം സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാവുകയോ നശിക്കുകയോ ചെയ്യട്ടെ. അതുകൊണ്ടൊന്നും എനിക്ക് അഭിവൃദ്ധിയോ ക്ഷയമോ ഉണ്ടാകാനില്ല.

+ അഹോ! ജനസമൂഹത്തിൽപ്പോലും രണ്ടെന്ന ഭാവം കാണാത്ത എനിക്ക് എല്ലാം വനമെന്നപോലെ ശൂന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഈ അവസ്ഥയിൽ എനിക്ക് എവിടെയാണ് പ്രീതിയുണ്ടാവുക?

എങ്കിലും, താൻ അവയെല്ലാം കേവലം സാക്ഷി ഭാവത്തിൽമാത്രം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ജനകനെപ്പോലെ എല്ലാവരും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായിത്തീരണമെന്നാണു് ഈ സാധുവിന്നും ആഗ്രഹം. പക്ഷേ, എല്ലാവർക്കും അങ്ങനെ സാധിച്ചുവെന്നു വരികയില്ല. അതിനു കഴിവില്ലാത്തവർ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിയട്ടെ; അതും ലോകക്ഷേമകരമാണല്ലോ എന്നാൽ, ഒരു സന്ന്യാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാന ധർമ്മം നിവൃത്തിപ്രധാനമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠമാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കുവാൻപാടില്ല", എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഉപനിഷത്തുകളും ഗീതയും ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളും മറ്റും ഈ ആത്മനിഷ്ഠയെത്തന്നെയാണു് സിദ്ധാന്തപക്ഷമായി സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നു് ഉദാഹരണസഹിതം ശ്രീതപോവനസ്വാമികൾ ഞങ്ങൾക്കു് വിവരിച്ചുതന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ സ്വാമിജിയോടു പോദിച്ചു: "ശ്രീമദ് ഗേവദ്ഗീത പ്രവൃത്തിപ്രധാനമായ കർമ്മമാർഗ്ഗത്തെയാണു് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് ശ്രീലോകമാന്യതിലകൻ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ" എന്നു്. "തിലകൻ അറിയേണ്ടതു് അറിഞ്ഞ ഒരു മഹാനായിരുന്നു എന്നു് "ഗീതാരഹസ്യം" സൂക്ഷിച്ചുവായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. അദ്ദേഹം ഗീതയുടെ സിദ്ധാന്തപക്ഷം അദ്വൈതബ്രഹ്മതത്വം തന്നെയാണെന്നാണു് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, ബ്രഹ്മജ്ഞാനി ആയതിനുശേഷവും വേദവിഹിതമായ കർമ്മം ചെയ്യണമെന്നുള്ളി അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ വാദത്തോടു മാത്രമേ നമുക്കു് വിധേജിപ്പുള്ളൂ. സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും അജ്ഞന്മാരെ ജിജ്ഞാസുക്കളും ജിജ്ഞാസുക്കളെജ്ഞാനികളുമാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള

മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഉപദേശിക്കുന്നത്. ആ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഫലം “ജ്ഞാനിയായിത്തീരുക” എന്നുള്ളതാണ്. ബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചുജ്ഞാനി ബ്രഹ്മസ്വരൂപനാണെന്ന് ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിലയിൽ, വിധിനിഷേധശാസ്ത്രങ്ങൾ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് ശ്രീ ശങ്കരഭഗവത്പാദരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത് ജ്ഞാനികൾ തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കു മുമ്പായി പ്രവൃത്തിപ്രധാനനാകയാൽ, നിവൃത്തിപ്രധാനനാകയാൽ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ; എന്നാലും അവരെ വിധിനിഷേധങ്ങൾ സ്പർശിക്കുകയില്ല; ജ്ഞാനാഗ്നിദശകർമ്മങ്ങളായ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ കർമ്മകോടിയിൽപ്പെടുന്നതില്ല. എന്നാണ് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ, തിലകമഹാശയനാകട്ടെ, ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായ ജ്ഞാനിയും കർമ്മചെയ്യണമെന്നുവാദിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആ വാദത്തിന്റെ സാരം ജ്ഞാനികളെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരുക്കൂട്ടം ആളുകൾ ജ്ഞാനലാഭത്തിനുകൂടി പരിശ്രമിക്കുകത, യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാതെ സന്ന്യാസചിഹ്നം കൈകൊണ്ട് ഗൃഹസ്ഥന്മാരിൽനിന്ന് നിർദ്വേഷംഭീഷണവാങ്ങി അലസനായി ജീവിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നായിരിക്കാം, അതു നമ്മുടെ നാടിനന്തരീതിയിൽ ഉണ്ടാകാത്തതാണ്. അതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള ആളുകളും പ്രവൃത്തിചെയ്യണം എന്നാണ് തിലകന്റെ സിദ്ധാന്തം. സന്ന്യാസഭ്രമജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ വർദ്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് “ശ്രീ തിലകമഹാശയൻ ‘ഗീതാരഹസ്യം’ വിരചിച്ചത്. അതിനാൽ, അന്ന് കർമ്മപ്രബോധനത്തിന്റെ ആവശ്യകത ഭാരതത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുകൂടി നാം ചിന്തി

ക്കണം. എന്നാൽ, ഗീതാരഹസ്യസിദ്ധാന്തത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയതിന്റെ സിദ്ധാന്തപക്ഷം സർവകർമ്മസന്നയാസപൂർവ്വമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിലും, ഹിന്ദിഭാഷയിലും ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും ഓർക്കേണ്ടതാണ്,” എന്ന് സ്വാമിജി മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ—അർജ്ജുനൻ സന്ന്യസിക്കാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതു തടഞ്ഞിട്ട് യുദ്ധം ചെയ്യവാനാണ് ഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചത്. അതുകൊണ്ട്, സർവകർമ്മത്യാഗരൂപമായ സന്നയാസത്തെ ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീത നിഷേധിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്?

ശ്രീ സ്വാമിജി—ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീത സന്നയാസത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. സന്നയാസത്തിനുള്ള കാരണം തീവ്രതരമായ വൈരാഗ്യമാണ്. വിവേകം, വൈരാഗ്യം, ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിതിക്ഷ, ശ്രദ്ധ, സമാധാനം മോക്ഷേച്ഛ ഇങ്ങനെയുള്ള സാധനസമ്പത്തുകൾ സമ്പാദിച്ച മനുഷ്യനാണ് സന്നയാസത്തിനധികാരിയെന്ന് ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും അനുശാസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അഹന്തയ്ക്കും മമതയ്ക്കുമടിപ്പെട്ട് സ്വജനനാശവും അതിൽ നിന്നുണ്ടാകാവുന്ന പാപവും പരിചിന്തിച്ച ദുഃഖാർത്തനായിത്തീർന്ന അർജ്ജുനൻ യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞ് സന്നയാസാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനാണ് ഒരുങ്ങിയത്. അങ്ങനെയുള്ള അർജ്ജുനൻ സന്നയാസത്തിനധികാരിയാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യഥാർത്ഥസന്നയാസിയുടെയും അയഥാർത്ഥസന്നയാസിയുടെയും ലക്ഷണ

ങ്ങരകൂടി ഭഗവാൻ അജ്ഞാനം വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. സ്ഥിരപ്രജ്ഞൻ, ജ്ഞാനി, മദ്ഭക്തൻ ഗുണാതീതൻ, ബ്രഹ്മഭൂതൻ, ആത്മരതി, ആത്മമൃപ്തൻ, ആത്മസതുഷ്ഠൻ മുതലായ പദങ്ങൾകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ സന്ന്യാസിയേയും, മിഥ്യാചാരൻ, മൂഢൻ, ഇന്ദ്രിയാരാമൻ മുതലായ പദങ്ങൾകൊണ്ട് അയഥാർത്ഥസന്ന്യാസിയേയുമാണ് ഭഗവദ്ഗീതയിൽ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനി ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിധിനിഷേധങ്ങൾക്ക് അതീതനും കൃതകൃത്യനും ആണെന്നുള്ള ഉപനിഷത്-സിദ്ധാന്തം ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്കും മാന്യമാണ്.

“അസക്തബുദ്ധിഃ സർവ്വത്ര

ജിതാത്മാ വിഗതസ്തപഃ

കൈഷ്കർമ്യസിദ്ധിം പരമാം

സന്ന്യാസേനാധിഗച്ഛതി” ഗീത 18-49

എന്നു തുടങ്ങി അനേകം ഗീതാശ്ലോകങ്ങൾ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഗീതയുടെ മുഖ്യസിദ്ധാന്തം, ജ്ഞാനികൾ സർവ്വകർമ്മത്യാഗരൂപമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയും അതിന് അധികാരിത സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കർമ്മാന്തർ ഈശ്വരാർപ്പണമായി കർമ്മം ചെയ്തു ചിത്തശുദ്ധിയും സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്.

കായേന മനസാ ബുദ്ധ്യാ

കേവലൈരിന്ദ്രിയൈരപി

യോഗിനഃ കർമ്മ കർവ്വന്തി

സംഗം ത്യക്തവാത്മശുദ്ധയേ” ഗീ. 5-11

എന്ന വചനം കർമ്മത്തിന്റെ ഫലം മനഃശുദ്ധിയാണെന്നു ഗീതയിൽ സമർത്ഥിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്.

ഞാൻ— * സന്നയാസ: കർമ്മയോഗശ്ച

നി:ശ്രേയസകരാവുഭയേ

തയോസ്ത കർമ്മസന്നയാസാത്

കർമ്മയോഗോ വിശിഷ്ടതേ.

ഗീ 5-2

എന്നുള്ള ഗീതാവചനം നോക്കുമ്പോൾ, സന്നയാസത്തെക്കാരും കർമ്മയോഗത്തിനാണ് ഭഗവദ്ഗീത പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതെന്നു കാണാമല്ലോ?

ശ്രീ സ്വാമിജി-ഉപക്രമോപസംഹാരങ്ങൾ, അഭ്യോസം, അപൂർവ്വത, ഫലം, അത്പാദം, ഉപപത്തി ഇങ്ങനെ ആറ് തരത്തിലുള്ള ഹേതുക്കൾ വെച്ചുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രാർത്ഥനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നത്. ആ നിലയിൽ പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീത ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് സന്നയാസപൂർവ്വകമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനാണെന്നു വ്യക്തമാകും.

+ സന്നയാസസ്തു മഹാബാഹോ

ഭുവമാഷ്ടമയോഗത:

യോഗയുക്തോ മുനിർബ്രഹ്മ

ന ചിരേണാധിഗച്ഛതി.

ഗീ. 5-6

* സന്നയാസം കർമ്മയോഗം ഇവ രണ്ടും മോക്ഷത്തെ ഉളവാക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ അവയിൽ കർമ്മത്യാഗത്തെക്കാൾ കർമ്മയോഗത്തിനാണ് വൈശിഷ്ട്യം ഉള്ളതു്

+ അല്പയോ മഹാബാഹോ, നിഷ്ഠാമകർമ്മം ചെയ്ത് മന:ശുദ്ധിയുണ്ടാകാതെ സന്ന്യസിക്കുന്നത് ഭുവകരമാണ് എന്നാൽ കർമ്മയോഗംകൊണ്ടു് ശുദ്ധമനസ്സനായ മുനി ബ്രഹ്മത്തെ-ജ്ഞാനലക്ഷണമായ സന്നയാസത്തെ-പെട്ടെന്നു പ്രാപിക്കുന്നു. “ന്യാസ ഇതി ബ്രഹ്മാബ്രഹ്മാ ഹി പരഃ.” എന്ന നാരായണോപനിഷത്തും” അനുസരിച്ചു് ബ്രഹ്മത്തിനു് സന്നയാസമെന്നാണ് ഇവിടെ അർത്ഥം.

എന്ന ശ്ലോകം കർമ്മയോഗത്തിന്റെ ഫലം സന്നാസമാണെന്നു പറയുന്നു. ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിനു സന്നാസമെന്നാണ് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ അർത്ഥം പറയുന്നത്.

ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയിൽ സന്നാസത്തെ ഗൗണമെന്നും “മുഖ്യ”മെന്നും രണ്ടായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട് ആത്മജ്ഞാനമില്ലാതെ വിഹിതകർമ്മങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണ് ഗൗണസന്നാസം. ഗീത പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 7, 8, 9 ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഗൗണസന്നാസത്തെ കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വേദത്തിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിത്യനൈമിത്രികാദി കർമ്മങ്ങൾ ജ്ഞാനോദയം വരെ എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നാണ് നിയമം. എന്നാൽ അജ്ഞാനം നിമിത്തം ആ നിയമത്തെ ലംഘിച്ച് ജ്ഞാനം ഇല്ലാതെ സന്നാസാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. അതിന് താമസസന്നാസമെന്നാണ് ഗീത നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കായക്രേശവും ദുഃഖവും ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ച് നിത്യകർമ്മങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് രാജസസന്നാസമാകുന്നു, അതും അശാസ്ത്രീയംതന്നെ. ത്യാഗഫലം ലേശംപോലും അതിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ കഴിയുന്ന പലതും ഭാര്യപുത്രാദികളെ പുലർത്താനുള്ള വൈഷമ്യംകൊണ്ടും, ദാരിദ്ര്യം മുതലായ ദോഷങ്ങൾകൊണ്ടും ശുഭേച്ഛപോലുമില്ലാതെ, സദ്ഗുരുവിനെ സമീപിക്കാതെ, തനിയെ കാവിവസ്ത്രം ഉടുത്ത് സന്നാസികളായിത്തീരുന്ന രീതിപണ്ടെന്നു പോലെ ഇന്നും ഭാരതത്തിൽ എവിടെയും കാണാം. അങ്ങ

നെയുള്ള സാധുവേഷധാരികളാണ് ഇന്നത്തെ സന്ന്യാസി കളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. അത് ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു സമ്പ്രദായമല്ല. അതിനാൽ അത് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. താമസരാജസസന്ന്യാസങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് സാത്വികസന്ന്യാസം സ്വീകരിക്കുവാൻ അർജ്ജുനനോടു് ഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നത് അതിനു പ്രമാണമാണല്ലോ. കർമ്മങ്ങൾ തന്റെ കർത്തവ്യമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യുകയും അതിന്റെ ഫലത്തിൽ ആഗ്രഹം ഇല്ലാതിരിക്കുകയുമാണ് സാത്വികസന്ന്യാസം. ഇങ്ങനെ താമസം, രാജസം, സാത്വികം എന്നു പറയപ്പെടുന്ന മൂന്നു വിധത്തിലുള്ള സന്ന്യാസവും പ്രധാന സന്ന്യാസമല്ലാത്തതിനാൽ, ഗൗണ സന്ന്യാസമെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. കർമ്മത്തിൽ പാപവും ദുഃഖവും ഉണ്ടെന്നു കരുതി അത് ഉപേക്ഷിക്കുവാണല്ലോ അർജ്ജുനൻ ഒരുങ്ങിയത്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹം മുഖ്യസന്ന്യാസം സ്വീകരിക്കുവാനല്ല ഒരുമ്പെട്ടതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. വൈദികവിധിയനുസരിച്ച്, ബ്രഹ്മനിഷ്ഠവേണ്ടി സർവ്വകർമ്മങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിക്കുന്ന സന്ന്യാസമാണ്, മുഖ്യം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ഇവയിൽ വൈദികമായ മുഖ്യസന്ന്യാസം ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്ക് സമ്മതമാണ്.

* യസ്ത്വാത്മരതിരേവസയാ-

ഭാത്മത്യപ്സത്വ മാനവഃ

ആത്മന്യേവ ച സത്തുഷ്ട-

സ്തസ്യകാര്യം ന വിദ്യതേ

* എന്നാൽ, ഏതു ജ്ഞാനിയാണോ ആത്മാവിൽ തന്നെ പ്രീതിയുള്ളവനായും തൃപ്തിയുള്ളവനായും സന്തോഷമുള്ളവനായും ഇരിക്കുന്നത്, അവൻ ഒരു കർമ്മവും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല.

+ “നൈവ തസ്യ കൃതേനാത്മേമാ

നാകൃതേനേഹകശ്ചന

ന ചാസ്യ സർവ്വഭൂതേഷു

കശ്ചിദർത്ഥവ്യപാശ്രയഃ ഗീ. 3--17, 18

എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ ജ്ഞാനിയുടെ വൈദികസന്നിധിയിൽ പ്രകീർത്തിക്കേണ്ടതാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുപോലെ, അജ്ഞാനിയുടെ വെറും കർമ്മശാശ്വതപരമായ സന്നിധിയിൽ ഗീത നിന്ദിക്കുന്നുമുണ്ട്.

* കർമ്മേന്ദ്രിയാണി സംയമ്യ

യ ആന്തേ മനസാ സ്മരൻ

ഇന്ദ്രിയാത്മാൻ വിമുഢാത്മാ

മിഥ്യാചാരഃ സ ഉച്യതേ. ഗീ. 3--6

എന്ന ശ്ലോകം അതിന തെളിവാണ്. അങ്ങനെയുള്ള വെറും സന്നിധിയിൽ നല്ലത് ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യുന്ന കർമ്മമാണെന്ന്;

+ ആത്മാവിൽത്തന്നെ സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നജ്ഞാനിക്ക് കർമ്മംകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. കർമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവനൊരു ദോഷവും ഇല്ല ബ്രഹ്മാവു മുതലുള്ള എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളിൽ ഒന്നിനേയും ഒരു കാര്യത്തിനും വേണ്ടി ആ ജ്ഞാനിക്ക് ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല.

* കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളെ ബലമായി അടക്കിവെച്ചു ഭോഗ്യവിഷയങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാരാണോ വിവേകമില്ലാത്ത ആ കർമ്മസന്നിധി കപടാചാരണമെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.

“തയോസ്” തുക്കർമ്മസന്നയാസാൽ
കർമ്മയോഗോ വിശിഷ്ടതേ”

എന്ന വാക്യത്തിൽകൂടി ഭഗവാൻ സമത്മിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട്, ഗീതയുടെ സിദ്ധാന്തപക്ഷം കർമ്മയോഗമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഗീതാസിദ്ധാന്തം സർവ്വകർമ്മസംത്യാഗരൂപമായ ബ്രഹ്മ്മനിഷ്ഠയാണെന്നുള്ള ശ്രീ ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ അഭിപ്രായത്തിന് ഗീതയിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ എതിരാണെന്നു കരുതുവാനും നിവൃത്തിയില്ല.

ഞാൻ - ഗീതയുടെ മുഖ്യസിദ്ധാന്തം സന്നയാസമാണെന്നിൽ, ആ ഉപദേശമനുസരിച്ച് അർജ്ജുനനും സന്നയാസം സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം ഗീതോപദേശം ഗ്രഹിച്ച് ഒരു യഥാർത്ഥ കർമ്മയോഗിയായ്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തത്.

ശ്രീ സ്വാമിജി—അതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഗീതയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിച്ചുകിലെ അതിലെ സിദ്ധാന്തപക്ഷം മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളു. അർജ്ജുനന്റെ അധികാരിത പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സന്നയാസിക്കാഞ്ഞത്. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗമെന്നും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗമെന്നും ശ്രേയസ്സാധകങ്ങളായ രണ്ടു സമ്പ്രദായങ്ങൾ ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ ഈശ്വരാർപ്പണമായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന കർമ്മങ്ങൾ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും സർവ്വകർമ്മസന്നയാസപൂർവ്വകമായ ബ്രഹ്മജ്ഞാനനിഷ്ഠ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവുമാകുന്നു. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിനു സാധനവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം സാധ്യവുമാണ്.

എന്നാൽ, പൂർവ്വമീമാംസകന്മാർ ഈശ്വരനെ അംഗീകരിക്കാത്തതിനാൽ, ഈശ്വരാരാധനമല്ലാത്ത വെറും യജ്ഞാദികർമ്മങ്ങളെയാണ് ശ്രോതസ്സാധകമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ, അവൈദികന്മാരായ ജൈനബൗദ്ധാദിമതാവലംബികൾ ആത്മജ്ഞാനമില്ലാത്തതന്നെ സർവ്വകർമ്മങ്ങളെ യുദ്ധപേഷിച്ച് വൈരാഗ്യപൂർവ്വം ഭിക്ഷുകവൃത്തി സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് നിവൃത്തിമാർഗ്ഗമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗീതോപദേശകാലത്തു് മീമാംസകന്മാരുടെ കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിനും അവൈദികഭിക്ഷുക്കളുടെ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിനും കുറയെല്ലാം പ്രചാരവും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ പ്രാമാണ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് മഹാഭാരതത്തിൽനിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, അജ്ഞാനനാകട്ടെ, ബന്ധുനാശമോത്തും ഹിംസയിൽനിന്ന് പാപം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഭയന്നുമാണ് സ്വധർമ്മമായ യുദ്ധമുപേക്ഷിച്ച ഭിക്ഷാഭൃത്തിരൂപമായ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകാൻ ഒരുങ്ങിയതു്. അതു് ശരിയായ വൈദികസന്നയാസമല്ലെന്നുകാണിച്ച് അതിൽനിന്നു പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഉത്തമമായ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും ശ്രേഷ്ഠമായ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഹേതുസ്വരൂപഫലങ്ങൾ ശ്രീ ഭഗവാൻ അർജ്ജുനൻപാദേശിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ഭഗവദ്ഗീതയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

പ്രപഞ്ചബന്ധത്തിൽപ്പെട്ടു് ക്ലേശിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അതിൽനിന്നുള്ള മുക്തിയാണ് പരമപുരുഷാത്മമായി കരുതുന്നതു്. അതിനുള്ള മുഖ്യസാധനം ജ്ഞാനനിഷ്ഠയാണെന്ന് ഗീതയിലെവിടെ നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, ഈ ജ്ഞാനത്തിനു് അർഹര

ല്ലാത്തവർ ഈശ്വരാർപ്പണമായി കർമ്മം ചെയ്ത് അന്തഃകരണശുദ്ധി സമ്പാദിച്ചാൽ ജ്ഞാനലാഭം ഉണ്ടാകുമെന്നു കൂടി ഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. മിക്കവാറും എല്ലാ മനുഷ്യരും അനാദിയായ അവിദ്യയിൽ മയങ്ങി ദേഹാഭിമാനം കൈക്കൊണ്ട് ദേഹധർമ്മങ്ങൾ തങ്ങളുടേതാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ദുഃഖിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത് ആ ദുഃഖത്തിന്റെ ശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഓരോ തരത്തിലുള്ള കാര്യാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തും അവയുടെ ഫലം അനുഭവിക്കാൻവേണ്ടി ജനനമരണരൂപമായ സംസാരചക്രത്തിൽ കുറങ്ങിയും പരിതപിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് ശരിയായ ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, അജ്ഞാനം നശിച്ച് ദേഹാഭിമാനം അറ്റത്ത് അനന്തമിഥ്യയായിത്തീരും. ആനന്ദപ്രാപ്തിയും സിദ്ധിക്കുന്നു. ആ അനന്തമിഥ്യയ്ക്കുമപ്പുറത്തും ആനന്ദപ്രാപ്തിയുമാണ് മുക്തി. മുക്തിക്കു സാധനമായ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുകയാണ് സർവ്വകർമ്മങ്ങളുടെയും മുഖ്യമായ ഫലം.

* “ശ്രോതാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൻ

ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ!

സർവ്വം കർമ്മാഖിലം പാർത്ഥ!

ജ്ഞാനേ പരിസമാപ്യതേ. ഗീ. 4-33

എന്ന ഗീതാവാക്യം ഈ പരമാർത്ഥത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ജ്ഞാനനിഷ്ഠയ്ക്ക് സാംഖ്യമെന്നും ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യുന്നകർമ്മത്തിനുയോഗമെന്നുമാണ് ഗീതയിലെ

* അല്ലയോ അജ്ഞാന! ദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്ന യജ്ഞത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠവും ജ്ഞാനയജ്ഞത്തിനാകുന്നു. അല്ലയോ പാർത്ഥാ, സകലകർമ്മങ്ങളും ഫലത്തോടുകൂടി ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിൽ അടങ്ങിപ്പോകുന്നു.

പാരിഭാഷികസംജ്ഞ. അഹങ്കാരവിമുഖമാത്താവായ മൂഢ മനുഷ്യൻ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം താനാണു് ചെയ്യുന്നെന്നു കരുതി അവയുടെ കർത്താവാവും ഫലങ്ങളുടെ ഭോക്താവാ യുംതീരുന്നു. ഇതാണു് ദുഃഖത്തിനുള്ള കാരണം. അർജ്ജു നനും, ഇങ്ങനെ കർത്താവും ഭോക്താവും ആണെന്നു് കരുതി യതാണു് ദുഃഖിക്കുവാനും സന്ന്യാസത്തിനൊരുങ്ങുവാനു മുള്ള കാരണം. ആത്മജ്ഞാനമുണ്ടാകാതെ ഒരു വ്യക്തി ക്കും കർമ്മമുപേക്ഷിക്കുവാൻസാധ്യമല്ല ദേഹാത്മബുദ്ധി നീങ്ങാതെ കർമ്മങ്ങളുപേക്ഷിച്ചാൽ പാപം ഉണ്ടാകുമെ ന്നുകുടിഗീത സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു് ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വ ധർമ്മത്തിൽപെട്ട കർമ്മം ഈശ്വരാർപ്പണ ബുദ്ധിയോടുകൂടി യോഗാസ്രവിഹിതമായകർമ്മം എന്നനിലയിലോപേയ്ക്കു് അന്തഃകരണശുദ്ധിയും തജജന്യമായ ആത്മജ്ഞാനവും സമ്പാദിച്ചു് സന്ന്യസിക്കുവാനാണു് ഭഗവാൻ ഉപദേശി ക്കുന്നതെന്നു് ഗീത സ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

* “നഹി ജ്ഞാനേനസദ്യശഃ

പവിത്രമിഹ വിദ്യതേ

തത്പ്രായം യോഗസംസിദ്ധഃ

കാലേനാത്മനി വിന്ദതി” ഗീ. 4-38

+ ജ്ഞാനം ലബ്ധ്വാ പരാംശാന്തി-

മചിരേണാധിഗച്ഛതീ” ഗീ. 4-39

* തപോയോഗാദിയജ്ഞങ്ങളിൽ ജ്ഞാനരേതാളും പരിശുദ്ധമായിമറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല. നിഷ്കാമ കർമ്മം കൊണ്ടു് അന്തഃകരണശുദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യോഗി പ ക്വതവരുമ്പോൾതന്നെത്താനെ ആജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നു.

+ സമൃഗ് ദർശനരൂപമായ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചാൽ മോക്ഷം പെട്ടെന്നു സിദ്ധിക്കും.

എന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ അതിനുദാഹരണമാണല്ലോ. ഈ ദൃഷ്ടിവെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സന്ന്യാസത്തിനുള്ള അർഹത പൂർണ്ണമാകാത്തതുകൊണ്ട് ഈശ്വരാർപ്പണപൂർവ്വമായി സ്വധർമ്മം—യുദ്ധം—അനുഷ്ഠിച്ചു അന്തഃകരണശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും സമ്പാദിക്കുവാനാണ് ഭഗവാൻ അജ്ഞനോടു ഉപദേശിക്കുന്നത് എന്നുകാണാം. പക്ഷേ, ഈ കർമ്മയോഗമാണ് ഗീതയുടെ സിദ്ധാന്തമെന്നു വാദിക്കുന്നതുശരിയല്ല. ഫലാസക്തിയുപേക്ഷിച്ചു നിഷ്കാമകർമ്മം ചെയ്യുവാൻ ആദ്യം ഉപദേശിക്കുന്നു.

+ “ഘയി സർവാണി കർമ്മാണി

സന്ന്യസ്യാദ്ധ്യാത്മചേതസാ

നിരാശീന്നിർമ്മമോ ഭൂതാ

യുദ്ധ്യസ്വ വിഗതജ്വരഃ”

ഗീതാ 3-30

“മാമനുസ്യ യുദ്ധ്യസ്വ” എന്നും മറ്റുമുള്ള ഗീതാവാക്യങ്ങൾ അതിനു തെളിവാണ്. എന്നാൽ, അജ്ഞനോടു ഉപദേശിക്കുന്നതു പ്രവൃത്തിപരമായ യോഗനിഷ്ഠയാണെങ്കിലും, അതു പക്ഷമായാൽ അന്തഃകരണശുദ്ധിയും, ജ്ഞാനവും, വൈരാഗ്യവും, ഉപരതിയും തനിയേ വന്നുകൊള്ളുമെന്നും അപ്പോൾ സർവ്വകർമ്മസന്ന്യാസപൂർവ്വകമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠസിദ്ധിച്ചു മുക്തിരസം അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും കൂടി ഗീതയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, ഗീത യഥാർത്ഥസന്ന്യാസത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെന്നും സന്ന്യാസ

+ സർവ്വാത്മാവായിരിക്കുന്ന എന്നിൽ സർവ്വകർമ്മങ്ങളും അർപ്പിച്ചു ആശ ഉപേക്ഷിച്ചു മമതയില്ലാതെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി യുദ്ധം ചെയ്യുക.

ത്തിനർഹതയില്ലാത്തവർ അതിനുള്ള അധികാരിത സമ്പാദിച്ചു ശരിയായ സന്നിധിധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നാണ്.

× “സർവ്വധർമ്മാൻ പരിത്യജ്യ
മാമേകം ശരണം പ്രജ
അഹം ത്വാ സർവ്വപാപേഭ്യോ
മോക്ഷയിഷ്യാമി മഃ ശുഭഃ” ഗീ. 18-66

ഈ ശ്ലോകം ഗീതയിലെ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഉപസംഹാരമാണ്. സർവ്വധർമ്മങ്ങളെയുമുപേക്ഷിച്ച് പരമാത്മസ്വരൂപനായ എന്നെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കണമെന്നാണ് ഇതിന്റെ സാരം. ഇതിലെ “സർവ്വധർമ്മൻ” എന്ന പദത്തിന് വ്യാപകമായ അർത്ഥമുണ്ട്. വിഹിതങ്ങളും നിഷിദ്ധങ്ങളുമായ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളുമെന്നാണ് സാമാന്യമായ അർത്ഥം. എന്നാൽ, ദേഹധർമ്മങ്ങൾ, ഇന്ദ്രിയധർമ്മങ്ങൾ, മനോധർമ്മങ്ങൾ, ബുദ്ധിധർമ്മങ്ങൾ, അജ്ഞാനധർമ്മങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ അനാത്മധർമ്മങ്ങളും ആ പദത്തിൽ അടങ്ങുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ, “ഏകം മാം” എന്ന പദത്തേയും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

“അഹമാത്മാ ഗുഡാഭകശഃ!

സർവ്വഭൂതാശയസ്ഥിതഃ

അഹമാദിശ്ച മദ്ധ്യം ച

ഭൂതാനാമന്ത ഏവ ച”

ഗീ. 10-20

× സർവ്വധർമ്മങ്ങളെയും പരിത്യജിച്ച് നീ ഏകനായ എന്നെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുക. ഞാൻ നിന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കും. നീ ഭുജിക്കരുത്

എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽകൂടി ഭഗവാൻ തന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വ്യഷ്ടിപ്രപഞ്ചമായ ദേഹരൂപത്തിന് സത്താസംഹൃത്തി നൽകിക്കൊണ്ടു സാക്ഷിഭാവത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന കൂടസ്ഥചൈതന്യവും സമഷ്ടിപ്രപഞ്ചകല്പനയ്ക്ക് അധിഷ്ഠാനമായി വർത്തിക്കുന്ന നിർഗുണബ്രഹ്മചൈതന്യവും താനാണെന്നു ഭഗവാൻ പലകുറി ഗീതയിൽ എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം “ടിവെച്ചു നോക്കിയാൽ, ദേഹാദികളായ അനാത്മവസ്തുക്കളുടെ ധർമ്മങ്ങൾ തന്റെ ധർമ്മങ്ങളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു ക്ലേശിക്കുന്ന നീ മിഥ്യാഭൂതങ്ങളായ ആവക ധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് അവസ്ഥാരൂപസാക്ഷിയായും, സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായും ഏകനായും പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസ്വരൂപനായ എന്നെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കണമെന്നാണ് “സർവ്വധർമ്മാൻ പരിത്യജ്യ മാമേകം ശരണം വ്രജ” എന്ന വാക്യത്തിന്റെ സാരമെന്നു ഗ്രഹിക്കാം, ഇതു ജീവബ്രഹ്മൈക്യരൂപമായ ബ്രഹ്മാനിഷ്ഠയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണോ?

അതിനാൽ,

“കാർപ്പണ്യദോഷോപഹതസ്വഭാവഃ

പശുച്ഛാമി ത്വം ധർമ്മസംമൂഢചേതാഃ

യച്ഛ്വേദേഃ സ്യാ, നിശ്ചിതം ബ്രഹ്മി തന്മേ;

ശിഷ്യസ്തേഹം, ശാധി മാം ത്വം പ്രപന്നം”

ഗീ. 2. 7

എന്നിങ്ങനെ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവിധം ശ്രേയോലാഭത്തിനുവേണ്ടി ഭഗവാനെ ശരണം പ്രാപിച്ച അജ്ഞാനനെ നിമിത്തമാക്കി.

“അശോചയാനന്ദശോചസ്തപം,
പ്രജ്ഞാവാദംശു ഭാഷസേ
ഗതാസൂനഗതാംസൂംശു
നാനശോചന്തി പണ്ഡിതാ.”

ഗീ. 2. 11

എന്ന് ഉപക്രിമിച്ച് “സർവ്വധർമ്മാൻ പരിത്യജ്യ മാമേകം ശരണം വ്രജ” എന്ന് ഉപസംഹരിക്കുന്ന ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീതയുടെ മുഖ്യധാരയുമാകുന്നു. സർവ്വധർമ്മസന്നയാസപൂർവ്വകമായ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയാകുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

ഹിന്ദുധർമ്മത്തിന്റെ പ്രായോഗികവശം വണ്ണശ്രമധർമ്മങ്ങളിലാണ് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വണ്ണധർമ്മം കൊണ്ട്, ഇന്നത്തെജാതിസമ്പ്രദായത്തെയല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, ഗുണകർമ്മവിഭാഗമനുസരിച്ചുള്ള സ്വാഭാവികമായ വണ്ണമാണ് വിവക്ഷിതം. ആശ്രമങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മചര്യവും, ശാർമസ്ഥ്യവും, വാനപ്രസ്ഥവും പ്രവൃത്തിപ്രധാനമാണ്. എല്ലാ പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, തുര്യാശ്രമം എല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടെയും നിവൃത്തിസ്ഥാനമായിട്ടാണ് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വർണ്ണധർമ്മങ്ങളുടെയും ആശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെയും പരിണതഫലം നിത്യശാന്തിപ്രദമായ തുര്യാശ്രമമാണ്. അതിനാൽ, പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ കിടന്നു കഴയുന്ന മനുഷ്യൻ ശാന്തിലാഭത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമങ്ങളും സ്മൃതികളും നിവൃത്തിസ്ഥാനമായ സന്നയാശ്രമം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. തന്നിമിത്തമാണ് ശ്രമസ്മൃതികളുടെ മുഖ്യസിദ്ധാന്തം. സന്നയാസമാണെന്നു ശ്രീ ശങ്കരഭഗവൽപാദർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

ഹിന്ദുധർമ്മം മാത്രമല്ല; ബുദ്ധമതം, ക്രിസ്തുമതം മുതലായ അനൈദികധർമ്മങ്ങളും ത്യാഗരൂപമായ സന്നയാസത്തെത്തന്നെ മുഖ്യമായി ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ സന്നയാസിമാരിൽ അധികവും സ്വധർമ്മം എന്താണെന്നറിയാതെ പരധർമ്മം സ്വീകരിച്ചു വ്യവഹരിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ട്, സന്നയാസികളുടെ സംഖ്യ ഇന്നു വളരെ പെരുകിയിട്ടുണ്ട്. അതു കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം നവ്യശിക്ഷിതന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ ഹിന്ദുധർമ്മം-ഉപനിഷത്തുകൾ, ഗീത മുതലായവ-സന്നയാസനിഷ്ഠയെല്ലാം കർമ്മനിഷ്ഠയെയാണ് മുഖ്യമായി ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നു വാദിക്കുന്നത്.

ഞാൻ-ഇന്നും യഥാർത്ഥ സന്നയാസിമാരെ ആസ്തികന്മാരും, നാസ്തികന്മാരും ഒരുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ട്.

ശ്രീ. സ്വാമിജി-ഇന്ത്യയിലെ പല ധർമ്മപ്രവർത്തകന്മാരും ഉച്ചശിക്ഷിതന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരും ഈ ഉത്തരകാശിയിലും ഗംഗോത്തരിയിലും ഗോമുഖിയിലും വന്ന് സൽസംഗത്തിനുവേണ്ടി ആണ്ടുതോറും നിവസിക്കാറുണ്ട്. ആ മഹാശയന്മാരിൽ പലരും പ്രവചനങ്ങളിലും മറ്റും സന്നയാസിസമ്പ്രദായത്തെ എതിർക്കുന്നവരാണെങ്കിലും, ഹൃദയംഗമമായി അവർ അഗ്രഹിക്കുന്നത് ആത്മനിഷ്ഠരൂപമായ—ആത്മവിശ്രാന്തിരൂപമായ—സന്നയാസത്തെയാണെന്ന് അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സന്നയാസം സർവ്വസംഗപരിത്യാഗരൂപമായ ആത്മനിഷ്ഠയാണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഇന്നത്തെ സന്നയാസിമാരും ഗൃഹസ്ഥന്മാരും മിക്കവാറും വിസ്മരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനികൾ ലോകത്തിൽ അധികം വർത്തിക്കാറില്ല

അഥവാ വർദ്ധിച്ചാൽതന്നെ, ആ വർദ്ധനവു് ലോകാനുഗ്രഹ പ്രദമായിട്ടുമാത്രമേ, കലാശിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു്, ഇന്നു കാണുന്ന സന്ന്യാസവേഷധാരികളെല്ലാം യഥാർത്ഥ സന്ന്യാസികളാണെന്നു് കരുതുന്നതാണുതെറ്റു്. സന്ന്യാസ സദ്യുഗമായി ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നുവെന്നു അവരുടെ സന്ന്യാസവേഷംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുളളു്.

ഞാൻ-അല്ലയോ പരിപൂജ്യനായ മഹാത്മാവേ, അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് തപസ്സിന്റേയും സന്ന്യാസത്തിന്റേയും മഹാത്മ്യം ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടീവിലയേറിയ സമയം വിനിയോഗിക്കുവാൻ സന്നതസ്സുണ്ടായ അവിടുത്തെ പാദപത്മങ്ങളിൽ പ്രണമിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ് ഞങ്ങൾ ചെയ്യുക.

ശ്രീ സ്വാമിജി-ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ ശ്രദ്ധാലുക്കൾക്കു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുവാനാണു ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്. പ്രാരാബ്ധവശാൽ ഇതിൽകൂടുതലായി ഒരു കർത്തവ്യവും ഞങ്ങൾക്കുവശേഷിക്കുന്നില്ല.

ഇത്രയും പ്രഭാഷണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പകൽ മണിപന്ത്രണ്ടായി. ഞങ്ങൾ ശ്രീ സ്വാമിജിയെ നമസ്കരിച്ചിട്ടു മദ്ധ്യാഹ്നഭക്ഷണത്തിനു ബ്രഹ്മചാരി ശ്രീ സുന്ദരാനന്ദജിയുടെകുടിലിലേക്കുപോയി. ഇന്നും ഇന്നലത്തേതുപോലെ മദ്ധ്യാഹ്നഭക്ഷണം വിഭവസമൃദ്ധമായിരുന്നു. ആഹാരവും വിശ്രമവും കഴിഞ്ഞു് പകൽ രണ്ടുമണിയോടു കൂടി വീണ്ടും ഞങ്ങൾ സ്വാമിസന്നിധിയിലെത്തി ശ്രീമദ് ഭഗവദ്ഗീതാവിഷയകമായ ചർച്ച തുടർന്നു.

ഞാൻ — മാനവജീവനത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം മുക്തിയാണെന്നും ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീത വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഗീതയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന മുക്തിക്കുള്ള സാധനസാമിഗ്രികളിൽ ഐക്യരൂപം കാണുന്നില്ല. കർമ്മവും ഭക്തിയും ജ്ഞാനവും യോഗവും ഒരുപോലെ മോക്ഷസാധനങ്ങളാണെന്ന് സ്വാമനും വൈഷ്ണവും ഉള്ള പർക്കുപോലും തോന്നിപ്പോകും. അതുകൊണ്ട്, ഗീതയിലെ സിദ്ധാന്തം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്.

ശ്രീ സ്വാമിജി — ഉപനിഷത്തുടേ, ഗീത തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അധികാരഭേദമനുസരിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങളാണുള്ളത്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഈശ്വരനെത്തന്നെ എടുക്കാം. ഇഷ്ടദേവതാരൂപത്തിലും, ജഗൽക്കാരണരൂപത്തിലും വിരാട് രൂപത്തിലും സഗുണസാകാരരൂപത്തിലും സഗുണനിരാകാരരൂപത്തിലും, നിർഗുണനിരാകാരബ്രഹ്മരൂപത്തിലും മറ്റും ഗീതയിൽ ഈശ്വരസ്വരൂപം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈശ്വരൻ ഏകനാണെന്നുള്ളത് ഗീതയിലെ സിദ്ധാന്തപക്ഷമാണ്. എന്നാൽ, ഉപാധിവശാൽ ഈശ്വരന്റെ സ്വരൂപത്തിന് നാനാരൂപത്തിലുള്ള ഭേദം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച്, ഈശ്വരനെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള സാധനസാമിഗ്രികൾക്കുവ്യത്യസ്തം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് യുക്തിയുക്തം തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഏകവും അദ്വിതീയവും പൂർണ്ണവുമായ ഈശ്വരന്റെ സർവ്വഭാവത്തെയാണ് ഭഗവദ്ഗീത സിദ്ധാന്തപക്ഷമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കുവാൻ പാടില്ല.

“ജേന്തം യത്തത് പ്രവക്ഷ്യാമി
 യജ്ഞാത്പാട്ടമൃതമശ്നതേ
 അനാദിമത് പരം ബ്രഹ്മ
 നസത്തന്നാസദൃപ്യതേ.”

ഗീ. 13-12

എന്ന് ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞവിഭാഗയോഗത്തിൽ ഈശ്വരസ്വരൂപം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് ഗീതയുടെ സിദ്ധാന്തപക്ഷമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. ഈശ്വരൻ നിർഗുണവും നിരാകാരവും, നിത്യവും, അനിർവചനീയവുമായ ബ്രഹ്മമാകുന്നു. ആ ബ്രഹ്മം, തന്നെയാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന മായാശക്തിനിമിത്തം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണമായും, നിമിത്തകാരണമായും കൂടി പ്രകടമാകുന്നു,” എന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് ഉത്പത്തിവാദം, പരിണാമവാദം തുടങ്ങിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വിസ്തരിച്ച പ്രതിപാദിക്കുകയും ഒടുവിൽ, അവയെ യുക്തിയുക്തം ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ഗീതയുടെ സിദ്ധാന്തപക്ഷം വിവർത്തമാണെന്ന് സ്വാമിജി സമർത്ഥിച്ചുകാണിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടർന്നു:— “പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തമായ കാര്യവും, ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെവിവർത്തിയായ കാരണവുമാകുന്നു. പൂർണ്ണമായ ഒരു വസ്തുവിൽനിന്ന് തദ്ഭിന്നമായ മറ്റൊരു വസ്തു ഉണ്ടാവുകയോ പരിണമിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. ബ്രഹ്മം പൂർണ്ണമാണെന്നുള്ളത് വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിലെ മുഖ്യസിദ്ധാന്തമാണല്ലോ, എന്നാൽ, പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടായതും എല്ലാവർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഈ അനുഭവത്തെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, രജജ്ജവിൽ സാപ്പുംപോലെയും മരുഭൂമിയിൽ ജലപ്രവാഹംപോലെയും

പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ കൽപ്പിതമാകാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ എന്നാണ് വേദാന്തസിദ്ധാന്തം.

“മതഃ പരതരം നാന്യത്
കിഞ്ചിദസ്തി ധനഞ്ജയ!” ഗീ. 7—7

“മയാ തത്ത്വമിദം സർവ്വം
ജഗദവ്യക്തമുത്ഥിനാ” ഗീ. 9—4

“നിത്യഃ സർവ്വഗതഃ സ്ഥാനഃ—
രചലോയം സനാതനഃ” ഗീ. 2—24

എന്നു തുടങ്ങിയ ഗീതാവക്യങ്ങൾ, സർവ്വവും ഈശ്വരനാണെന്നും ഈശ്വരനിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി ഒന്നുമില്ലെന്നുമാണല്ലോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനാൽ, നിർദ്വന്ദ്വം നിർവ്വികാരനുമായ ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചമായി പ്രതിഭാസിക്കുന്നത് അജ്ഞാനംകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതുകൊണ്ട്, ഗീത വിവർത്തവാദമാണ് അംഗീകർച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള ശ്രീ ശാങ്കരസിദ്ധാന്തം ശ്രുതിക്കും ഐക്യത്തിനും അനുവേത്തിനും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മത്തിൽ തോന്നുന്ന ദേഹാദിഭൂശൃംഗാലങ്ങൾ സത്യമാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയാണ് ബ്രഹ്മം. അത് സത്യമല്ലാത്തതിനാൽ രജ്ജുസ്പർശംപോലെ അജ്ഞാനംകൊണ്ടു മാത്രമേ നശിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ പ്രപഞ്ചപ്രതിതി നശിക്കുമ്പോൾ, ജീവൻ, മുക്തി പദത്തിലേക്കു. അതുകൊണ്ട്, മോക്ഷത്തിനുള്ള സാക്ഷാൽ സാധനം ആത്മജ്ഞാനമാണെന്നു ഗീതയിൽ നിന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

* “അജ്ഞാനേനാവൃതം ജ്ഞാനം

തേന മുഹ്യന്തി ജന്തവഃ

“ജ്ഞാനേന തു തദജ്ഞാനം

യേഷാം നാശിതമാത്മനഃ

തേഷാമാഭിത്യവജ്ജ്ഞാനാം

പ്രകാശയതി തത്പരം.

X “തദ്ബുദ്ധയ സ്തദാത്മാന—

സ്തന്നിഷ്ഠാ സ്തത്പരായണാഃ

ഗച്ഛന്ത്യപുനരാവൃത്തിഃ

ജ്ഞാനനിർധൂതകല്പമഷാഃ.” ഗീ. 5-15, 16, 17
എന്നതടങ്ങി അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾവഴി ജ്ഞാനമാണ്
സാക്ഷാൽ മോക്ഷസാധനമെന്ന് ഭഗവാൻ ഗീതയിൽ
സ്ഥിരമാക്കിക്കുന്നുണ്ട്.

*വിവേകജ്ഞാനം അനാദിയായ അജ്ഞാനത്താൽ മറ
യപ്പെട്ടിരിക്കുക നിമിത്തം ജന്തുക്കൾ “ഞാൻ കർമ്മം ചെയ്യുന്നു, ചെയ്യുകുന്നു, ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു, അനുഭവിക്കുന്നു” എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു സംസാരദുഃഖമനുഭവിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആത്മജ്ഞാനത്താൽ അജ്ഞാനം നശിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ജ്ഞാനം, ആഭിത്യൻ വിഷയങ്ങളെ യെന്നപോലെ, ജ്ഞേയമായ ബ്രഹ്മത്തെ പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

X ആത്മജ്ഞാനത്താൽ അജ്ഞാനവും, തജജന്യമായ പാപങ്ങളും നശിച്ചു പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യർ ആത്മാവിൽ ബുദ്ധി ഉറപ്പിച്ചു ആത്മസ്വരൂപമാണെന്നുള്ള അനുഭൂതിയിലെത്തി ആത്മാവിൽതന്നെ വർത്തിച്ചു പരമലക്ഷ്യം ആത്മാവാണെന്ന് ധരിച്ചു ബ്രഹ്മനിഷ്ഠായിലെത്തി പുനരാവൃത്തിരഹിതമായ മോക്ഷമടയുന്നു.

ഞാൻ-ഭക്തി, യോഗം കർമ്മം തുടങ്ങിയ സാധനകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് ജ്ഞാനത്തേയും 'ഗീത' അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ചില ആചാര്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

ശ്രീസ്വാമിജി—ജ്ഞാനം 'ഭക്തി'ക്കും കർമ്മത്തിനും സാധനമാണെന്നുകൂടി വാദിക്കുന്ന ആചാര്യന്മാരും ഉണ്ട്. ചില ആചാര്യന്മാർ കർമ്മവും ജ്ഞാനവും ഒരുപോലെ അനുഷ്ഠിച്ചെങ്കിലേ മുക്തി ലഭിക്കൂ എന്നാണ് ഗീതയുടെ പക്ഷമെന്ന് വാദിക്കുന്നു. ഈ വാദങ്ങളെല്ലാം കാണുമ്പോൾ, സാമാന്യജനങ്ങൾ ഭ്രമിച്ചുപോകുന്നതിൽ അതുതപ്പെടാനില്ല പക്ഷെ, ഗീതാതത്വം സംശയരഹിതമായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ, സമ്പ്രദായവേദിയായ ആചാര്യനിൽനിന്ന് അഭ്യസിക്കുകതന്നെ വേണം. അതുകൊണ്ടാണ് “സമ്പ്രദായവേദിയല്ലാത്ത മനുഷ്യൻ എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുമറിഞ്ഞവനാണെങ്കിൽത്തന്നെയും അപനെ മുർഖനെപ്പോലെ ജിജ്ഞാസുക്കൾ ഉപേക്ഷിക്കണം” മെന്ന് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ഗീതാഭാഷ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഹോമിദ്യശ്ശുപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഞാനെന്നും എന്റേതെന്നും മുളള അഭിമാനമാണ് ബന്ധമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. അത് നിത്യമോ അനിത്യമോ എന്നാണ് പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടത്. ബന്ധം ജീവന്റെ സഹജവും നിത്യവുമായ ധർമ്മമാണെങ്കിൽ, അതില്ലാതാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇല്ലാതാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ധർമ്മിയായ ജീവന്റെ നാശത്തിൽ ചെന്നു കലാശിക്കുകയേയുള്ളൂ. പക്ഷെ, എല്ലാ ദാർശനികന്മാരും ബന്ധം നശിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, ബന്ധം സത്യവും നിത്യവുമല്ലെന്നു തീരുമാ

നിക്കാം. വേദാന്തികൾ ബന്ധം അജ്ഞാനകല്പിതമാണെന്നു വാദിക്കുന്നു, ആ വാദം അംഗീകരിച്ചാൽ, മുക്തിസാധനം ജ്ഞാനമാണെന്നുകൂടി അംഗീകരിക്കണം. കാരണം, അധിഷ്ഠാനജ്ഞാനമില്ലാതെ ആരോപം നശിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു ശ്രുതിക്കും, യുക്തിക്കും, അനുഭവത്തിനും യോജിച്ച ഒരു സ്ഥിരമാണ്. അതിനെ നിഷേധിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ബ്രഹ്മം അധിഷ്ഠാനവും, ബന്ധം ആരോപിതവുമാകുന്നു. ബ്രഹ്മസ്വരൂപബോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആരോപിതമായ ബന്ധം നശിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ ഉപദേശസാരം. ഇത്രയുംകൊണ്ട്, സാക്ഷാൽ മോക്ഷസാധനം ബ്രഹ്മജ്ഞാനമാണെന്നു ഗീത അനുശാസിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കണം.

“സർവ്വം ജ്ഞാനോപവേനൈവ
വൃജിനം സംതരിഷ്യസി” ഗീ. 4—36
“ജ്ഞാനാഗ്നിഃ സർവ്വകർമ്മാണി
ഭസ്മസാൽ കരുതേ തഥാ” ഗീ. 4—37
നഹി ജ്ഞാനേന സദ്യശഃ
പവിത്രമിഹ വിദ്യതേ
തത്പ്രായം യോഗസംസിദ്ധഃ
കാലേനാത്മനി വിന്ദതി. ഗീ. 4—38

എന്ന ഗീതാവാക്യങ്ങൾ മോക്ഷസാധനസാമഗ്രികളിൽ ജ്ഞാനത്തെപ്പോലെ പവിത്രവും മഹത്വമേറിയതുമായ മഹാനുഭവമില്ലെന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കർമ്മം അന്തഃകരണശുദ്ധിയേയും ഭക്തി സഗുണപരമേശ്വരരക്തിയേയും

യോഗം ഏകാഗ്രതയേയുമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. അതിനാൽ, അവ മൂന്നും ജ്ഞാനത്തിനുള്ള സാധനകളാണെന്നു ഗീതയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ, അവ മൂന്നും ജ്ഞാനമാഗ്നത്തിലൂടെ പരമ്പരയാ മോക്ഷത്തിനു സാധനകളായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടാണ് കർമ്മത്തേയും, ഭക്തിയേയും യോഗത്തേയും, മോക്ഷസാധനകളായി ഗീതയിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. “സമസമുച്ചയവാദി” കളാണ് കർമ്മം, ഭക്തി മുതലായവയെല്ലാം ഒരുപാലെ മോക്ഷസാധനകളാണെന്നുവാദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ശ്രീശങ്കരാചാര്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും “ക്രമസമുച്ചയവാദി”യെയാണ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അധികാരിഭേദമനുസരിച്ചുള്ള സാധകന്മാരുടെ പുരോഗതിക്ക് അനുരൂപമായ മാർഗ്ഗം ക്രമസമുച്ചയവാദമാണെന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കിയാൽ വ്യക്തമാകും.

സ്വാമിജി ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ച കഴിഞ്ഞപോൾ ശ്രീസ്വാമിരാമതീർത്ഥന്റെ ശിഷ്യൻ ശ്രീ സ്വാമി ആനന്ദജി അവിടെ വന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹവും പനിനീർപ്പു അപ്പിച്ച് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചിട്ട് ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നിരുന്നു. അന്ന് ശ്രീആനന്ദജിക്ക് എൺപതോളം വയസ്സ് വരുമെങ്കിലും, അരോഗദ്യുഃഖഗാത്രനായിട്ടാണു കാണപ്പെട്ടത്. അക്കാലത്തു് ഉത്തരകാശിയിൽ അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു, ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ഞങ്ങളേയും ശ്രീആനന്ദജിയേയും പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുത്തി. എന്നെ ശ്രീപട്ടമ്പി സ്വാമി തിരുവടികളുടെ പ്രിയശിഷ്യനെന്ന നിലയിലാണ് പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. തുടർന്ന്, ശ്രീ പട്ടമ്പിസ്വാമി

തിരുവടികളുടെ മഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രീ ആനന്ദജിക്ക് ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. ശ്രീ സ്വാമി ആനന്ദജി ശ്രീരാമതീർത്ഥസ്വാമികളുടെ കൂടെയും അല്ലാതെയും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലും പലവട്ടം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള ആംഗലവിദ്യാവിചക്ഷണനായ ഒരു സാധു മഹാത്മാവാണ്. അദ്ദേഹത്തോടു ശ്രീരാമതീർത്ഥസ്വാമികളുടെ ചര്യകളേയും ചരിത്രങ്ങളേയും കുറിച്ച് പലതും ചോദിച്ചു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾക്കു ശ്രീരാമതീർത്ഥസ്വാമികളെപ്പറ്റി വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു എന്നു സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരുമണിക്കൂറോളം സമയം ശ്രീ സ്വാമി ആനന്ദജിയോടു ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സംഭാഷണത്തിലെ പ്രധാനവിഷയം തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ അചയ്യതപ്രായന്മാരായ ജ്ഞാനികളായിരുന്നു.

സംഭാഷണത്തിനുശേഷം പൗലുക്കേണം കഴിഞ്ഞു ഞാനും ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയും ബ്രഹ്മചാരി സുന്ദരാനന്ദനും കൂടി ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് അവിടെയടുത്തുള്ള കൈലാസമാന്തിൽപോയി മഹാത്മാവായ ശ്രീ വാഷ്ണവേദവാനന്ദഗിരിസ്വാമികളെ ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹം വളരെ വാത്സല്യത്തോടുകൂടി ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു മധുരപലഹാരങ്ങൾകൊണ്ടു സൽക്കരിച്ചു. അന്നദ്ദേഹത്തിന് അറുപതിലേറെ വയസ്സ് കാണും. പലജീജ്ഞാസുകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ വ്യാകരണം, വേദാന്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ് സംഭാ

ഷണം നടത്തിയത്. ലളിതമാനാഹരമായ ശൈലിയിൽ ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും ദീപ്തനേരം സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രഭാഷണം നടത്താനുള്ള കഴിവു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ ആത്മസുഹൃത്താണ് ശ്രീവിഷ്ണുദേവാനന്ദജി. അതുകൊണ്ട് തപോവനകുടീരത്തിൽനിന്നു ചെന്ന ഞങ്ങളോടു വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം പെരുമാറിയത്. ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ, ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ, ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ തുടങ്ങി കേരളത്തിലെ പല മഹാപുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചും ഞാൻ വിഷ്ണുദേവാനന്ദജിക്കു വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. ഉത്തരഇൻഡ്യയിലേയും ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിലേയും സാധു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സാമ്യവൈഷമ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടി ആ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു ഏനിക്കമനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. ഒന്നരമണിക്കൂറോളം കൈലാസമംത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം, ഞങ്ങൾ തപോവനകുടീരത്തിൽചെന്നു ശ്രീ സ്വാമിജിയെ വന്ദിച്ചിട്ടു സന്ധ്യയോടുകൂടി ദേവീഗിരിആശ്രമത്തിൽ എത്തി നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി കറച്ചുസമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതിനുശേഷം, സ്വസ്ഥരായിരുന്നു പകൽ നടന്ന സത്സംഗമാഹാരത്വത്തെക്കുറിച്ചു പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കുടീരത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു.

ആറു്

ഇപ്രകാരം ശ്രീ തപോവനസ്വാമിസന്നിധിയിൽ സത് സംഗസുഖമനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരാളു ഞങ്ങൾ നിവസിച്ച്. ദിവസവും രാവിലെ 8 മണിമുതൽ 12 മണിവരെയും ഉച്ചകഴിഞ്ഞു് 2 മണിമുതൽ 5 മണിവരെയുമായിരുന്നു സത് സംഗത്തിനുള്ള സമയം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു് ആ സമയം ഞങ്ങൾ ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായിത്തന്നെ വിനിയോഗിച്ചു അനാദികാലംമുതൽ അവിച്ഛിന്നമായി നിലനിന്നുപോരുന്ന ഹിമാലയവാസികളായ സാധുക്കൾക്കുള്ള പരമ്പരയിൽ പ്രമുഖമായൊരു സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്വത്സന്നിധിയിലായിരുന്നല്ലോ ശ്രീതപോവന സ്വാമിപാദങ്ങൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുക്കൽ ഒരാളു പരമാനന്ദമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചതു് പൂർവ്വപണ്ഡിതപാകംകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നുവിശ്വസിക്കുന്ന ഒരുവനാണു് ഞാൻ ആ ഒരാളായ്കും ധർമ്മികമായ വിവിധവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങൾ ശ്രീതപോവനസ്വാമിജിയുടെ മുഖത്തുനിന്നു് ഞങ്ങൾക്കു ശ്രവിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ഇന്നു ലോകത്തുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ ധർമ്മഗുണങ്ങളെയും ദർശനങ്ങളെയുംകുറിച്ചു സാമാന്യമായും, വേദാന്തദർശനത്തെക്കുറിച്ചു സവിശേഷമായും സ്വാമിജിയുമായി പച്ചപ്പെയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു സംസ്കൃതം, മലയാളം, ഹിന്ദി, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ് ഈ അഞ്ചുഭാഷകളിലും അപാരമായ പാണ്ഡിത്യമാണു് സ്വാമിജിക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. എന്നാൽ, സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള സകലദർശനങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നവൈദുഷ്യം സർവ്വാതിശായിയായെന്നായിരുന്നു. ദർശനമായ വേദാന്തവിഷയങ്ങൾ സരസമായി പ്രതിപാദിച്ചു് പാമരജനങ്ങൾക്കുകൂടി മനസ്സിലാ

ക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ അസാധാരണമായ കഴിവാണു് സ്വാമിജിക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. ഒരു ജിജ്ഞാസുവാണെന്നു കണ്ടാൽ അയാളുടെ ചോദ്യം അബദ്ധമാണെങ്കിൽപോലും അതു ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടു്, അതിലെ തെറ്റു് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു്, സംശയം പരിഹരിച്ച അയാളെ സംതൃപ്തനാക്കുന്നവിഷയത്താൽ സ്വാമിജിക്ക് ഒരു ഔദാസീന്യവുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ തർക്കക്കുശവും ജഡിലക്ഷിലവുമായ ഏകതിവാങ്ങേര പ്രകടിപ്പിച്ചു് ശ്രോതാക്കളെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുകയോ ലോകപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു വേണ്ടി തന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഒരു വിഷയം സ്പഷ്ടമായും സംക്ഷിപ്തമായും വിവരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു സ്വാമിജി തന്റെ വാഗ്മിത്വവും പാണ്ഡിത്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനുഭവപ്രധാനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ പലതും ചർച്ചയ്ക്കിടയിൽ സ്വാമിജി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു വിസ്മയംകൊണ്ടു് അവയിൽ അധികവും ഈ ലേഖനത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ചേർത്തിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാശൈലി പകർത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഞങ്ങളോടു മലയാളഭാഷയിലാണു് ശ്രീ തപോവന സ്വാമികൾ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ, ആദ്യം ഒന്നരണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ഹിന്ദിഭാഷ കശ്ശരിവന്നിരുന്നു. പിന്നീടു്, അതു മാറിപ്പോയി. വളരെ നാളായി മലയാളഭാഷ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഹിന്ദിയിൽ മാത്രം വ്യവഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്വാമിജിയുടെ മനോഹരവും സരസവും സാദരഗർഭവുമായ മലയാളഭാഷാഭാഷണം കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത്ഭുതവശരായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഏതുഭാഷയിലുള്ള വ്യവഹാരമായാലും ശരി, അതിനുള്ള സ്ഫുടതയും ഓജസ്സും സൗന്ദര്യവും ഒന്നുവേരേതന്നെയായിരുന്നു. ആ ശൈലി അനുകരിക്കുവാൻ അധികംപേക്കും സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ.

ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ മുഖത്തുനിന്നു ശ്രവിച്ച വേദാന്തതത്ത്വങ്ങളിൽ പലതും ഞാൻ എന്റെ ഗുരു ഭൂതന്മാരായ ശ്രീ തിരുത്ഥാദപരമഹംസസ്വാമികൾ, ശ്രീ പരമാനന്ദനാഥർ എന്നീ മഹാത്മാക്കളിൽനിന്നു ശ്രവിച്ചിട്ടുള്ളതും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയിരുന്നു. എന്നാലും, ആ വിഷയങ്ങൾ ഹിമാലയത്തിൽവെച്ചു. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ മുഖത്തുനിന്നു ശ്രവിച്ചപ്പോൾ അവയ്ക്കൊരു പ്രത്യേകതയുള്ളതായിത്തോന്നി. ഒരു വിഷയമെടുത്തു ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ അതു തെളിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം അധികം ശാസ്ത്രപംക്തികൾ ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു എടുത്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്ന ആ വിഷയങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളിൽ സവിശേഷം പതിയുമായിരുന്നു. അതിനാൽ, ശാസ്ത്രപംക്തികളുദ്ധരിച്ചു ശ്രോതാക്കളെ വിശ്വസിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

* “ആചിനോതി ച ശാസ്ത്രാത്ഥം—
മാചാരേ സ്ഥാപയത്യപി
സ്വയമേവാചരേദ്യസ്മാ—
ഓചാര്യസ്തേന ചോച്യതേ”

എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചുനോക്കിയാൽ, ഒരാചാര്യന്റെ സർവ്വലക്ഷണങ്ങളും ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളിൽ പൂർണ്ണ

* ശാസ്ത്രാത്ഥം ഗ്രഹിച്ച സ്വയമനുഷ്ഠിക്കുകയും അന്യരെക്കൊണ്ടു അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹാനുണാചാര്യൻ.

മായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നുവെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. സന്നയാസധർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് സുവിസ്തരമുപദേശിച്ചുതന്നതുപോലെതന്നെ ആ ധർമ്മം അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തിൽ പല ആചാര്യന്മാർക്കുമില്ലാത്ത ഒരു വിശേഷഗുണമാണത്. വിധിനിഷേധങ്ങൾക്കതീതനായി ജീവനുക്തിപദത്തിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം മാതൃകാപരമായ വിധത്തിൽ യതിധർമ്മമനുഷ്ഠിച്ച ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

+ “ആസനം, പാത്രലോപശ്ച
സഞ്ചയഃ ശിഷ്യസംഗ്രഹഃ
ദിവ്യാസ്വാപോ, വൃഥാലാപഃ
യതേർബന്ധകരാണി ഷട്”

എന്നുള്ള യതിധർമ്മമനുസരിച്ച്, ശ്രീസ്വാമിജി, ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ സ്ഥിരമായിരിക്കുകയോ, ഭിക്ഷാവൃത്തിയിൽകുവിഞ്ഞു ധനം സമാജ്ജിക്കുകയോ വ്യാതിക്കുവേണ്ടി അനധികാരികളായ ശിഷ്യന്മാരെ സമ്പാദിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. സന്നാസിയുടെ ധർമ്മമായ ജ്ഞാനം നേടാതെ, ലൗകികവിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി അലയുവാൻ ആത്മജ്ഞാനപ്രതിപാദകങ്ങളായ വാത്സലാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ലൗകികകഥകൾ പറഞ്ഞു ലോകരെ

+ ഒരുടുത്തുതന്നെയിരിക്കുക, ജലപാത്രമില്ലാതിരിക്കുക ധനാദികൾ സമ്പാദിക്കുക, ശിഷ്യന്മാരെ വ്യാതിക്കുവേണ്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കുക, പകൽ ഉറങ്ങുക-ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാതിരിക്കുക, വെറുതെ ലൗകികകഥകൾ പറഞ്ഞു സമയം കഴിക്കുക ഇവ ആദ്യം സന്നാസിക്കു ബന്ധകരമാണ്.

വശീകരിക്കാനും അദ്ദേഹം ഒരുകാലത്തും ഒരുങ്ങിയില്ലെന്നുള്ളതു് അനിതരസന്നയാസിസാധാരണമായ ഒരു സ്വഭാവമായിരുന്നു. സാധനകാലത്തു് അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന “അമാനിത്വമരംഭിത്വം” മുതലായ ധർമ്മങ്ങൾ സിദ്ധാവസ്ഥയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജഗുണങ്ങളായിത്തീർന്നുപോയി. ഞാൻ കാണുന്ന കാലത്തു്, ലോകവാസനയിൽനിന്നും ശാസ്ത്രവാസനയിൽനിന്നും ദേഹവാസനയിൽനിന്നും വിമുക്തനായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. വളരെക്കാലം വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങൾപലരെയും അദ്ദേഹം അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അതുപോലുമുപേക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നാൽ, നല്ല മുമുക്ഷുവാണെന്നു കണ്ടാൽ, ആത്മനിഷ്ഠത്വതൃന്താപേക്ഷിതമായ തത്ത്വോപദേശമാത്രം അദ്ദേഹം അവസാനംവരെ നൽകിവന്നു; അതും സ്വൈരകുമാലാപരീതിയിൽമാത്രം. എന്നാൽ, നിരതിശയമായ പ്രേമം ആ വിരക്തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എപ്പോഴും നിറഞ്ഞുതളുമ്പുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണപിള്ള, മഹാത്മാക്കളെ പൂജിക്കുന്നതിൽ എപ്പോഴും തത്പരനാണെങ്കിലും, അവരോടു് ഒന്നും ചോദിച്ചുവാങ്ങുന്ന പ്രകൃതി അദ്ദേഹത്തിനു് ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ല. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ള ചോദിക്കാതെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു് വേണ്ടതായ തത്ത്വോപദേശങ്ങളും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങളും ശ്രീ സ്വാമിജി യഥാകാലം ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഞങ്ങൾ ഉത്തരകാശിയിലേക്കുപോകുമ്പോൾ, പലരും ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു്, തപോവനകുടീരത്തിൽതാമസിക്കുവാനും ആഹാരം കഴിക്കുവാനും സൗകര്യമില്ലെന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഞങ്ങൾക്കു് ആ കുടീരത്തിൽനിന്നു് വിഭവസമൃദ്ധമായ ആഹാരമാണു് ദിവസവും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അതുപോലെ, ഉത്തരകാശിയിൽചെന്നു് വിഷമിച്ചിട്ടുള്ള പല സാധുക്കൾക്കും പല

വിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളും അവിടുന്ന് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, താൻ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരം അന്യർ അറിയരുതെന്ന് സ്വാമിജിക്ക് പ്രത്യേകം നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും പ്രവൃത്തികളെയും സൂക്ഷിച്ചുവീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഏതൊരാൾക്കും പറയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നുവെന്ന്. ഒരു വേദാന്തിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം ആത്മമിഥുനനായ ഒരു ജീവന്മുക്തനായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

തീവ്രം, മദ്ധ്യം, മന്ദം, സൂക്ഷ്മം ഇങ്ങനെ പ്രാദാബ്ധാതനാലായിട്ടാണ് ശാസ്ത്രങ്ങൾ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ തീവ്രപ്രാദാബ്ധമുള്ള ജ്ഞാനി “ആത്മാതിയം”, മദ്ധ്യപ്രാദാബ്ധമുള്ള ജ്ഞാനി “ആത്മക്രിധനം”, മന്ദപ്രാദാബ്ധമുള്ള ജ്ഞാനി “ആത്മമിഥുനം”, സൂക്ഷ്മപ്രാദാബ്ധമുള്ള മഹാത്മാവ് “ആത്മാനന്ദം”മാണെന്ന് വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ പ്രാരബ്ധം മന്ദമായിരുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹം എപ്പോഴും ആത്മരസത്തിൽ മുഴുകിയാണ് വിജയിച്ചിരുന്നത്.

* “മന്ദവേഗേ തിരസ്കൃത്യ
ഭോഗാൻ പ്രായേണ ചിന്തയൻ
ഹൃദാത്മാനം ദന്ധസുഖം
പ്രാപ്നോതി മിഥുനം യഥാ”

* പ്രാരബ്ധം മന്ദമായാൽ ലൌകിക സുഖങ്ങളെല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞ് ഹൃദയംകൊണ്ട് ആത്മരസരൂപത്തെത്തന്നെ മിക്കവാറും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കാമിനീകാമകന്മാർ സംഭോഗസുഖം സ്വർത്തിച്ചു രസിക്കുന്നതുപോലെ ആത്മസുഖം എപ്പോഴുമനുഭവിക്കുന്ന ജ്ഞാനി “ആത്മമിഥുന”നാകുന്നു.

എന്നാണ് ആത്മമിമുനപ്പെട്ടിച്ച് അനുഭൂതിപ്രകാശത്തിൽ ശ്രീ വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ വർണ്ണന ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളിൽ സവിശേഷം സമന്വയിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് ഒരാഴ്ചത്തെ പരിചയം കൊണ്ട് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചത്.

1952 ഏപ്രിൽ 19-ാം തീയതി ഞങ്ങൾ കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. 18-ാം തീയതി ശ്രീ സ്വാമിജിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ശ്രീ തപോവനകുടിയത്തിൽ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യ നടത്തി. ബദാം പരിപ്പും അണ്ടിപ്പരിപ്പും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ പാൽപ്രഥമൻ ഒരു പ്രധാനവിഭവമായിരുന്നു. ഉത്തരകാശിയിൽ അന്നു പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ശ്രീ ബ്രഹ്മസ്വരൂപാനന്ദജി തുടങ്ങിയ പല മഹാത്മാക്കളും ആ സദ്യയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു.

ആഹാരം കഴിഞ്ഞ് 3 മണിയോടുകൂടി ശ്രീ സ്വാമിജിയുടെ സമീപത്തു് ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോൾ എനിക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു കാഷായപ്പട്ടവസ്ത്രവും “അഭൈതസിദ്ധി” യും തന്നു എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അതുപോലെ, ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയേയും പ്രസ്ഥാനത്രയം, (ഇംഗ്ലീഷുവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതു്) കൊടുത്തു് അനുഗ്രഹിച്ചു. ഉത്തരകാശിയിലെ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ശ്രീതപോവനസ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ആ ഒരാഴ്ച, പ്രപഞ്ചസ്തൂരണം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. 1952 ഏപ്രിൽ 19-ാം തീയതി രാവിലെ ആഹാരവും കഴിഞ്ഞ് ശ്രീ സ്വാമി

ജിയെ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ചു ഞങ്ങൾ കേരളത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ജീവനുക്തനായ മഹാത്മാവു് കടീരത്തിന്റെ പടിക്കൽവരെ അന്നയാത്ര ചെയ്താണു് ഞങ്ങളെയാത്ര അയച്ചതു്. ശ്രീബ്രഹ്മസ്വരൂപാനന്ദജി മുതലായ മഹാത്മാക്കളും ഞങ്ങളെ യാത്ര അയക്കാൻ ആ കടീരത്തിൽ കൂടിയിരുന്നു,

തപോവനകടീരത്തിന്റെ പടിപ്പുറകടന്നു വഴിയിലേക്കിറങ്ങി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ, ആ മഹാതപസ്വി-ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ—വാത്സല്യവും കാരുണ്യവും നിറഞ്ഞ തുക്കണ്ണുകൾ ഞങ്ങളിലേയ്ക്കുയച്ചുകൊണ്ടു് നിന്നതിലയിൽ അവിടെത്തന്നെ നിശ്ചലനായി നില്ക്കുന്നതാണു് എന്നിരിക്കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അന്നു തുക കൃപാസിന്ധുവായ ആ മഹാപുരുഷന്റെ അപ്പോഴത്തെ രൂപം ഇന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഏപ്രിൽ 26-ാം തീയതി 12 മണിക്കു ഞങ്ങൾ പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട്ടുവന്നു. അവിടെ കുറച്ചുദിവസം വിശ്രമിച്ചു് യാത്രാക്ഷീണമല്ലാം തീർന്നതിനുശേഷമാണു് ഞാൻ വാഴൂർ തിരുമംഗലാശ്രമത്തിൽ വന്നുചേർന്നതു്.

ഞങ്ങൾ ഉത്തരകാശിയിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നതിനുശേഷം എന്നിക്കുവീണ്ടും ഉത്തരകാശിക്കുപോയി ശ്രീതപോവനസ്വാമിപാദങ്ങളെ ദർശിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നാൽ ലേഖപ്രതിലേഖങ്ങൾ വഴി ശ്രീസ്വാമിജിയും ഞാനുമായി വാത്സാവിനിമയം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഏഴുത്തയച്ചാലുടൻ മറുപടി അയയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു. ശ്രീസ്വാമിജിക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴുത്തു് എപ്പോഴും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ വിത

രണം ചെയ്യുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾതന്നെയായിരുന്നു. ഉഭാഹരണത്തിന് രണ്ടു ഏഴുതുകൾ അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

ഉത്തരകാശി,
30—9—'52.

“ഓം നമോ നാരായണായ”

ശ്രീ ഗംഗോത്രിയിൽനിന്നിവിടെയെത്തികുറേദിവസമായി. 19.8'52-ൽ അയച്ച കത്തു ഗംഗോത്രിയിൽ ചെന്നു മടങ്ങി ഇവിടെയെത്തി കിട്ടുകയുണ്ടായി. കശലസമാപാരമറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നു.

സഹജസ്ഥിതിയിലുള്ള അവിചിന്നമായ രതിനെ രന്തര്യംതന്നെ ഒരു സന്ന്യാസി അഭികാംക്ഷിക്കേണ്ടതു്. ഉപദേശവും വ്യാഖ്യാനവുംശാസ്ത്രപ്രവൃത്തിയുമൊക്കെ സ്വൈരകഥാരൂപത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സംഭവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ ഈ അപ്രധാനകാര്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു് തത്ത്വത്തെ നിത്യനിരന്തരമായി അനുസന്ധാനംചെയ്തു് സാക്ഷാല്ക്കരിച്ചു് അതിൽ അവിചലിതമായ നിഷ്ഠയെ സമ്പാദിക്കുകയെന്നുള്ള അവശ്യകർമ്മവുമായി പ്രധാനമായ കാര്യത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണു് ഇന്നത്തെഅധികം സന്ന്യാസികൾ ചെയ്തുകാണുന്നതു്. ഈ സന്ന്യാസികളുടെ പേരിൽ ഇതരാശ്രമികൾക്കു് കാണുന്ന അവഹേളനബുദ്ധിയും ഈ ബഹിർമുഖതയുടെ ഫലമാണെന്നു വൈരാഗ്യോപരതികളിലും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയിലും ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കൾ പറയാറുള്ളതാണു്.

മററല്ലാം കശലം. മി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കത്തുകൾ കിട്ടാറുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരണവിഷയത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു ചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹം തന്നെ.

ഹിമഗിരിയിൽ ഹിമകാലം ആരംഭിക്കുകയാണ്.

എന്നു് സ്നേഹപൂർവ്വം

സ്വാമി തപോവനം (ഒപ്പ്)

ശ്രീസ്വാമിജി അയക്കുന്ന ഓരോ എഴുത്തിലും അധികാരി ഭേദമനുസരിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. “ഹിമഗിരിവിഹാരമെ”ന്ന പുസ്തകം ശ്രീസ്വാമിജി എഴുതിയതാണല്ലോ. ആ പുസ്തകം അക്കാലത്തു് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു ഞാനും അല്പം പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ആ വസ്തുതയാണ് ഈ എഴുത്തിന്റെ അടിയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

“ഭഗവദ്ഗീതം” എന്ന ഒരു ചെറിയ വേദാന്തഗ്രന്ഥം പദ്യരൂപത്തിൽ ഞാനെഴുതി ശ്രീ തപോവനസ്വാമികളുടെ പേർക്കു് പരിശോധനയ്ക്കയച്ചുകൊടുത്തു. അതു കിട്ടിയതിനുശേഷം അത്യാചമ്യമുപദിയാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്

ഉത്തരകാശി,

16-10-'54.

പ്രിയ ശ്രീസ്വാമിവിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദജി

പ്രേമപൂരിതമായ

“ഓം നമോ നാരായണായ”

മുമ്പു് അയച്ചിരുന്ന കാർഡു് അവിടെ കിട്ടിയിരിക്കുമല്ലോ. അതിനുശേഷം, “ഭഗവദ്ഗീതം” മുഴുവനും സശ്രദ്ധം, സാവധാനം വായിച്ചു. വളരെ രസകരമെന്നല്ല, ഉപ

കാരപ്രഭവമായിരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഇവിടുത്തെ അഭിപ്രായം കയ്യെഴുത്തുകോപ്പിയുടെ ഒടുവിലത്തെ പേജിലെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കയ്യെഴുത്തുപ്രതി രജിസ്റ്റർചെയ്ത് ഇതൊന്നിച്ചയക്കുന്നു.

മറെറല്ലാം കശലം. അവിടെയും എല്ലാം ക്ഷേമമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ശ്രീ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെയും കത്തുകിട്ടാറുണ്ട്. തങ്ങൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും മനനോപയോഗിയായതുകൊണ്ട്, ഈദ്യേശമായ സാഹിത്യവ്യവസായം നല്ലതുതന്നെ.

എന്നും, സ്വാമി തപോവനം (ഒപ്പ്)

പിന്നൊരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുകയാണ്: “ബ്രഹ്മരസപായിയായി അതിന്റെ മദത്തിൽതന്നെ മത്തനായി ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു സാധുവിന്റെ പരമലക്ഷ്യമെന്ന് പിന്നെയുംപിന്നെയും അവധാരണം.”

ബ്രഹ്മാനന്ദവിലിനമാനസനായ ഒരു ജീവന്യുക്തനല്ലാതെ മറ്റൊർക്കും ഇതുപോലുള്ള ആത്മാനുഭൂതിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ വിദ്യാരണ്യമിതന്മാരായ അനവധി ജിജ്ഞാസുക്കളെ, ലേഖനങ്ങൾവഴി, ജ്ഞാനോപദേശംചെയ്ത് അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് വർത്തിച്ചിരുന്നത്. ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പേർക്കുതന്നെ 5 കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് തത്ത്വോപദേശസമ്പൂർണ്ണമായ നൂറ്റിൽപരം എഴുത്തുകൾ അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓർക്കുമ്പോൾ ആ പരമാചാര്യന്റെ ലോകാനുഗ്രഹതാത്പര്യം

ര്യം എത്ര ചെറുത്തരമായിരുന്നുവെന്ന് വായനക്കാർ തന്നെ ഊഹിക്കേണ്ടതാണ് നല്ലതു്.

ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ജനനമരണരഹിതമായ ആത്മസ്വരൂപത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ച് അമൃതഭാവത്തിലെത്തിയ ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നുവല്ലോ. ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്താൽ കാരണശരീരമായ അവിദ്യയെ നശിപ്പിച്ച ശ്രീ സ്വാമികൾക്ക് മന്ദപ്രാരബ്ധവേഗം നിമിത്തം ദേഹാദിപ്രപഞ്ചം ഒരു തോന്നൽ മാത്രമായിരുന്നു. 1957 ജനുവരി 16-ാം ന് (1132 ചകരം 3) ാം നപതർണ്ണമിതിമിയിൽ പ്രാരബ്ധം നിശ്ശേഷം നശിക്കുകയാൽ, ദേഹാദിപ്രപഞ്ചഭാഗവും നശിച്ച് അദ്ദേഹം വിദ്വേഹമുക്തനായിത്തീർന്നു. ഘടാകാശം ഘടനാശത്തിൽ മഹാകാശമായിത്തീരുന്നതുപോലെ പ്രാരബ്ധശരീരോപാധിയിൽക്കൂടി പ്രകാശിച്ച ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ആ ശരീരോപാധിനാശത്തിൽ നാമരൂപങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നു.

സദേഹനായി ഹിമഗിരിയിൽ വിഹരിച്ചിരുന്ന ശ്രീ തപോവനസ്വാമികൾ ഇന്ന് വിദ്വേഹനായി ബ്രഹ്മഭൂതനായി, സർവ്വഭൂതാത്മാവായി സർവ്വ വിഹരിക്കുകയാണ്. ആ പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ ദഹരാകാശത്തിൽ ദർശിച്ച് നമുക്കു കൃതാർത്ഥരാകാം.

നമഃ ശ്രീദേശികേന്ദ്രായ തപോവനചാത്തനേ
ബ്രഹ്മഭൂതായ പൂണ്ണായ സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തായേ

ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ

തീർത്ഥപാദിയഗ്രന്ഥാവലി

അഭൈതചിന്താപദ്ധതി 2-ാം പതിപ്പ്	7. 00.
ഭഗവദ്ദർശനം പദ്യം 2-ാം പതിപ്പ്	3. 00.
ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ (സ്റ്റോക്കിങ്ക്) ജീവചരിത്രം 1-ാം ഭാഗം.	
ശാന്തിമന്ത്രങ്ങൾ 2-ാം പതിപ്പ്	2. 00
ശ്രീ ലളിതാഹൃദയസ്തോത്രം 3-ാം പതിപ്പ് (ബ്രയൻ്റ് ചെയ്യാത്തത് 1. 75)	2. 00
ബ്രഹ്മവിദ്യ 2-ാം പതിപ്പ്	6. 00
പ്രണവോപാസന 1-ാം പതിപ്പ്	2. 50
നാരദഭക്തിസൂത്രങ്ങൾ 2-ാം പതിപ്പ്	0. 50
ബ്രഹ്മദർശനം 1-ാം പതിപ്പ്	5. 00
അദ്ധ്യാത്മഭാഗവതം 1-ാം ഭാഗം.	
9 സ്കന്ധം 2-ാം പതിപ്പ്	30. 00
അദ്ധ്യാത്മഭാഗവതം 2-ാം ഭാഗം.	
10, 12 സ്കന്ധം 1-ാം പതിപ്പ്	40. 00
അദ്ധ്യാത്മഭാഗവതം ദശമഃമാത്രം.	
1-ാം പതിപ്പ്	20. 00